Călin N. Turcu
PARADOXUL SECRETOMANIEI
Editor: Lucian Borleanu. Coperta: Ovidiu Brezan Tehnoredactarea: Ela Trandafir
Copyright © Colecţia OZN, Grupul DUCOMY Copyright © 11998 Editura *L VCMAN* Toate drepturile pentru această ediţie sunt rezervate Editurii *LVCMAN*. Reproducerea parţială sau integrală a textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.
Editura *LUCMAN* – Bucureşti Telefon/fax: 01 – 617.12.55
ISBN: 973 – 98435 – 2 – 2
Călin N. Tur cu
PAKAMCL SECRETOMANIEI
Editura LV CM AN 1998
Pentru Cătălina şi Andrei
MOTTO
Am fost într-adevăr contactaţi, poate chiar vizitaţi, de fiinţe extraterestre, iar guvernul SUA, în înţelegere cu alte guverne naţionale de pe glob, este hotărât să ascundă această informaţie publicului larg. Scopul conspiraţiei internaţionale este de a menţine o stabilitate lucrativă între naţiunile lumii, iar autorităţile să deţină controlul instituţional asupra respectivelor populaţii. Astfel, pentru aceste guverne, a admite că există fiinţe din spaţiul extraterestru… cu mentalităţi şi tehnologii în mod evident superioare a lor ’noastre, ar putea, odată perceput în adevăratul înţeles al cuvântului de cetăţeanul de rând. să erodeze fundamental structurile tradiţionale de putere de pe globul pământesc. Sistemele legale şi politice, instituţiile sociale, economice şi religioase ar putea curând deveni fără niciun sens în mintea publicului. Instituţiile naţionale oligarhice, chiar şi civilizaţia, aşa cum o cunoaştem acum, ar putea să se transforme în anarhie. Asemenea deducţii extreme nu trebuie să se întâmple în mod necesar, dar reflectă, probabil, cu precizie teama „claselor conducătoare” ale

majorităţii naţiunilor, ai căror conducători… au insistat mereu asupra păstrării secretului guvernamental ca fiind necesar pentru prezervarea „securităţii naţionale”.

(Victor Marchetti)

PUNCT ŞI DE LA CAPĂT!

Am încercat, din nou, să cuprind între coperţile acestei cărţi o serie de întâmplări mai ciudate, aflate undeva la graniţa înţelegerii şi percepţiei noastre. Cei familiarizaţi deja cu fenomenul OZN, ca şi cei care s-au încumetat să citească o parte din cărţile mele anterioare, vor fi probabil surprinşi să constate că marea majoritate a evenimentelor descrise aici au mai fost anterior publicate. Aşadar, din acest punct de vedere, nimic nu pare a fi nou sau inedit…

„Amănuntul” care uneşte însă toate cele 42 de semnalări cuprinse acum în acest volum este acela că apar implicaţi – uneori direct, alteori voalat – OAMENII ÎN UNIFORMĂ. De la simpli soldaţi, sau grade inferioare, la ofiţeri superiori, din Armată, Securitate, Aviaţie, Pompieri etc.

Toate evenimentele descrise în paginile ce urmează au avut loc în exclusivitate pe teritoriul României.

Decizia de a le aduna într-un singur volum am luat-o în virtutea convingerii că ei, OAMENII ÎN UNIFORMĂ, au mult mai mult de povestit şi că nici măcar 5% din experienţele şi amintirile lor nu au ieşit încă la suprafaţă, într-un fel, cartea aceasta constituie încă un imbold pentru cei ce mai ezită încă.

De asemenea, aşa cum am tot amintit în nenumărate ocazii până acum, deoarece am trecut eu însumi printr-o serie de experienţe revelatoare, îmi pot exprima convingerea că există şi la noi în ţară un anume „organism” secret şi necunoscut-un fel de „eminenţe cenuşii” – care se ocupă de „achiziţionarea” informaţiilor cât mai complete, provenite din investigarea principalelor evenimente de tip fenomen OZN.

Faptul în sine nu trebuie să mire pe nimeni. În toate

ţările care „se respectă”, *trebuie* să existe astfel de „organisme”. Activitatea lor se desfăşoară tăcut, în secret şi subteran, ferit de ochii şi urechile publicului obişnuit.

Fără îndoială, acesta, „publicul obişnuit”, nu este încă pregătit, psihologic vorbind, să facă faţă unor schimbări esenţiale şi definitive. Centru că, se pare că aceasta ne pândeşte pe toţi în curând: o cotitură de 180 grade a cursului actual al „civilizaţiei” terestre! S-ar putea ca momentul respectiv să ne prindă cu totul nepregătiţi: atât pe noi, românii, cât şi pe toate celelalte fiinţe gânditoare de pe planeta Pământ.

Oameni de ştiinţă redutabili şi scriitori de renume, au tot avertizat – cel puţin pe parcursul ultimului deceniu al acestui secolea în toate ţările lumii se practică o cenzură aspră asupra fenomenului OZN şi a multiplelor lui implicaţii. Cel mai „acuzat” este guvernul Statelor Unite. Se ştie cu siguranţă că acesta a desfăşurat, încă din anii ’40, o campanie susţinută de muşamalizare a adevărului. E posibil ca această politică, extinsă treptat şi temeinic pe tot globul, să nu fi fost „rezolvarea” cea mai adecvată sau mai fericită pentru umanitate, privită în ansamblul ei. S-ar putea ca ascunderea adevărului despre OZN-uri şi viaţa extraterestră să aibă în final un impact foarte grav şi iremediabil pentru toată umanitatea planetei Terra…

Şi atunci când necunoscutul ne va lua prin surprindere, nu ne va rămâne decât să „mulţumim” guvernelor care, de dragul genialului lor „Strict secret”, ne-au ţinut în ignoranţă şi necunoaştere!

Am încercat să mă abţin de a face comparaţii cu alte evenimente de pe glob, asemănătoare până la similitudine cu cele petrecute în ţara noastră şi – desigur! – descrise aici.

Iar „comentariile” pe care le-am adăugat fiecărui eveniment nu conţin, de fapt, decât indignarea şi amărăciunea în faţa acestui „paradox al secretomaniei”

excesive.

Cui foloseşte?

Cartea de faţă este încă un strigăt de alarmă în toată hărmălaia contemporană. Va fi el oare auzit? Puţin probabil! Ne simţim chiar foarte bine în acest final, sângeros, şi absurd, de secol şi de mileniu. Poate că, de fapt, nu dorim nicio schimbare în involuţia noastră... Pentru că, prea ne-am obişnuit-şi prea ne simţim bine! – cu prostia generalizată ajunsă în fotoliul factorului de decizie!

— Punct şi de la capăt!

Călin N. Turcu Str. Progresului, nr. 56 2100, Vălenii de Munte. jud. Prahova. ROMÂNIA tel.: 044/ 28.03.17.

1.

ARMA SECRETĂ A
BELIGERANŢILOR

...” farfurii zburătoare”? Le vedem pentru că există!
(William P. Sanders)

Rafinăria „Vega” de lângă Ploieşti, judeţul Prahova era în flăcări după un bombardament. Într-o după-amiază târziu, după acest bombardamănt, venind dinspre nord şi zburând în zona devastată, a fost observat un obiect lunguleţ de culoare galbenă. Acesta lăsa în urma sa un siaj, „ca o coadă albă, dar care nu emitea nicio lumină”, asemănătoare urmelor de condensare de la avioane, dar mai scurtă şi animată de un fel de vibraţie. Viteza sa era de 3 – 4 ori mai mare decât cea a avioanelor care zburau atât de des în acea perioadă pe deasupra oraşului. Nu era perceptibil niciun fel de zgomot şi, după ce acest obiect a făcut turul zonei bombardate, a dispărut în aceeaşi direcţie de unde a venit. La acea epocă, martorii credeau că era vorba de o „armă secretă” a vreuneia din armatele aflate în conflict. Doi din observatorii de atunci ai acestei întâmplări, inginerii Farmache şi Zmeureanu, aveau să declare mai târziu că resping ipotezele referitoare la nor, avion sau meteorit. Acest eveniment a durat în total 15 minute şi era perfect asemănător cu

unul din OZN-urile ce au fost văzute în repetate rânduri de aviatorii germani şi aliaţi în timpul războiului (celebrele „foo fighters”), fiecare din părţile beligerante gândind atunci că este vorba de o armă secretă a adversarului.

COMENTARIU

Principala sursă de informaţie pentru această ştire a fost cartea *„UFO’s From Behind The Iron Curtain”* („OZN-uri dincolo de Cortina de Fier”) de Ion Hobana şi Julien Weverbergh. Reamintesc faptul că această carte nu a fost niciodată tradusă şi în limba română, deşi unul din cei doi autori este un scriitor român cunoscut, unul din pionierii mişcării ufologice naţionale. Cartea însăşi este o „primă încercare de a racorda Europa estică la circuitul mondial OZN”.

După cum este deja cunoscut, Ploieştiul a constituit în timpul celui de-al doilea război mondial un important punct strategic şi militar. Numeroasele şi modernele sale rafinării de petrol erau socotite pe atunci ca fiind de o importanţă vitală, atât pentru maşina de război germană, cât şi pentru armatele aliate. Din acest motiv, deopotrivă din partea unora şi a celorlalţi, acest important oraş industrial din apropierea

Bucureştiului a constituit ţinta a numeroase raiduri de bombardamente.

Unul dintre cele mai distrugătoare raiduri aeriene a avut loc în după-amiaza zilei de 5 aprilie 1944. Alarma s-a dat la ora 14: 25. Primul val de bombardiere şi-a făcut apariţia la ora 14: 50. Şi a atins cu bombe incendiare rafinăriile „Xenia”, „Dacia Română” şi „Româno-Americană”. Cel de-al doilea val a început la ora 15: 10 şi a incendiat rafinăriile „Bucov” şi „Vega”, aflate la nord şi est faţă de Ploieşti.

Este posibil ca ştirea menţionată în acest capitol să se refere tocmai la această dată: „Într-o după-amiază târziu, după acest bombardament...”. Nu mă aflu în posesia altor detalii care să mă ajute să localizez mai

corect în timp acest eveniment. Oricum, se pare că observaţia a fost făcută de numeroşi martori ai vremii, bulversaţi şi dezorientaţi de încă una din nenorocirile care se abătuseră asupra oraşului lor.

De asemenea, este posibil ca în arhivele militare ale vremii să se mai păstreze încă rapoarte scrise în care să fie menţionată această neobişnuită observaţie a unui obiect zburător neconvenţional deasupra unei rafinării în flăcări. Era vorba doar de o*" armă secretă", necunoscută şi bineînţeles periculoasă, a celor aflaţi în conflict în cel mai devastator război pe care l-a cunoscut omenirea.

„APARAT DE SPIONAJ AMERICAN".

Mă simt umilit de neputinţa contemporanilor.

De nenumăratele proiecte care s-au străduit să ascundă această neputinţă... Parcă am fi o populaţie de handicapaţi.

(William P Sanders)

Menţionez de prima dată că nu am studii superioare, numai 7 clase, de meserie sunt şofer şi de naţionalitate maghiar. Spun asta pentru faptul că pqpte o să fac multe greşeli ortografice.

Era anul 1967, în luna septembrie sau octombrie, nu-mi mai aduc precis aminte. Enun militar în termen, la 6 kilometri de Cluj, în satul Floreşti (drumul către Oradea), la o unitate de artilerie antiaeriană (01457), specialitatea conductor ATL (tractor pe şenile pentru remorcarea tunurilor). Majoritatea timpului zilei îl petreceam cu ceilalţi colegi şoferi din parcul auto.

Întreţineam utilajul, din când în când după masă ne solicita bateria noastră (o baterie de şase tunuri) să facem antrenament cu tunarii. Fiindcă în caz de război, şoferii erau „servant 7", care însemna salahor lângă tun, să cari lăzile cu muniţie. În ziua respectivă eram iarăşi solicitat pe platforma cu tunuri să facem antrenament. Noi şoferii practic nu aveam ce face, ne holbam la servanţi cum manevrează tunurile în toate direcţiile.

Deodată, un caporal care era şeful grupei, originar din Moldova, uitându-se cu luneta tunului în sus, ne-a atenţionat: „Măi, vedeţi obiectul ăla alb acolo sus, ce dracu' o fi!?" Toţi câţi am fost acolo, oameni pentru 6 baterii, înjur de vreo patruzeci şi ceva, militari, tunari şi subofiţeri, ne uitam în sus. Am văzut un obiect interesant, de culoarea aluminiului, stând cam la 800 metri deasupra noastră, nemişcat. Treceau peste el nori călători, dar după ce se însenina iarăşi, tot în acelaşi loc era. Era după-masă, cam la 5 fără un sfert. De acolo ştiu, că toţi ofiţerii din cazarmă erau adunaţi la poartă să urce în autobuzul lor (de ora 5) să-i ducă la Cluj. Caporalul nostru de la bateria a 2-a a luat-o la fugă către poartă să-l anunţe pe căpitanul nostru – cp. Pianovschi, în prezent pensionar, locotenent-colonel – să vină să vadă, că un obiect suspect spionează de la mică altitudine armamentul de pe platformă. Câţi ofiţeri au fost acolo la poartă, de la mic la mare, au luat-o la fugă spre capătul cazărmii, unde era platforma cu tunuri şi se holbau la cer. Obiectul tot acolo era, nemişcat.

Comandantul unităţii, colonelul Lascu, a fugit la telex şi a raportat cazul la Bucureşti, la Comandamentul General. De unde a primit ordinul să încarce cu muniţie un tun şi să ia linia de ochire. Să tragă numai în cazul dacă manifestă manevre duşmănoase. Ofiţerii au plecat la depozitul de efecte de unde au scos binocluri şi se uitau la obiect. Am apucat în mână şi eu un binoclu cu care am studiat foarte atent, dar eram prea tânăr ca să-mi dau seama ce ar putea fi. Dar îmi aduc bine aminte că nimeni nu a pronunţat cuvântul OZN, mai degrabă „aparat de spionaj american". Au trecut mai bine de două ore şi aparatul tot acolo era. Ofiţerii erau foarte agitaţi. După un timp a trecut un nor dedesubtul lui şi, după ce a trecut norul, a dispărut şi aparatul. Era către seară, ora 9, şi soldaţii şi ofiţerii încă mai comentau cazul.

Să dau câteva nume care mai sunt şi acuma dintre

subofiţerii şoferilor de pe vremea aceea: plut. maj. Stanciu, plut. maj. Lechinţanu (parc auto). Sunt mai mulţi încă în serviciu acolo, care au văzut obiectul, dar nu-mi aduc aminte numele…

Nu vreau să ajung la neplăceri, poate armata consideră acest lucru secret militar…

COMENTARIU

Aceasta a fost singura scrisoare pe care am primit-o

— La începutul lunii februarie 1994 de la un corespondent necunoscut, locuitor pe atunci al municipiului Cluj-Napoca. Evident, ar putea fi vorba aici de o simplă farsă… Dar ce motivaţie ar fi avut el, corespondentul, să bată câmpii cu o astfel de… „glumă”? De ce mi-ar fi trimis această scrisoare, dacă nici măcar nu a dorit să-i menţionez numele?

„Poate armata consideră acest lucru secret militar”.

Eu du cred însă că aici ar fi vorba de o glumă de prost gust. Cred că lucrurile s-au petrecut întocmai aşa cum le descrie clujeanul: că obiectul necunoscut a fost observat din incinta unităţii militare de la Floreşti; că ofiţerii de acolo (ca şi soldaţii) l-au văzut prin binocluri şi prin lunetele tunurilor de pe platformă; că au anunţat la Comandamentul General de la Bucureşti şi că de acolo s-a primit ordinul să se încarce cu muniţie un tun şi să se tragă numai în caz de pericol.

Dacă în după-amiaza aceea târzie din toamna anului 1967, evenimentele s-au derulat exact aşa, atunci totul n-a fost o simplă joacă de-a v-aţi ascunselea… Nu-i glumă când o unitate militară de artilerie antiaeriană este „ameninţată” de un obiect necunoscut apărut brusc deasupra ei. Este vorba aici de un punct strategic a cărui importanţă nu poate fi neglijată. Dovadă stă şi faptul că a fost anunţat imediat Bucureştiul!

Ar fi interesant să se afle ce a rămas *scris* prin arhivele militare despre această întâmplare? Pentru că în memoria oamenilor a rămas întipărit! Colonelul Lascu, comandantul de atunci al U.M. 01457, a întocmit vreun

raport asupra evenimentelor ce se derulaseră în după-amiaza aceea, în unitatea pe care o conducea? Dar ofiţerul de la Bucureşti, care a recepţionat apelul alarmant, a fost nevoit să întocmească, la rândul lui, un raport despre cele aflate? Dacă da, *unde* se află acum acel/acele rapoarte? Fac parte dintr-un departament secret al arhivelor militare româneşti?

De fapt, până la ce nivel a ajuns informaţia?

Întâmplarea a făcut ca, în cursul aceluiaşi an 1994 (în care primisem şi scrisoarea de la Cluj), să îl întâlnesc în Gara de Nord din Bucureşti pe un ofiţer de armată din

Braşov. Aflând că scriu cărţi şi mă interesez de problematica OZN, mi-a destăinuit – fără să i-o fi cerut! – un fapt surprinzător: cu mulţi ani în urmă, pe vremea când lucra într-o unitate militară de lângă Cluj, a asistat, împreună cu toţi militarii aflaţi acolo, la apariţia unui obiect straniu, care a staţionat mai multe ore pe cer! Din păcate, ofiţerul din Braşov nu a fost de acord să-mi povestească în scris despre acel eveniment. Într-un fel, lucrul este explicabil: era încă activ!

Ar putea fi oare vorba de unul şi acelaşi eveniment? N-ar fi imposibil, mai ales că se pare că au existat atunci câteva zeci de martori…

Am scris despre acest eveniment în câteva din cărţile publicate anterior, cât şi într-o serie de articole.

„AVIONUL” STĂTEA PIRONIT PE CER

…Explicaţiile oficiale „fabricate”, care nu explică nimic şi permit scepticilor şi raţionaliştilor să stea liniştiţi.

(Jean Sider)

Locotenent-major C. Nencescu, specialist în radiolocaţie, afirmă:

„Sâmbătă, 2 decembrie 1967, în jurul orei 21: 30, am ieşit din staţie pentru a urmări; pe viu un avion care părea că se prăbuşeşte sau se pregăteşte să aterizeze. Spre surprinderea mea, am constatat că „avionul” stă pironit pe cer. Dimensiunile sale şi lumina extrem de

puternică mi-au atras atenţia în mod deosebit… La un moment dat, acest obiect… plasat sub un unghi de 30 – 40 grade pe direcţia nord, a avut o mişcare rapidă de cădere spre pământ, după care a luat din nou altitudine, cu o mişcare de astă dată foarte înceată. Ajungând la punctul iniţial, a executat mişcări sinusoidale încete spre dreapta şi spre stânga, s-a oprit şi a căzut iar spre pământ. Această mişcare s-a repetat de mai multe ori. Deoarece obiectul mi s-a părut deosebit de interesant, atât prin luminozitate, cât şi prin evoluţiile sale. am atras atenţia mai multor militari care l-au urmărit împreună cu mine până la orele 22: 30, când s-a deplasat mult către nord. În tot acest interval l-am observat cu ochiul liber şi cu mijloacele pe care le aveam la îndemână. Forma sa nu era de disc, ci de trunchi de con – datorită poate unei iluminări parţiale… Am certitudinea că nu era niciun fel de fenomen natural, nicio iluzie optică, ci un aparat de zbor cu motoare proprii, cu surse de lumină etc.”

Dar mărturia lui C. Nencescu nu se opreşte aici. El afirmă în continuare:

„De altfel, la 4 decembrie 1967, colegul meu, lt. major Sorin Georgescu, a urmărit acelaşi fenomen situat în acelaşi punct şi efectuând aceleaşi evoluţii, până la orele 4 dimineaţa. De astă dată, obiectul avea formă de disc. În zilele următoare, vizibilitatea foarte redusă nu a mai permis observarea liberă”.

COMENTARIU

Într-adevăr, este vorba aici de o serie de martori calificaţi, ofiţeri radarişti şi militari, care au urmărit un fenomen neobişnuit cu ajutorul instrumentelor şi aparatelor optice pe care le aveau în dotare. Observaţia a putut fi efectuată pe parcursul mai multor ore în noaptea de 4 spre 5 decembrie, fiind una dintre cele mai bine documentate semnalări de acest gen din România anilor ’60. Astfel de observaţii vor mai fi făcute la noi, după cum vom vedea în paginile ce urmează…

În cazul de mai sus, să se fi înşelat oare militarii

respectivi? Să fi fost ei oare victimele unei iluzii optice colective? Au văzut cumva pe cer planeta Venus? Sau va fi fost vorba de un meteorit mai ciudat care n-a găsit altceva mai bun de făcut în noaptea cu pricina, decât să „danseze” în faţa ochilor uimiţi ai unor oarecare fiinţe umane? lotul e posibil... Dar, în cazul unei farse sau fabulaţii, ce credibilitate mai putem acorda noi, oamenii obişnuiţi ai acestei ţări, forţelor noastre armate în general, ofiţerilor radarişti în special?

A fost raportată această observaţie ofiţerilor ierarhic superiori? A fost consemnată în vreun act oficial al staţiei radar respective, sau al ministerului de resort? Cei doi ofiţeri, C. Nencescu şi Sorin Georgescu, au fost „traşi de urechi” de către superiorii lor pentru că „şi-au dat drumul la gură”?

De altfel, ştirea – preluată tot din „OZN-uri dincolo de Cortina de Fier” – nu specifică despre ce staţie anume este vorba.

Dar poate că există *pe undeva* vreo consemnare scrisă despre acest eveniment... Va ieşi ea oaie vreodată la lumină? Nu de alta, dar poate c-ar fi bine să ştim şi noi, contribuabilii de rând şi la bugetul de apărare al ţării, dacă avea de-a face cu cadre militare slab pregătite, lipsite de profesionalism şi competenţă, care, în loc să-şi vadă de sarcinile şi îndatoririle lor de serviciu, n-au altceva mai bun de făcut decât să raporteze că văd iei de fel de bazaconii ciudate pe cer...

O LUMINĂ RECE, ALBICIOASĂ, CA UN HALOU

Avem limite, şi prima şi cea mai îndărătnică limită o constituie conceptul nostru despre lume şi viaţă şi standingul tehnologic pe care-l cunoaştem.

(William P. Sanders)

În perioada februarie 1967 – septembrie 1968, efectuam stagiul militar în Piteşti, la o unitate miliară specială, U.M. 01314, dacă mi-aduc bine aminte.

Cam prin martie-aprilie 1968 mă întorceam împreună cu încă 80 – 100 de militari şi cu gradaţii lor

(aproximativ 3 plutoane), dintr-un marş efectuat în zona barajului hidrocentralei de la Vidraru. Era cam pe la ora 18: 00 şi se lăsase înserarea, mai ales că zona era foarte împădurită.

Mergând în coloană spre Curtea de Argeş, atenţia ne-a fost atrasă de o lumină puternică, albă, venind din partea stângă a coloanei în mişcare, de după zona împădurită din partea stângă a şoselei. Distanţa estimată până la baraj, unde se afla lumina, era de cca. 1 – 1, 5 kilometri.

Am observat un corp globular (sferic), luminos, de culoare alb-liliachiu fluorescent, cu un brâu de lumini la mijloc, de culoare roşu deschis şi verde deschis, care cobora spre şoseaua de deasupra barajului şi care, în aparenţă s-a aşezat pe asfalt, în mijlocul barajului; martori fost la faza finală, înainte de aterizare, deoarece vizibilitatea era împiedicată de existenţa zonelor împădurite.

Brâul de lumini din mijlocul obiectului se rotea sau se aprindea succesiv, dând senzaţia de rotire a lor (luminilor) sau a întregului obiect.

Mărimea obiectului o apreciez a fi de aproximativ 20 – 30 m în diametru. De la distanţa la care ne aflam, nu am auzit niciun zgomot. Timpul total de observaţie a fost de maximum un minut.

Câţiva dintre militari au vrut să se întoarcă la baraj, să vadă mai bine despre ce e vorba, dar superiorii nu le-au permis, astfel că şi-au continuat drumul spre Curtea de Argeş. Obiectul a fost acoperit de vegetaţie şi nu s-a mai văzut.

În timpul observaţiei, obiectul a rămas aparent nemişcat, răspândind în jur, peste baraj şi şosea, o lumină rece, albicioasă, ca un halou.

Din cauza perioadei mari de timp scurse de la observaţie, nu-mi mai amintesc alte amănunte, cum ar fi data exactă (ziua, luna), cu cine mai eram în formaţia de marş, numele gradaţilor etc.

COMENTARIU

Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut în arhivă declaraţiile scrise ale *tuturor* militarilor participanţi la această observaţie? Desigur, aş fi fost în posesia unuia dintre cele mai voluminoase dosare româneşti de investigaţie OZN… Ar fi fost relevate mult mai multe amănunte ale evenimientului descris aici.

Dar lucrurile nu stau chiar aşa. Nu am nici măcar mărturiile *mai multor* observatori de atunci. Nu posed decât declaraţia lui I.A. (anonimat solicitat), de 49 de ani, tehnician proiectant din Craiova, declaraţie pe care mi-a trimis-o în iunie 1996. Deci, la aproape trei decenii de la eveniment!

Aşadar au existat circa 80 – 100 de soldaţi şi gradaţi de la o „unitate militară specială” din Piteşti. Acest „amănunt”.

— Şi altele relevate de I.A. – ne oferă destule puncte de reper asupra cărora am putea medita puţin: numărul observatorilor a fost foarte mare; câţiva dintre ei au avut intenţia să se întoarcă „să vadă mai bine despre ce e vorba”; ştim cu toţii ce înseamnă o „unitate militară specială”, ce regim de funcţionare are şi cărui regulament de ordine interioară este nevoită să se supună…

Toţi ostaşii aceia se întorceau dintr-un marş, probabil lung şi obositor. Erau transpiraţi şi plictisiţi, multora li se cam făcuse lehamite de armată şi aşteptau cu nerăbdare să ajungă în unitate, să-şi lepede echipamentul şi armamentul pe care-l căraseră cu ei, să se spele, să se pregătească de cină… Gradaţii lor, la fel de plictisiţi, la fel de obosiţi, nu mai aveau chef, la ora aceea de înserare, să ia aminte prea mult la cine ştie ce lumină stranie apărută de după pădure deasupra barajului de la Vidraru. Pur şi simplu, nu aveau chef să-şi mai bată „cuie-n talpă”. De ce ar fi trebuit să raporteze mai departe despre toată această întâmplare? Au fost împreună, au văzut ceva mai puţin obişnuit-sau poate

chiar li s-a părut, nu au văzut nimic! – şi cu asta, basta! Nu aveau nevoie să mai dea şi explicaţii despre ceva oricum lipsit de importanţă!

De aceea, cred că este puţin probabil că a mai rămas ceva, cumva, pe undeva, scris despre toată acea întâmplare. Sau poate…

Dar în mod cert, au rămâs martorii. Cei 80 – 100 de tineri militari de atunci, sunt astăzi, după 30 de ani, oameni în toată firea, şi-au întemeiat familii şi locuiesc probabil, în marea lor majoritate, pe undeva prin ţara aceasta. În memoria lor a rămas desigur, întipărită, o observaţie stranie pe care au făcut-o cândva, atunci când îşi efectuau stagiul militar la Piteşti…

Poate că îşi vor mai aminti din când în când şi poate că le vor povesti şi nepoţilor…

DEASUPRA CÂMPIEI ARĂDENE

Cine crede că indivizii joacă corect jocul de-a libertatea informaţiilor se înşală.

(Michael Lindemann)

La 17 august 1968, avionul IL-18 al companiei TAROM, ce zbura pe ruta Viena-Bucureşti, a întâlnit deasupra câmpiei orădene un obiect neobişnuit. Piloţii au văzut un obiect de formă ovoidală, colorat în verde strălucitor şi având în mod evident o luminozitate proprie. OZN-ul venea din faţa lor, din sens invers. A micşorat viteza, trecând la cca. 600 m deasupra plafonului de zbor al avionului, care în acel moment era de 5200 m. Ajungând în ureptul navei a luat direcţia spre vest, mărindu-şi brusc viteza. Apelând la aeroportul din Viena, comandantul Beniamin Gabriel a primit comunicarea că pe o rază de 400 km nu se află nicio aeronavă. Două minute mai târziu, o aeronavă a Companiei MALEV (Ungaria), ce survola teritoriul austriac, a raportat că un OZN a trecut cu mare viteză îndreptându-se spre vest. Ţinând cont de datele problemei, s-a calculat viteza de zbor a aparatului necunoscut: 14.000 km/oră! E de prisos să mai spunem

că la acea vreme niciun avion nu putea atinge această viteză la altitudinea de 6.000 m. Într-un interviu pe care comandantul Beniamin Gabriel l-a dat ziariştilor mai târziu, acesta a declarat: „Cred că ceea ce am văzut, este descris în mod obişnuit în presa internaţională sub termenul de OZN. Şansa că am putut să-l urmăresc 10 – 15 secunde, se datorează faptului că obiectul şi-a micşorat viteza până ce aproape că a egalat-o pe a noastră. Poate că din cauză că echipajul extratereştrilor era foarte interesat de aparatul nostru şi de ceea ce se afla înăuntrul lui”.

COMENTARIU

Ştirea aceasta a fost preluată imediat de agenţiile de presă şi a fost publicată – în toţi anii care au urmat – în mai multe ziare, în reviste, în cărţi…

Nu poate fi pusă nicicum la îndoială competenţa unui pilot, comandant pe o aeronavă a unei companii naţionale. Seriozitatea, pregătirea profesională şi morală a unor astfel de specialişti, nu lasă loc semnelor de întrebare. De niciun fel!

Faptul că Beniamin Gabriel – comandantul avionului ÎL-18 –îşi descrie experienţa avută, este absolut remarcabil. Această mărturie ocupă un loc foarte important în panoplia oricum extrem de bogată şi de variată a observaţiilor OZN din România.

Întrebarea simplă şi cu totul nevinovată care s-ar putea pune aici ar fi: Dacă tot se fac *şi la noi* astfel de observaţii interesante, de ce tac în continuare oficialităţile militare şi civile ale aviaţiei româneşti? Au trecut treizeci de ani, numai de la această observaţie. Şi au mai fost multe altele asemănătoare între timp. De ce oficialităţile refuză să vorbească despre toate acestea? Mai foloseşte cuiva în prezent tot vălul de tăcere şi secretomanie absurdă a autorităţilor? Ori ne vom apuca în curând şi noi să fabricăm în serie „farfurii zburătoare”? Ar fi cam tot ce ne mai lipseşte în prezent, că în rest avem de toate!

6.

EMIL BARNEA ŞI AMBASADA AMERICANĂ

În ciuda tuturor eforturilor, se pare că această cortină nu mai poate fi menţinută mult timp.

Ce vă urma este o altă problemă.

(Michael Lindemann)

S-a scris enorm despre Emil Barnea şi despre celebrele fotografii pe care le-a făcut el în august 1968, în pădurea Hoia-Baciu de lângă municipiul Cluj-Napoca. Au apărut numeroase articole ilustrate cu imagini reprezentative, s-au tipărit mai multe cărţi în care evenimentul de atunci a fost analizat în toate amănuntele lui. Fotografiile lui Emil Barnea au fost cercetate şi în străinătate, în laboratoarele specializate ale unor institute de mare prestigiu internaţional. Nu li s-a găsit niciodată niciun cusur, fiind considerate şi astăzi, după trecerea a trei decenii, printre cele mai reuşite imagini or *v* Ce spre OZN făcute în lume. Evenimentul a făcut mare vâlvă şi a fost analizat la rându-i, aşa cum am spus, din toate unghiurile posibile şi imposibile.

Nu mă voi referi în paginile acestea la întâmplarea derulată în duminica însorită din vara lui 1968. Pentru cititorul care vrea să se documenteze, stă la dispoziţie o bogată bibliografie documentară, în orice bibliotecă ce se respectă. Voi reaminti însă o serie de aspecte curioase şi enigmatice ale unor mici evenimente ulterioare.

După trecerea anilor, se părea că povestea fotografiilor lui Emil Barnea nu mai are niciun fel de secret. Şi totuşi, în ultima parte a anului 1994, aveam să primesc o corespondenţă extrem de interesantă de la domnul Constantin Ciubotariu din Iaşi. În continuare, redau câteva fragmente din prima sa scrisoare, datată Iaşi, 14 septembrie 1994:

„(…) în altă ordine de idei, citind cartea am văzut că aţi scris şi de Emil Barnea. Nu ştiu dacă într-o scrisoare mai veche v-am spus că mi-a fost prieten? îmi pare rău că nu mai este, deoarece pe ziua de 1 noiembrie 1994 a

decedat ca urmare a unui cancer generalizat la colon sau ficat. Eu mă întâlneam zilnic cu el deoarece luam masa în acelaşi loc şi l-am chestionat de nenumărate ori referitor la cele văzute de el. (La data morţii v avea 71 de ani). În afară de cele ce s-au mai scris, iată ce mi-a mai spus:

Într-una din seri, la Cluj, după ce s-a mai răspândit vestea fotografiilor lui, a primit vizita a doi indivizi care l-au luat cu o maşină şi l-au dus la Comitetul de Partid. A fost introdus la primul secretar unde (în biroul lui), mai erau vreo 5 – 6 indivizi dintre care doi ofiţeri.

A fost chestionat, apoi trimis înapoi cu însoţitorii acasă să aducă filmul (negativul) şi pozele pe care le lacurc.

El făcuse mai multe, dar a adus numai un exemplar şi negativul. După o serie de discuţii cu cei prezenţi, i-au spus că cele aduse de el rămân acolo şi le va primi ulterior, lucru care nu s-a mai întâmplat. Când a solicitat audienţă şi a cerut filmul, i-au spus că a fost luat de securitate şi trimis la Bucureşti. În felul acesta a pierdut negativul.

Într-una din zile l-a vizitat acasă un domn, foarte bine îmbrăcat şi distins, care i-a spus că lucrează la Ambasada Americană din Bucureşti. Şi după ce s-a informat despre fotograf i – pe care le-a văzut, Barnea arătându-i-le – a spus că e dispus să-i dea o sumă importantă de bani pentru negativ… Bineînţeles că E.B. i-a spus ce s-a întâmplat cu filmul, la care respectivul l-a îndemnat să nu spună nimănui despre vizita lui şi să insiste, poate va primi filmul înapoi. În caz afirmativ, i-a dat un număr de telefon de la Bucureşti, să-l contacteze. Totul a rămas baltă, E.B. fiind un tip fricos, nu a mai insistat pe la securitate şi PCR”.

Trebuie să recunosc deschis că afirmaţiile făcute de domnul Constantin Ciubotariu în această prima scrisoare a sa, m-au şocat profund… Dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum le descrie dânsul – şi nu văd niciun motiv să-i suspectez de fraudă sau minciună –, dacă Emil Barnea a

fost într-adevăr interogat de ofiţeri de securitate şi de armată la sediul PCR din Cluj, atunci această mărturie ar putea fi o dovadă în plus a interesului şi amestecului direct al acestor oficialităţi de la noi în investigarea principalelor evenimente de tip fenomen OZN.

Şi de ce n-ar fi amestecate? Astăzi este cunoscut deja faptul că, în toate ţările lumii, armata şi serviciile de securitate se preocupă îndeaproape de problematica OZN. Nu vorbesc aici numai de ţările „mari”: SUA, Anglia, Franţa, Canada, Rusia etc. Ci de *toate* ţările lumii! De ce ar fi tocmai România excepţia de la regulă? Avem noi ceva mai deosebit?

Mai mult decât atât, ce amestec are în toată povestea aceasta aşa-zisul „reprezentant” al ambasadei americane din Bucureşti?

Evident, există posibilitatea ca acest „reprezentant” să nu fie altcineva decât un ofiţer de securitate român* deghizat cât de cât, care a dorit să-l „verifice” pe Emil Barnea. Să-i testeze credibilitatea. Nu cumva a făcut el atunci, în august, mai multe fotografii? Nu cumva a ascuns alte clişee? Ia să-l verificăm puţin, poate că se lăcomeşte la bani! Această variantă nu trebuie deloc exclusă din discuţii. În felul acesta, serviciile române de securitate s-au asigurat că au intrat în posesia tuturor clişeelor originale ale cazului respectiv.

Aici s-ar putea ridica şi un contraargument. Emil Barnea a arătat „americanului” câteva fotografii. Acelea pe care nu le predase celor ce l-au interogat. E drept, fotografiile acestea fuseseră deja difuzate pe toate canalele mass-media româneşti şi chiar pe unele din cele străine. Dacă ar fi fost vorba de un ofiţer român de securitate, nu i-ar fi confiscat lui Emil Bamea-atunci sau mai târziu – i aceste ultime fotografii? Sau s-a considerat să nu se „întindă coarda” prea mult? Oricum, se făcuse suficient de multă vâlvă!

Revenind la ambasada americană. A existat oare acolo, sau mai există încă – printre spionii care mişună

de obicei în astfel de… localuri – un angajat în atribuţiile căruia intra/intră, printre altele, şi achiziţionarea unor documente originale cu şi despre OZN-uri? Să fi fost oare mâna FBI sau CIA chiar atât de lungă? De ce nu, la urma urmei?! Scopul scuză mijloacele! Dar *dacă lucrurile stau într-adevăr aşa*, atunci, în mod categoric, problema este cu mult mai serioasă decât pare ea la prima vedere!

Să nu uităm nici faptul că anul 1968 – în care Emil Barnea a făcut fotografiile de lângă Cluj – este acelaşi în care peste ocean sunt date publicităţii aşa-zisele „concluzii" ale „celebrului Raport Condon". Acest document de tristă amintire – această mistificare grosolană şi penibilă-care fusese de fapt condus şi dirijat din umbră de guvernul american, avea ca unic scop denigrarea prin orice mijloace şi definitivă, a întregii fenomenologii ufologice, în ansamblul ei. Conform Raportului Condon, fenomenul OZN nu există, totul este farsă, minciună, aberaţie, martorii sunt dereglaţi psihic, ori au avut iluzii optice. Dovezile palpabile

— Imagini fotografice sau filmate, urme de aterizări, fragmente de nave stranii etc. – nu sunt decât biete falsuri demne de dispreţul, în cel mai bun caz, de mila opiniei publice. Trebuia să se termine odată cu toate aceste fantasmagorii, fenomenul nu putea fi cercetat, pentru simplul motiv că el nu există!

Acesta era verdictul oficial pe care-l dădeau, în 1968, autorităţile americane. Era nevoie de o „perdea de fum" pentru publicul larg, care nu trebuia să cunoască adevărul despre OZN-uri. În spatele Comitetului Condon, americanii şi-au putut continua nestingheriţi, un număr destul de însemnat de ani, cercetările asupra acestui fenomen.

A trebuit să treacă mai bine de două decenii pentru ca „perdeaua de fum" a lui Condon să fie risipită cu violenţă de vijelia schimbărilor şi a adevărului. Din Condon şi din toată pleiada lui de aşa-zişi „oameni de

ştiinţă" n-a mai rămas decât ruşinea, pe care nici măcar nu au reuşit să o ducă cu ei în morminte…

Şi tocmai în acel an 1968, un „reprezentant" al ambasadei americane din Bucureşti se interesa şi dorea să achiziţioneze, „pentru o sumă importantă de bani", negativele filmului făcut lângă Cluj de Emil Bărnea! Să fi fost oare „norocul" lui Barnea că „mâna securităţii" din România a fost „mai lungă" decât a FBI sau CIA? Ba bine că nu!

La această primă scrisoare, i-am răspuns imediat domnului Constantin Ciubotariu, cerându-i unele lămuriri. Mi-a scris din nou la 27 decembrie 1994:

„(…) Văd că vreţi să faceţi publice cele ce v-am spus eu… Pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Eu nu mint şi nici n-aş avea motiv, aşa că puteţi să-mi daţi numele şi dacă credeţi şi adresa. Cele ce v-am spus dumneavoastră, le-am auzit din gura lui E. Barnea, cuvânt cu cuvânt.

Despre E.B. ce să vă mai spun? Nu a fost căsătorit şi a trăit singur până aproape de moarte când, la circa 7 – 8 luni înainte, s-a însurat cu o femeie cu care mai trăise în concubinaj cu câţiva ani înainte. Era un om foarte închis şi vorbea despre el cu mare reţinere (…)

Din câte ştiu, o mare parte a vieţii lui a fost ofiţer de geniu (maior) pe la Cluj, după care… după părerea mea a primit trei cizme şi a trecut în viaţa civilă, în construcţii. La Iaşi a lucrat la TCIND – Trustul de Construcţii Industriale – ca tehnician principal la Serviciul Proiectare.

Când discutam despre OZN-ul văzut de el, era foarte volubil. În biblioteca lui erau trei cărţi despre OZN, însă cred că nu citise niciuna. Una, „Enigme în Galaxie" a lui Florin Gheorghiţă, avea şi o dedicaţie a autorului şi după moartea lui am cerut-o lui nevastă-sa şi acum se odihneşte în biblioteca mea. Celelalte cărţi le aveam şi eu. Din discuţiile cu el mi-am dat seama că toate cunoştinţele lui în materie de OZN-uri se limitau la ce a

văzut şi fotografiat el. Mi-a spus că fotografiile lui au fost analizate şi avizate ca autentice şi în străinătate, dar nu mi-a spus – iar eu nu l-am întrebat – cum au ajuns acolo. De asemenea, nu ştiu dacă clişeele care au fost analizate în străinătate au fost trimise de „cei" ce i le-au luat... eu cred că da. De altfel, mi-a spus că, după apariţia în presă a unui articol, s-au perindat numeroşi ziarişti şi curioşi, care-i cereau poze şi amănunte. El, după ce a fotografiat OZN-ul, a făcut un set de poze, iar după ce a „pierdut" negativul, a mai făcut poze, dar după cele ce-i rămăseseră. Era prieten bun cu Fl. Gheorghiţă, care a pomenit de el şi în cartea „OZN – o problemă modernă". Cred că în perioada aceea, Fl. Gheorghiţă era şi el prin Cluj.

Eu mai mult de atât nu ştiu pe tema asta. Dacă ştiam că pe cineva l-ar interesa problemele acestea, îl întrebam mai multe... Pe mine mă interesa autenticitatea obiectului şi dacă nu cumva era un balon meteorologic, la care el a dezminţit vehement, arătându-mi că un balon nu putea să zboare cu o viteză aşa mare când s-a pus în mişcare, în fine, cam astea (...)".

În această a doua scrisoare, un fapt m-a frapat imediat: „... o mare parte a vieţii lui a fost ofiţer de geniu (maior) pe la Cluj, după care... a primit trei cizme şi a trecut în viaţa civilă..."

Aşadar, Emil Barnea fusese ofiţer de carieră! Foarte interesant! Şi pentru că este atât de interesant, îmi permit acum câteva întrebări „nevinovate": Când Emil Barnea a tăcut fotografiile, era încă ofiţer activ? Din care motiv a primit – pe undeva, prin părţile moi ale spatelui – cea de-a treia cizmă? Cu ce „a greşit" în cariera lui de ofiţer de geniu? A fost dat afară *după* vâlva iscată de celebrele lui fotografii? A încălcat vreo dispoziţie, vreun ordin sau vreun consemn militar? apoi a fost mutat forţat la Iaşi, cât mai departe de Cluj şi de locul unde putea fi căutat şi găsit? Era un fel de „oaie neagră" în rândul ofiţerilor de armată care activau la Cluj?

Ca să fiu corect şi sincer, până la primirea celor două scrisori, habar n-am avut că Emil Barnea şi-a trăit ultimii ani şi că a murit la Iaşi. Habar n-am avut că fusese ofiţer de geniu şi că a fost dat afară din armată… Dacă nu mă înşel, Florin Gheorghiţă – cel care a scris încă de la început despre Emil Barnea – nu a pomenit niciodată nimic despre toate aceste „amănunte nesemnificative".

Am făcut legătura imediat cu un alt detaliu, poate tot atât de… lipsit de importanţă. În 1968, Florin Gheorghiţă locuia el însuşi la Cluj. El se ocupase încă de la început de povestea fotografiilor lui Emil Barnea şi – aşa cum am amintit deja mai sus – a scris şi o carte în care a descris în detaliu evenimentele. „Era prieten cu Florin Gheorghiţă" spune corespondentul meu Cândva, prin anii '70, Florin Gheorghiţă s-a mutat şi el la Iaşi. Să fie oare absolut întâmplătoare această coincidenţă? Atât deocamdată…

Un alt aspect al acestui caz. Într-adevăr, aşa cum am mai amintit deja, fotografiile lui Emil Barnea au fost studiate şi în străinătate, dar se pare că ele au fost trimise acolo chiar de către Florin Gheorghiţă. De altfel, acesta chiar aminteşte episodul într-una din cărţile sale. E posibil deci, ca aceste imagini să nu fi ajuns a fi testate în laboratoarele străine prin „grija şi bunăvoinţa" celor ce i le-au confiscat lui Emil Barnea în cabinetul primului secretar de partid de la Cluj.

De fapt, ce s-a întâmplat cu clişeele acelea? Au rămas ele la securitatea din Cluj? Au fost într-adevăr trimise la Bucureşti? Sau au ajuns şi ele până la urmă prin străinătate? Se mai află încă în România, puse la bună păstrare prin cine ştie ce seifuri îngrijit sigilate? Ori zac, ca documente preţioase – pentru că sunt, într-adevăr, documente foarte preţioase! – în arhivele cine ştie cărei baze militare secretele din Statele Unite sau de aiurea? De aiurea, de unde? Cu „prietenii" noştri de la Răsărit eram cam la cuţite în zilele acelea: România

tocmai refuzase să participe la invadarea Cehoslovaciei alături de trupele Pactului de la Varşovia… Şi atunci? A reuşit oare Ambasada Americană din Bucureşti să cumpere clişeele până la urmă? Ori pur şi simplu au fost „sustrase în mod profesionist” şi au luat drumul străinătăţilor? Cine poate şti?

Oricum, documentele acelea par a fi dispărut astăzi! Nu se ştie cum, nu se ştie când, nu prea se ştie cine le-a luat şi unde se află ele în prezent. Nu este prima dată când se întâmplă lucrul acesta în România… De fapt, cine este interesat să ne ascundă adevărul?

În a doua jumătate a lunii iulie 1995, am avut prilejul

— Graţie bunăvoinţei prietenului meu, doctorul chimist

Adrian Pătruţ, şi a lui Ştefan Szabó care mi-a fost ghid – să colind puţin prin Pădurea Hoia-Baciu de lângă Cluj-Napoca. Fără a pierde timp inutil, fără a rătăci în zadar prin locuri neştiute, beneficiind de explicaţii la obiect şi foarte pertinente, am avut prilejul să văd acolo, într-un timp scurt, tot ce se putea vedea. Am colidant punctele „fierbinţi” ale acestei zone, locurile în care, câteva decenii la rând, enigmaticul personaj care a fost biologul Alexandru Sift şi-a făcut numeroasele şi atât de interesantele sale fotografii.

Am fost şi în locul de unde, în august 1968, Emil Barnea a făcut celebrele sale fotografii. „Poiana Rotundă” cum este numit acel loc, este, de fapt, o poiană puţin ovală, înconjurată din toate părţile de pădure de foioase. O ciudăţenie ar putea fi faptul că iarba creşte acolo târziu în fiecare an şi foarte sărăcăcioasă. O alta, că domneşte în zonă o linişte cam nefirească, fără ciripitul şi cântecul obişnuit al păsărilor, fără foşnetul pădurii din jur… în fine, există în poiana aceea – cu un diametru aproximativ de 50 – 60 m – un număr anormal de mare de muşuroaie uriaşe de furnici…

„Poiana Rotundă” sau „Poiana lui Barnea” cum îi

mai spun câteodată clujenii, a fost, timp de mai mulţi ani – poate 10, poate 20! nimeni nu mai ştie exact cât-foarte… „protejată”! A existat acolo, pe circa 2/3 din suprafaţa sa, un gard de sârmă ghimpată care îngrădea exact locul unde, în 1968, Emil Barnea îşi făcuse fotografiile. Gardul acela a dispărut în primăvara anului 1990, deci după evenimentele din decembrie 1989! A dispărut fără să lase nicio urmă. Fără îndoială, „cineva” a dorit cu orice preţ să-i şteargă orice amintire. Astăzi nu se mai vede nimic din fostul gard de sârmă ghimpată, el a rămas doar în amintirea numeroşilor martori ai acelor ani… Nimic nu s-a întâmplat acolo, nu a fost niciun fel de gard, totu-i curat, e linişte şi pace…

Aflând de povestea gardului de sârmă ghimpată, am avut senzaţia că asist la o piesă de teatru absurd. Ceva nu era logic, nu se potrivea cu tot ceea ce ştiam despre Pădurea Hoia-Baciu şi despre fotografiile făcute acolo, de un oarecare, într-o zi de vară…

Cine avea interes să ridice un gard de sârmă ghimpată în mijlocul unei poieni cu iarbă. sărăcăcioasă, poiana aceea aflându-se, la rându-i, în mijlocul unei „oarecare” păduri? Care a fost scopul sau rolul ascuns al acestei acţiuni? Ce sau pe cine trebuia să *protejeze* ori să *izoleze* acel misterios gard?

Personal, nu prea văd rostul acestei… inteligente neghiobii. Cel care a avut nefericita inspiraţie a îngrădirii locului acela, nu era, probabil teribil de deştept. Se încadra, fără doar şi poate, în tipologia „omului nou” din „epoca de aur a anilor lumină”, o epocă de tot atâta tristă amintire ca şi fatidicul „Raport Condon” al americanilor.

Cei cu… iniţiativa, să fi fost oare cam aceiaşi care i-au confiscat lui Barnea clişeul original al filmului? Sau poate colegii genişti ai aceluiaşi Emil Barnea, frustraţi de faima proastă pe care un tovarăş de arme le-o făcuse umblând după farfurii zburătoare şi alte aiureli asemănătoare? Oricum, nici măcar nu s-au gândit că prin

necugetata lor acţiune „patriotico-eroică” nu făceau altceva decât să atragă şi mai mult atenţia asupra unui perimetru despre care se comentase deja anterior destul de mult… Ori poate tocmai de aceea au şi-făcut-o?!?

Îngrădirea cu sârmă ghimpată, pe parcursul mai multor ani, a locului din care un cetăţean al Clujului fotografiase într-o zi de vară un OZN, ar putea să mai aibă şi o altă posibilă justificare: *zona cu pricina prezenta o serie de particularităţi aparte căpătate poate în urma aterizării sau staţionării acolo a OZN-ului fotografiat*!

Dacă cei care au pus acolo gardul, erau aceiaşi cu cei care, în cabinetul primului secretai de partid din Cluj, îi confiscaseră lui Barnea clişeul şi fotografiile făcute, atunci faptele încep să se cam lege între ele şi capătă o oarecare explicaţie logică. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci în mod sigur anumite „organe” de la noi au avut şi au în continuare o grijă aparte pentru investigarea cât mai „discretă” a celor mai importante evenimente de tip fenomen OZN. Mă refer, evident, la „discreţia” delicată şi de cele mai multe ori total dezinteresată, a fostelor organe de partid şi de stat româneşti…

Insist. Gardul acela de sârmă ghimpată a existat în mod absolut sigur. Prea mulţi sunt cei ce ştiu de existenţa lui, chiar efemeră. Ce a vrut să însemne şi de ce a dispărut atât de rapid după ’89, este însă destul de neclar. Dacă cei ce s-au grăbit să-l demonteze în primăvara lui 1990 ar fi ştiut că lucrurile nu se vor schimba prea mult la noi în următorii ani, l-ar mai fi lăsat acolo pentru o perioadă de timp? Sau poate ar fi îngrădit întreaga Pădure Hoia-Baciu şi ar fi interzis cu totul accesul în zonă? întrebări retorice, desigur, dar, mai ştii? Mare-i grădina Ta, Doamne!…

Să recapitulăm. Un ofiţer, activ, maior de geniu din Cluj, aflat într-o duminică din august 1968 la „iarbă verde” într-o pădure de la marginea oraşului, vede

întâmplător şi fotografiază din apropiere, un enorm OZN în zbor. Pe marginea evenimentului se face multă vâlvă în mass-media românească şi internaţională. Până aici lucrurile sunt scăpate de sub control. Maiorul este chemat şi probabil „muştruluit sănătos” în cabinetul primului secretar de partid de atunci de la Cluj, în prezenţa mai multor persoane militare şi civile.

I se confiscă cu ace; st prilej clişeul original al filmului fotografic şi o parte din fotografiile făcute. Apoi, personajul dispare din Cluj şi reapare, după nu se ştie câţi ani, într-un alt oraş, la câteva sute de kilometri depărtare, la Iaşi. Nu mai este militar, pentru că probabil a fost dat afară din armată, din motive care nu sunt cunoscute. Este un simplu civil anonim, retras şi taciturn. În timpul acesta, locul de lângă Cluj, unde s-au făcut fotografiile, este îngrădit, nu se ştie de cine, cu sârmă ghimpată. Imediat după ’89, îngrăditura în cauză dispare fără urmă. Apoi, în toamna lui 1994, fostul maior de geniu şi fostul civil „cuminte”, moare la Iaşi, aproape uitat de Dumnezeu şi de oameni…

Ce concluzii se pot trage din toate acestea? Eu văd aici o încercare clară de muşamalizare a adevărului, de ştergere a oricăror, urme ale unui eveniment ufologic de primă importanţă pentru România. *Cineva* a avut tot interesul să acopere urmele şi să le facă să dispară definitiv şi iremediabil, cine este acel cineva? Muritorii de rând nu au dreptul să ştie?!?

Pe teritoriul României au avut loc, în lungul anilor, câteva evenimente ufologice foarte importante. S-a scris, aproape de fiecare dată, câte ceva prin presa noastră. Am încercat şi eu, în cărţile publicate anterior, să ating aceste subiecte delicate. Dar numai atât cât mi-a stat în puteri. Iar aceste „puteri” au fost limitate de o perdea pe care am întrezărit-o prin ceaţă, vag şi neclar şi pe care scria „STRICT SECRET”.

Nu am înţeles niciodată de ce „strict secret”. Pentru cine secret? Pentru omul obişnuit de pe stradă, obligat la

necunoaştere şi ignoranţă? Pentru muritorul de rând care nu are voie să ştie decât fragmente de adevăr? Un adevăr oferit cu ţârâita, ca nişte resturi de pâine căzute de la masa bogatului?

De fiecare dată când mi-am vârât nasul în poveştile foarte puţin „ortodoxe” ce se refereau la fenomenele OZN din România, am simţit deasupra mea un soi de „Sabie a lui Damocles”. Poate că am fost sortit tocmai rolului de a dezvălui „adevărul cu ţârâita”. Totul dozat şi calculat cu precizie. Atâta ai voie să ştii, atâta ai voie să spui sau să scrii!

Oricum, adevărul se află dincolo de noi. Nu putem ajunge la el, pentru că ne este interzis. Oamenii de ştiinţă n-au niciun interes să se afle adevărul despre OZN-uri: le-ar clătina fotoliile pe care s-au instalat atât de comod, le-ar periclita renumele şi prestigiul. Iar militarii mai speră că dacă deţin Informaţia, vor putea deţine şi Puterea. Se înşală! Nu deţin decât o „putere” falsă şi iluzorie, de la care au făcut marea imprudenţă să excludă ce era mai important: sprijinul maselor largi ale populaţiei…

Va veni probabil o vreme când se vor trezi cu toţii: şi oamenii de ştiinţă, şi oficialii militari, de la noi sau de aiurea. Dar s-ar putea să fie prea târziu. Nimeni nu le va mai acorda niciun fel de atenţie, iar amintirea lor se va cufunda, în mod iremediabil, în dispreţul generaţiilor viitoare.

Povestea fotografiilor făcute de Emil Barnea la Pădurea Hoia-Baciu în august 1968, constituie unul dintre cele mai importante evenimente OZN petrecute pe teritoriul ţării noastre. S-au aflat destul de multe lucruri despre povestea aceea, pentru că – aşa cum am mai spus – lucrurile au scăpat oarecum de sub control. De data aceasta, jocul întâmplărilor a acţionat mai rapid decât „mâna” organelor noastre, mai mult sau mai puţin oficiale. Dacă acestea din urmă ar fi fost mai prompte, am fi avut toată „şansa” de a nu afla nimic, sau aproape

nimic, despre fotografiile lui Emil Barnea. Dar, repet, în zilele acelea, „organele” noastre de tot felul, erau prea preocupate de urmările posibile ale refuzului României de a participa la invazia Cehoslovaciei. Diferenţa mică, de numai două zile, între data fotografiilor lui Barnea (18 august) şi data invaziei din Cehoslovacia (20 august), a fost hotărâtoare. „Organele”, atât de îndrăgitele noastre „organe”, nu prea mai aveau timp, în zilele acelui august fierbinte, să se mai şi ocupe cu poveştile interne despre OZN-uri. Îi/ne pândeau doar destule „OZN”-uri dinafară!

Până când autorităţile militare de la noi nu vor lua decizia de a scoate la iveală din seifurile lor strict secrete toată documentaţia ufologică pe care o deţin, nu avem nicio şansă de a ne apropia de o serie de adevăruri care ne privesc pe noi toţi.

Vom rămâne nişte ignoranţi, alături de ignoranţa celor ce „veghează” la bunul mers al lucrurilor…

ERA CILINDRIC, CU UN INEL STRĂLUCITOR DEDESUBT

Suntem o societate stranie. Cred că fiecare nouă frontieră a fost pentru noi un nou loc de bătălie. Îngrozitor comentariu despre noi.

(Michael Lindemann)

Era ora 22: 00. Veneam cu maşina de la Vălenii de Munte spre Ploieşti, cu soţia şi doi nepoţi în vârstă de 14 şi 12 ani. Exact înaintea barierei de la Blejoi, soţia mea a văzut un obiect strălucitor la sud-est, care se îndrepta încet spre vest, în direcţia rafinăriei de petrol „Vega”. Părea că planează la circa o sută de metri înălţime şi, când ne-am aflat mai aproape de rafinărie, contururile sale au devenit din ce în ce mai clare. Era cilindric, cu un inel strălucitor dedesubt. Putea să aibă

2 – 3 m înălţime şi vreo 3 m diametru. Emana o foarte puternică lumină albăstruie. Timp de vreo 40 de secunde, am avut impresia că obiectul stătea nemişcat în faţa noastră, 700 – 800 m înălţime, dar se părea că el cobora încet. Când am ajuns la rafinărie, a dispărut în

spatele clădirilor; poate a aterizat lângă instalaţii. Am vrut să mă opresc, dar soţia şi nepoţii erau atât de înspăimântaţi, încât nu m-au lăsat. În seara aceea, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc, o altă persoană a văzut un fenomen identic.

COMENTARIU

Informaţia aceasta este culeasă, tot la prima mână, din aceeaşi „OZN-uri dincolo de Cortina de Fier”.

Trecuse aproape un sfert de veac de la terminarea războiului. Bombele nu mai şuierau deasupra Ploieştiului, rafinăriile nu mai erau în flăcări. Şi totuşi, în preajma aceleiaşi rafinării „Vega”, este observat *din nou* un obiect zburător misterios!

Ploieştiul este un important centru industrial, capitala judeţului cu cele mai multe oraşe din ţară (14). În 1944, la fel ca în 1968, ca şi în prezent, acest oraş a fost (şi este) socotit o zonă strategică de prim rang. Punctele de apărare antiaeriană de la periferiile oraşului nu au sesizat nimic ciudat pe cer, în seara zilei de 15 septembrie 1968? Pentru că observaţia martorului Miron Oprea – profesor universitar, specialist în matematici superioare – şi a familiei sale, nu poate fi pusă la îndoială. Ea a fost, fără dubii, reală.

De altfel, în apropierea rafinăriilor de petrol de lângă Ploieşti, au mai fost făcute numeroase observaţii interesante, după cum se va vedea în paginile următoare. Aceste zone sunt lăsate în voia sorţii? Nu le apără nimeni? Dacă nu, e grav! Dacă. da, unde sunt rapoartele întocmite de-a lungul anilor de cei însărcinaţi cu apărarea zonei industriale Ploieşti? Dacă nu s-a raportat nimic, nicăieri, este tot atât de grav! Pentru că observaţiile sunt cât se poate de reale…

L-am cunoscut în Ploieşti pe profesorul universitar Miron Oprea; întâmplător, publicăm împreună la o aceeaşi revistă… Este un om aflat deasupra oricăror bănuieli de farsă sau înşelătorie. Are o formaţiune ştiinţifică solidă, este o persoană sobră, cultă, calculată.

Nu este genul de om căruia-i arde de glume nesărate. Ce interes ar fi avut să povestească despre lucruri pe care nu le-ar fi văzut? De altfel, domnia sa mi-a confirmat întru totul realitatea observaţiei făcute la mijlocul lui septembrie 1968.

Aşadar, semnul de întrebare nu planează nicidecum asupra observatorului sau a familiei sale. Ci asupra altor eventuali martori ai evenimentului descris, în speţă asupra reprezentanţilor armatei, însărcinaţi cu paza unei foarte importante zone industriale şi strategice. Aceştia nu au văzut chiar nimic?

MĂRTURIA UNUI ŞEF DE STAT-MAJOR

…Simple „întâmplări normale" într-o lume cu care ne vom obişnui în curând. (William P. Sanders)

În anul 1969, luna august, după miezul nopţii, fiind cu un grup de copii (eu eram în clasa a IX-a, 15 ani) am fost observatori ai unui fenomen OZN. La înălţimea de aproximativ 60 – 80 m şi la o distanţă de 150 m de noi, a survolat cu o viteză foarte mare, un obiect care nu avea o formă pământeană a vreunui aparat de zbor cunoscut. Obiectul avea forma a doua farfurii puse una peste alta, dar cu o distanţă între ele. Întregul obiect era învăluit într-o lumină puternică, asemănătoare luminii fluorescente. Nu am văzut forme, conturul obiectului era şters, lumina era puternică în centru şi difuză spre exterior.

Obiectul a survolat cu mare viteză staţia radiofar TAIE. OM din oraşul Mizil.

COMENTARIU

Mărturia aceasta a fost făcută la Târgovişte, în anul 1996, de către domnul Corneliu Diaconiţă, 43 ani, ofiţer, şef de stat-major la Grupul de Pompieri Dâmboviţa. Informaţia vine aşadar din partea unui ofiţer activ, care nu a manifestat niciun fel de reţinere în a-şi face publică o observaţie atât de puţin „ortodoxă", făcută cândva, pe vremea când nu era încă decât un adolescent…

De ce nu sunt oare mai mulţi ofiţeri de acest gen?

Observaţii ciudate, după cum se vede, au fost destule!

Ultima frază a declaraţiei pare a fi ceva mai interesantă…

TAROM-ul nu ştie chiar nimic despre astfel de întâmplări? Sau preferă să le ţină dosite bine, nu cumva să afle „prostimea” de ele? Ţineţi-le domnilor, încuiaţi-le temeinic în arhivele voastre „strict secrete”… oricum nu vă vor folosi niciodată, la nimic! Ba da! Vă vor folosi! Veţi reuşi să ridicaţi munţi întregi de dezaprobare; vă veţi atrage dispreţul opiniei publice!

PRUTUL, OBIECTUL ŞI REACTORUL

Cei mai mulţi nu cred în existenţa OZN-urilor până când nu văd cu ochii lor.

(Donald M. Warej

Un ofiţer din marina comercială română, în vârstă de 41 de ani, face următoarele menţiuni în legătură cu fenomenul observat de el din Galaţi, la 21 iunie 1970, între orele 16 şi 20, atât cu ochiul liber, cât şi cu un binoclu marinăresc:

Timpul: cer degajat 80%, vânt uşor. OZN-ul a apărut la vreo 25 de km deasupra Prutului. Avea lungimea aparentă de 2 cm şi se deplasa cu aceeaşi viteză ca a avionului cu reacţie care zbura exact în câmpul de vizibilitate, între obiect şi observator… Forma: triunghiulară şi variabilă. Culoarea: argintată, dar mai închisă în partea inferioară. Materialul din care era tăcut părea să fie o substanţă plastică…

COMENTARIU

Informaţia a fost selectată tot din „OZN-uri dincolo de Cortina de Fier”.

În mod evident, piloţii militari ai avionului cu reacţie (o fi fost sud-african, o fi fost canadian?!), care avea proasta inspiraţie să zboare prin apropierea unui OZN, habar n-aveau de prezenţa acestuia pe cer. Sau era un avion cu reacţie teleghidat, fără oameni la bord, fără radar, care zbura orbeşte, fără program şi cu totul întâmplător pe deasupra Prutului. Nimeni nu ştie nimic!

Şi de ce ar trebui să ştie cineva, ceva?

S-A ÎNTRERUPT ACTIVITATEA DE ZBOR

Scepticismul, îndoiala, teama de farsă sunt factori emoţionali care du făcut de 40 de ani ravagii mari în domeniul ufologiei.

(Jean Sider)

În luna iulie 1970, împreună cu un grup de piloţi şi paraşutişti sportivi, am observat, de pe terenul de zbor al Aerodromului „Gh. Bănciulescu" din Strejnic, un corp de formă piramidală deasupra Combinatului Petrochimic Brazi. Corpul era de culoare alb transparent şi de mărimea aparentă de 50 mm. Toţi cei aflaţi acolo, l-au urmărit prin luneta aeroclubului. Un avion AN-2 a plecat spre obiect şi s-a ridicat până la o altitudine de 1500 – 2000 m. Pilotul a declarat că obiectul era foarte sus, deoarece de la înălţimea aceea, dimensiunea era cu foarte puţin mai mare. Atmosfera era foarte calmă, fără nici un nor. Obiectul s-a deplasat pe o distanţă de câţiva kilometri, rămânând totuşi deasupra combinatului. Se deplasa orizontal. Obiectul a fost zărit de un coleg, apoi l-am urmărit cu toţii timp de câteva ore.

Am plecat de la aerodrom acasă, în cartierul Vest, de unde se vedea mai puţin clar. Cred că din cauza razelor de soare» care apunea şi reflecta lumina, s-a observat doar până la apusul soarelui, dar acum foarte departe şi foarte slab. Ajunsese doar ca un punct. Fenomenul a fost comentat de noi, colegii, ca un OZN. Îmi amintesc că a circulat şi varianta că ar fi un balon meteo. Nu îmi amintesc să fi făcut cineva fotografii, dar toţi cei care erau acolo cred că îşi aduc perfect de bine aminte ziua aceea, pentru că s-a întrerupt câtva timp (câteva ore!) activitatea de zbor.

COMENTARIU

Aceasta este mărturia pe care o făcea în 1974, o tânără de 25 de ani din Ploieşti, Dorina Enescu.

Au fost aşadar, numeroşi martori oculari care au privit, timp de mai multe ore, cu ochiul liber şi „prin

luneta aeroclubului”, un obiect ciudat staţionat deasupra Combinatului Petrochimic de la Brazi, lângă Ploieşti. Mai mult, un avion de şcoală AN-2, s-a ridicat în aer şi a încercat să se apropie de acel obiect, dar pilotul nu a reuşit decât să-l observe puţin mai mare decât de la sol.

S-ar putea pune şi aici mai multe întrebări… Dar la ce-ar folosi? Doar „Caravana trece, câinii latră”, nu-i aşa?

Vreau numai să accentuez asupra faptului că imensul Combinat Petrochimic de la Brazi este încă unul din giganţii industriei noastre petroliere, aflat în imediata apropiere a municipiului Ploieşti. Atât!

11.

„OMUL ÎN NEGRU” DE LA VALEA PLOPULUI

…Asta este greu pentru nişte fizicieni de factură academică, fosilizaţi. Dacă ei nu înţeleg cum se întâmplă un lucru, acei lucru nu există.

(Michael Lindemann)

„Cazul Valea Plopului” a fost primul în care m-am implicat direct, ca investigator particular în domeniul ufologiei româneşti. A fost, de altfel, prima – şi deocamdată SINGURA! – aterizare OZN de pe teritoriul României, atestată ca atare, cât de cât ştiinţific… Spun „cât de cât” pentru că, deşi grupul care s-a ocupat de cercetarea cazului, era un grup mai mult particular, s-au efectuat atunci o serie de măsurători şi analize, care au permis ulterior să se dea un verdict…

Nu voi reaminti aici., nici de data aceasta, toate detaliile acelui eveniment, petrecut într-una din nopţile dintre 2 şi 6 septembrie 1972. Am făcut-o deja în trei sau patru din cărţile mele anterioare *şi* în mai multe articole publicate de-a lungul anilor prin diverse ziare sau reviste româneşti şi străine.

Mă voi referi însă la o serie de aspecte deosebit de ciudate, care aveau să rămână nelămurite, atât în timpul investigaţiilor din anii 1972 şi 1973, cât şi mai târziu, odată cu scurgerea timpului.

Primul aspect

La scurt timp după eveniment, undeva prin prima jumătate a lunii septembrie 1972, atunci când „faima” acestuia se întinsese deja, şi-a făcut apariţia acolo, la marginea satului Valea Plopului, un bărbat necunoscut. Acesta avea un aer foarte sobru, era îmbrăcat în haine de culoare închisă, purta o pălărie cu boruri largi şi ţinea în mână o geantă voluminoasă.

Necunoscutul a întrebat mai întâi de „locul aterizării”, după care a fost condus acolo de către un copil şi apoi lăsat singur. Nimeni nu ştie ce a făcut persoana respectivă la „locul aterizării”, tot aşa cum nimeni nu l-a văzut plecând de acolo.

Este foarte posibil să se fi făcut atunci o serie de fotografii care, cu certitudine, erau calitativ superioare celor făcute de mine la 1 decembrie, sau de grupul de investigatori bucureşteni la 10 decembrie 1972, deci circa trei luni după eveniment. De asemenea, se pare că *nu* era vorba de o persoană particulară, iar în acest sens ar putea pleda faptul că nimeni nu a scos vreodată „la lumină” eventualele fotografii…

Al doilea aspect

La una din şedinţele obişnuite de lucru ale membrilor Cercului Ştiinţific OZN din Bucureşti – care activa în vremea respectivă la Casa de Cultură „Grigore Preoteasa”.

şi la care eram invitat să particip începând cu toamna anului

1972 – a apărut la un moment dat un tânăr pe care nimeni nu-l cunoştea. Aşezat, tăcut şi retras, pe un scaun de lângă uşă, în camera unde ne ţineam întrunirea, nimănui nu i-a trecut prin cap să-i acorde vreo atenţie. (La întâlnirile de atunci ale Cercului, conform dictonului junimist, „venea cine voia şi rămânea cine putea”). Aşadar, nimeni nu l-a băgat în seamă, până când acesta a afirmat – nici mai mult, nici mai puţin – că el *a văzut fotografii făcute la Valea Plopului, cu mult mai bune şi*

*mai clare decât cele pe care le av*eam *noi în posesie*! Toţi cei care erau prezenţi atunci, am tăbărât pe el cu întrebările, încercând să aflăm mai multe… Dar individul nu ne-a mai oferit alte amănunte. Cuvintele lui au căzut ca trăsnetul şi, în mod evident, ne-au rănit oarecum orgoliile noastre de „investigatori pricepuţi şi destoinici”. Ca noi, doar nu se mai pricepea nimeni la „farfurii zburătoare”! Probabil că inginerul Clement Alecsandrescu – conducătorul de atunci al Cercului, un tip plin de sine, distant şi foarte orgolios – sau tehnicianul Gheorghe Popescu – un „expert” adunător de date şi materiale ozenistice, altfel un individ ascuns, alunecos şi neprietenos – au fost profund răniţi de afirmaţia acelui necunoscut. Cum era posibil ca altcineva, un oarecare, un nimeni, să ştie mai multe decât ştiam noi, cei de la „marele” Cerc Ştiinţific OZN din Bucureşti?!

Adevărul este că am fost cu toţii atât de uimiţi, încât nimănui nu i-a trecut prin cap să-i pună totuşi o întrebare esenţială: *Cine este el*? Individul s-a „evaporat” discret şi tăcut, fără ca cineva dintre noi să-i fi observat dispariţia. Neglijenţa avea să ne coste. Respectivul nu a mai apărut niciodată, se pare că nimeni dintre noi nu l-a mai întâlnit şi astfel afirmaţia lui ciudată avea să devină încă una din problemele care ne dădeau în vremea aceea multă bătaie de cap…

Să fi existat oare vreo legătură „nevinovată” între necunoscutul cu haine de culoare închisă, dus de un copil la „locul aterizării” de la Valea Plopului, şi individul din Bucureşti cu afirmaţia lui şocantă? Cine ştie?…

Al treilea aspect

Dintre persoanele pe care le-am contactat în perioada aceea de căutări febrile, a fost şi şeful postului de miliţie din comuna Poseşti, de care aparţinea şi satul Valea Plopului. Acesta, miliţianul, era la curent cu „investigaţiile cercetătorilor din Bucureşti”. Vâlva evenimentului se cam întinsese în zonă, şi toată suflarea

locului ştia, mai mult sau mai puţin deformat, ceea ce se întâmplase.

Ei bine, făcând dovada unui „curaj” cu totul inconştient, m-am dus la acesta – la miliţian – şi l-am întrebat scurt: „De ce nu v-aţi deplasat la faţa locului imediat ce aţi fost anunţat de eveniment? Ce măsuri aţi luat pentru îngrădirea şi izolarea locului aterizării? Nu v-aţi gândit că zona ar fi putut fi radioactivă şi că, în consecinţă, ar reprezenta un pericol foarte mare pentru toţi cei care se perindă pe acolo? Ştiţi că a fost găsită în acel loc o doză destul de mare de radioactivitate gamma, foarte periculoasă şi penetrantă, şi că sunteţi direct răspunzător de sănătatea tuturor celor care, din curiozitate, s-au dus să vadă locul? De ce nu v-aţi anunţat superiorii despre eveniment?”

Aveam absolut toate şansele ca, în cel mai fericit caz, să fiu trimis la plimbare. La urma-urmei, nu posedam niciun fel de legitimaţie sau altă „însărcinare oficială”. Dacă miliţianul îmi cerea să mă legitimez, eu nu aveam ce să-i arăt altceva în afara buletinului de identitate... Aşadar, nu aveam dreptul sau motivaţia de a-i pune întrebări, nicidecum să fac pe „durul” cu el. Norocul meu – acel noroc care-i însoţeşte mai întotdeauna pe inconştienţi – a fost acela că miliţianul în cauză era un om domol şi destul de cumsecade. Văzându-mă atât de pornit şi de „sigur” pe afirmaţiile mele, crezând probabil că sunt o persoană foarte „competentă”, el a reacţionat cu totul altfel: m-a invitat la o „discuţie prietenească”, menită „să împace şi capra şi varza”. Şi astfel, în biroul lui de miliţie de la Poseşti, aveam să aflu unele lucruri interesante.

Într-adevăr, nu s-a deplasat imediat „la faţa locului” (eu ştiam deja acest amănunt de la sătenii cu care discutasem anterior), deoarece a fost ocupat cu alte „problefnfe de serviciu”. Dar, după două sau trei zile. a mers totuşi să vadă ce s-a întâmplat acolo. A constatat că nu era vorba de o „bombă” căzută întâmplător în tarlaua

de porumb, nici rachetă nu era, nici satelit, nici meteorit şi nici altceva „periculos”. În acest caz, întreaga afacere nu-l mai privea, nu mai intra în atribuţiile sale. El îşi făcuse datoria şi aflase că acolo, de fapt, nu se petrecuse nimic deosebit. Ca o obligaţie de serviciu însă, a fost nevoit să-şi treacă în registrul postului de miliţie deplasarea făcută la Valea Plopului.

Astfel, am putut să stabilesc faptul că evenimentul aterizării avusese loc între 2 şi 6 septembrie – deci la începutul lunii – şi nu la sfârşitul ei, cum se credea şi cum apăruse publicat. Această nouă dată, de fapt cea reală – relevată de registrul postului de miliţie din comuna Poseşti

— Mărea deci intervalul de timp dintre evenimentul propriu-zis şi cercetarea în teren…

Dar lucrurile nu se opreau aici. La circa o săptămână după deplasarea făcută la Valea Plopului, miliţianul nostru a trebuit să participe la o şedinţă cu şefii de post din judeţ, care avea loc la Ploieşti. Aici, el a fost luat deoparte de *câţiva ofiţeri care*, *timp de vreo patru ore*, *l-au luat la întrebări asupra celor petrecute în zona lui*. Interogatoriului foarte amănunţit avea să-i urmeze o singură concluzie categorică: la Valea Plopului nu s-a petrecut nimic deosebit, iar el să-şi vadă în continuare liniştit de îndatoririle lui.

Iată aşadar că este relevată şi în „Cazul Valea Plopului” apariţia unor „oficiali” în uniformă, care se arată interesaţi de un important fenomen OZN şi care încearcă să minimalizeze şi să estompeze importanţa faptelor, ascunzându-se în spatele unor atitudini indiferente.

Al patrulea aspect

Când, mai târziu, în cursul anului 1973, am încercat să revăd fegistrul postului de miliţie din comuna Poseşti, am constatat cu stupoare că din cuprinsul acestuia lipsea tocmai foaia pe care era consemnată deplasarea şefului de post la Valea Plopului! Intenţionasem să fotografiez

foaia aceea, ca să am o „dovadă certă” a datării evenimentului, dar lucrul acesta n-a mai fost posibil…

Al cincilea aspect

Aşa cum se ştie, la 1 decembrie 1972 am făcut la locul aterizării de la Valea Plopului un film fotografic alb-negru, pe care mai apoi l-am oferit spre păstrare „arhivei” Cercului Ştiinţific OZN din Bucureşti. Custodele acestui organism era pe atunci profesorul metodist Mircea Dumitrescu, în grija căruia *ar fi trebuit* să se afle documentaţia Cercului amintit.

„Grija” acestuia a fost atât de mare, încât la scurt timp, filmul în cauză *a dispăruţi* Nimeni nu a putut să-mi spună vreodată ce s-a întâmplat cu filmul în cauză, film care cuprindea imagini foarte clare de la locul aterizării. Faptul că eu bănuiesc pe careva din membrii de atunci ai Cercului bucureşteart este o chestiune subiectivă, care nu are prea mare importanţă acum… În această dispariţie (sau sustragere, sau furt, mai exact), metodistul Mircea Dumitrescu nu are. desigur, decât un rol marginal: firea sa împrăştiată şi neatentă, stilul său de „lucru” specific unui desăvârşit dezorganizator, nu au fost decât factorii minori care au facilitat furtul filmului amintit şi a altor documente ale Cercului.

Al şaselea aspect

Zece zile mai târziu, la 10 decembrie, în timpul investigaţiilor desfăşurate de echipa bucureşteană, cineastul Emilian Urse a turnat un film documentar foarte reuşit. Filmul avea să se numească „Quo vadis, homo?” şi să primească o serie de premii importante pe plan naţional şi internaţional. El a fost prezentat şi pe ecranele unor. case de cultură studenţeşti sau sindicale din principalele centre universitare din ţară. Astăzi, filmul acela nu mai poate fi găsit niciunde. El nu mai poate fi vizionat şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el… Şi nici nu mai poate fi învinuit nici măcar profesorul metodist Mircea Dumitrescu…

Al şaptelea aspect

Singurul martor ocular al aterizării OZN-ului de la Valea Plopului, a fost paznicul de noapte Vasile Cărăbuş. Acesta avea atunci 65 de ani şi era tipul ţăranului nostru viguros şi plesnind de sănătate. Impresia mea – poate subiectivă – a fost aceea că, după ce iniţial manifestase un entuziasm debordant la descrierea evenimentului la care asistase, la scurt timp a început să fie reţinut şi scump la vorbă. Voi avea întotdeauna certitudinea că Vasile Cărăbuş nu a spus atunci tot ceea ce părea să ştie. A plecat în lumea de dincolo

— Vreo zece ani mai târziu, după ce mai întâi şi-a „rătăcit" minţile – ducând probabil cu ei secrete ce nu se vor mai afla niciodată… Să-l fi ameninţat oare cineva, interzicându-i să mai vorbească despre „steaua cu coadă" pe care o văzuse într-o noapte din septembrie 1972? Şi de ce tocmai el, din tot satul, şi-a pierdut minţile, el care era cunoscut acolo ca „cel cu farfuriile zburătoare"? întrebări retorice, rămase fără răspunsuri cât de cât rezonabile.

„Cazul Valea Plopului" a rămas învăluit în umbră, taină şi mister. Multe aspecte nu vor mai putea fi lămurite niciodată. Timpul, care se aşterne inexorabil peste oameni şi evenimentele în care au fost implicaţi, îşi va spune cuvântul, aducând uitarea, aşternând tăcerea şi estompând detaliile…

Al optulea aspect într-o bună zi – cred că era pe la începutul verii lui 1973 – în curte mi-au intrat doi indivizi, tineri, eleganţi şi foarte politicoşi. Discuţia – de fapt, monologul – a avut loc cam la jumătatea aleii de piatră ce duce de la poartă spre casă: „Bună ziua! Sunteţi profesorul Turcu? Vă sfătuim să încetaţi orice fel de cercetare legată de Valea Plopului şi să nu vă mai duceţi acolo. Bună ziua!" Mi-au întors spatele, au ieşit liniştiţi din curte, s-au urcat în maşină şi au plecat…

Am fost atât de blocat, încât nici n-am mai apucat să deschid gura. Mă pomenisem brusc în vârtejul unui coşmar teribil, simţeam că deasupra mea pluteşte un

pericol grav şi prima senzaţie a fost aceea de paralizare completă. Nu reţinusem nici numărul de la maşină… Mi-am dat seama mai apoi că toată această poveste cu avertismentul este mai mult decât bribilă şi am început să mă enervez. De ce nu le-am cerut să se legitimeze? Trebuia să nu-i las să iasă din propria-mi curte şi să mă iau dur de ei; cu ce drept mă ameninţă, din partea cui, în plină zi şi la mine acasă? Să fac scandal, să-i iau de gulerele lor frumos scrobite şi să-i dau cap în cap! Să fac ceva, orice, să nu stau! Dar asta a fost mai târziu, după ce ei plecaseră şi mă lăsaseră prostit în mijlocul curţii.

Gândul asupra celor întâmplate avea să mă chinuie iţiai multe zile. Apoi, încetul cu încetul, m-am calmat şi am început să judec lucrurile „la rece”. După care, mi-am continuat investigaţiile la Valea Plopului cu şi mai multă îndârjire. Cred că îmi doream cu ardoare să-i reîntâlnesc pe cei doi, să vină din nou şi să-mi „recomande” sistarea cercetărilor… Dar nu au mai revenit niciodată de atunci…

Am reluat mai sus câteva fragmente dintr-un text pe care l-am mai publicat şi anterior în cărţile mele. Dar am făcut-o pentru că episodul acela m-a marcat profund, în ciuda bravurii pe care am tot încercat s-o afişez de-a lungul anilor. M-am temut! Pentru familie şi pentru cei ce-mi sunt dragi. Pentru mine mai puţin…

Ce m-aş fi făcut oare dacă ameninţarea aceea ar fi fost reluată cu alt prilej şi sub o altă formă? Nu ştiu! Nici acum nu ştiu cum aş fi procedat…

Au fost numeroase ocaziile când am simţit, sau intuit, intervenţia din umbră a unor „eminenţe cenuşii” în investigaţiile principalelor evenimente de tip fenomen OZN din România. Şi tocmai acest aspect încerc să-l dezvălui în rândurile de faţă…

Dar, într-adevăr, nimeni nu m-a mai ameninţat niciodată *în mod direct*. A fost singurul prilej în care am di”. n’s. ip cu pericolul real!

12.

MILITARII DIN INCINTA COMBINATULUI

Este foarte important ca cetăţenii din lumea întreagă să cunoască faptul că nu suntem singuri în Universul acesta mare. Trebuie să se termine cu ignorarea acestui fapt covârşitor.

(Michael Lindemann)

În perioada octombrie 1973 – ianuarie 1975, mi-am satisfăcut stagiul militar în Unitatea Militară 01701 din Piteşti, unitate ce-şi avea sediul chiar în incinta Combinatului Petrochimic, mai exact, în apropierea Piroli? ei 2. În acea seară de 21 iunie 1974 (sper să reţin bine ziua şi vă voi explica puţin mai târziu de ce), la ora 20: 21, deţinând în acea perioadă gradul de caporal şi funcţia de comandant de grupă, îmi pregăteam soldaţii din subordine pentru apelul de seară, ce urma să aibă loc la ora 20: 30 în curtea unităţii, de altfel aşa cum prevedeau regulile de ordine interioară şi aşa cum procedau toţi militarii prezenţi în unitate. În acea seară, ofiţerul de serviciu pe unitate a fost domnul (pe atunci tovarăşul) căpitan Chipăr, şi el martor ocular la evenimentul ce avea loc aproape deasupra noastră (a unităţii). Privind din obişnuinţă (ca de altfel în fiecare dimineaţă şi seară) bolta cerului, am rămas; surprins să constat atunci, în acea seară, trei lumini destul de mari, de forme ovale, ale căror capete prelungite se îngustau, dar contururile lor nu se puteau defini, aceasta dând impresia că se află în mijlocul norilor (sau, în cel mai rău caz, în spatele acestora). Imaginea se asemăna cu fasciculele de lumină dispersate de ceaţă. Toate cele trei lumini, cum au putut fi ele observate, erau de culoare roşie-portocalie înspre zona de mijloc, iar spre extremităţi aveau culoarea alb-gălbuie.

Ceea ce mi s-a părut straniu, a fost faptul că ele (luminile) planau la înălţimea de 3 – 4 km faţă de sol, la distanţe perfect simetrice între ele, în poziţie verticală, cu lungimea luminilor estimată de mine, între 40 şi 50 m. Una din lumini, mai exact cea din mijloc., era la o

înălţime mai mare cu jumătate din lungimea lor, dar toate trei aveau aceeaşi lungime (cel puţin aşa le-am estimat eu, atunci). De asemenea, stranii mi s-au părut şi pâlpâirile (asemenea flăcărilor) celor trei lumini. Parcă trepidau (tremurau) toate în acelaşi timp, dar nu pe toată perioada planării lor, ci ritmic, la un interval de timp de cca. 1 – 2 minute…

La început, am crezut că luminile respective se datorau reflecţiei flăcărilor emanate de orificiile furnalelor celor trei Pirolize, aflate în incinta Combinatului Petrochimic din Piteşti. Cei care au avut ocazia să vadă

Combinatul de aproape, cred că îşi dau seama ce suprafaţă mare (întinsă) cuprinde el. Această ipoteză a căzut din start. În primul rând, pentru simplul motiv că cele trei fornăie, care la acea oră funcţionau, erau amplasate ia distanţe mari şi inegale unul faţă de altul; în al doilea rând, distanţa de la flăcările emanate din furnale, până la locul unde se aflau cele trei lumini stranii, era prea mare; iar în cel de-al treilea rând, luminile flăcărilor emanate din cele trei furnale, pe lângă faptul că nu erau egale între ele, nu erau egale nici ca lungime nici ca lăţime, cu cele trei lumini stranii aflate deasupra noastră.

De asemenea, este înlăturată şi ipoteza că în acel loc ar fi putut plana (sau zbura) un oarecare aparat de zbor terestru (elicopter, avion, planor etc.), deoarece acestea nu pot radia asemenea lumini coordonate (dacă le-aş putea numi aşa) şi totodată nici nu ar fi putut avea dimensiunile lor, pe de-o parte, iar pe de altă parte, din zona unde se aflau cele trei lumii stranii, nu s-a auzit niciun fel de zgomot. Un singur zgomot s-a auzit atunci, cel caracteristic, produs de fluxul tehnologic al Combinatului aflat în funcţiune.

Deşi eu am fost persoana care a observat acele lumini stranii şi totodată eu am fost cel care l-am sesizat pe ofiţeral de serviciu pe unitate, pe domnul Chipăr –

relatându-i toate constatările şi ipotezele mele, mulţi dintre colegii de armată ascultându-mă cu multă atenţie

— Totuşi, pentru faptul că eram ardelean şi nefiind simpatizat de căpitanul respectiv, acesta a luat cu dânsul doar un singur soldat, pe care l-a dus cu el în camera ofiţerului de serviciu, unde l-a pus să scrie o declaraţie.

(De ce a luat cu ei un singur martor, când de fapt au fost cu zecile?).

Am urmărit aceste lumini stranii aproximativ 20 de minute, din care cauză în acea seară începerea apelului s-a efectuat cu o întârziere de aproximativ 10 minute. La un moment dat, majoritatea soldaţilor nici nu a mai dat importanţă respectivului fenomen, încolonându-se şi aliniindu-se în formaţiunea „pluton”, pentru raportul de seamă. Îmi aduc aminte că, după ce am dat personal raportul şi m-am întors înapoi în formaţie în dreptul grupei mele, mi-am aruncat privirea pe bolta cerească. Cu toate speranţele că voi revedea luminile acelea cât mai clare, pentru a-mi forma o părere despre ele, dezamăgit, am constatat că ele dispăruseră. Aşa cum nu le-am văzut când au apărut, exact aşa nu le-am văzut când au dispărut. De aici am dedus faptul că nu m-am putut înşela în privinţa reflecţiei luminii flăcărilor emanate prin orificiile celor trei furnale ale Pirolizelor, cu cele trei lumini stranii. Cele ale furnalelor au rămas, celelalte trei au dispărut.

Acum poate vă întrebaţi (aşa cum de altfel e şi firesc), de unde mai ţin minte atât de exact datele respective, cu atât mai mult cu cât au trecut de atunci mai bine de 22 de ani? în primul rând pentru că asemenea fenomene sunt foarte rare în viaţă. În al doilea rând, pentru faptul că s-a întâmplat pentru prima dată în viaţa mea. În al treilea rând pentru faptul că atunci îmi satist & ce-am stagiul militar (eram militar în termen), în al patrulea rând, pentru faptul că nu cu mult timp înainte de observarea acelui fenomen, cu ocazia Sfintelor Sărbători de Paşte (exact în ajun), tot la ora 20: 20, a

explodat Rafinăria din Piroliza nr. 2, catastrofa fiind cunoscută după. puţin timp în toată ţara. Şi atunci am fost martor ocular, aflându-mă în serviciul de patrulare, împreună cu trei soldaţi, distanţa dintre noi şi explozie fiind de circa o sută de metri! în al cincilea rând, pentru faptul că ziua de 21 este ziua în care se născuse un verişor de-al meu, dar cu o lună mai târziu, adică pe data de 21 iulie, zi în care se născuse şi viitoarea mea soţie, dar aceasta am aflat-o de-abia peste exact zece ani (1984). În al şaselea rând, de unde am reţinut ora? E foarte simplu. Cum am menţionat mai înainte, ne pregăteam pentru apelul de seară, care avea loc la ora 20: 30... Când am observat luminile acelea stranii, instantaneu am privit ceasul de mână. Indicatorul mic arăta ora 8 (20), iar indicatorul mare arăta 21 de minute, între toate aceste date am făcut o „legătură" bazată pe logică, probabil de aceea am reţinut şi amănuntele. De fapt, nu sunt singufele din viaţa mea. Totuşi, recunosc că după 22 de ani, memoria poate oricui să-i joace „feste".

Cerul era acoperit de nori, la joasă înălţime; temperatura cca. 25 grade Celsius; vântul inexistent; unghi format între sol şi direcţia privirii, cca. 75 – 80 grade; poziţia S-SE.

Martorii: căpitan Chipăr, din Piteşti; soldat Arşic Dumitru, din Galaţi; soldat Popa Săndel, din Galaţi; caporalul Miculi Mircea, din Tg. Mureş şi mulţi alţii.

Toate cele relatate în acest caz, o pot face oricând, sub prestare de jurământ. Sunt adevăruri pure.

COMENTARIU

Declaraţia aceasta este făcută în anul 1996, de către domnul Mircea Miculi, 43 ani, din Tg. Mureş.

Şi în acest caz, se remarcă faptul că numărul martorilor este foarte mare. Zeci de militari în termen se aflau adunaţi în seara aceea de vară pe platoul Unităţii Militare 01701 din Piteşti, pentru raportul obişnuit. Ei au văzut pe cer, deasupra celor trei furnale, un fenomen atmosferic mai puţin obişnuit. Poate că l-au şi comentat

între ei. Chiar şi ofiţerul de serviciu, căpitanul Chipăr, a văzut acest fenomen. Una dintre întrebări ar putea fi: ceilalţi militari – de ordinul zecilor – nu-şi mai amintesc nimic de evenimentul respectiv?

Căpitanul Chipăr a luat cu el un singur militar pe care l-a interogat separat. Poate că l-a pus pe acesta să dea şi o declaraţie scrisă, sugerându-i faptul că nu a văzut nimic deosebit pe cer. Întrebări: Căpitanul Chipăr a făcut, la rându-i, o înştiinţare scrisă către superiorii săi ierarhici? Avea el un consemn oficial în acest sens? Există pe undeva vreun document care să întărească veridicitatea acelei observaţii făcută de numeroşi martori oculari? Şansele unui răspuns afirmativ sunt destul de mari, mai ales că nu cu mult timp înainte avusese loc acolo un grav accident (explozie), la Piroliza nr. 2.

Desigur, ar putea fi vorba aici de un simplu fenomen atmosferic, mai puţin obişnuit totuşi. Poate că există „explicaţii ştiinţifice" pentru tot ce s-a întâmplat atunci. Tot aşa cum este foarte posibil ca întreaga poveste să nu aibă niciun fel de tangenţă cu fenomenologia OZN în general.

Oricum, fenomenul a avut loc cu siguranţă, în prezenţa multor observatori din cadrul unei unităţi militare, care se afla chiar în perimetrul unui important obiectiv industrial din România.

PILOŢII AVIONULUI FANTOMA

În orice caz, problema necesită o abordare serioasă Am spus mereu, un fenomen extraordinar necesită o cercetare extraordinară.

(Michael Lindemann)

Mergeam pe Strada 8 Martie, pe partea numerelor cu soţ. Cam în dreptul caselor cu nr. 12 – 18 am fost oprit de un cetăţean, care împreună cu un copil se uitau pe cer. Mi-a spus că cineva a înălţat un „zmeu cu lumini". M-am uitat pe cer, dar ceea ce vedeam nu putea fi zmeu şi nici chiar avion. L-am lămurit pe cetăţeanul respectiv că nu poate fi zmeu, fără a-i spune altceva, preferând să

privesc obiectul. Imediat mi-am dat seama că este un obiect cosmic necunoscut, un OZN (la data aceea trăiam pentru a doua oară în viaţă experienţa observării unui OZN) ... Obiectul evolua sub plafonul norilor şi bănuiesc că avea forma unei ţigări. Am observat trei lumini dispuse coliniar, de culoare roşu-cărămiziu (două la extremităţi şi una la mijloc, distanţa între extremităţi aproximativ 10 cm). Tot timpul luminile au fost aprinse continuu, iar intensitatea asemănătoare cu cea a luminilor de poziţie ale unui avion. Semnalez că în jurul orei 17: 3 5 a apărut un avion undeva sub obiect, zburând în direcţia nord (acesta a fost un foarte bun element de comparaţie). OZN-ul evolua fără zgomot (zgomotul avionului s-a auzit clar un timp), iar luminile de poziţie aveau o dispoziţie coliniară, diferită de a avionului şi lipsea lumina intermitentă. În evoluţia obiectului s-au distins trei faze. Prima (relatată de cetăţeanul care m-a oprit), obiectul stătea nemişcat în atmosferă, în poziţie orizontală cu luminile aprinse. În a doua fază (observată şi de mine) obiectul se deplasa orizontal executând mişcări de oscilaţie în jurul punctului din mijloc. Deplasarea era lină şi fără zgomot. Înainte de dispariţie (faza a treia) obiectul a luat o poziţie verticală şi pendulând în jurul uneia din luminile de la extremităţi, a dispărut deasupra norilor în mai puţin de un minut. Mişcarea era lină şi fără zgomot cu o direcţie verticală. Obiectul a avut o evoluţie de la vest spre est, iar cele trei lumini păreau să aparţină unui singur corp în formă de ţigară.

A dispărut în nori (ora 17: 40) printr-o mişcare de pendulare în plan vertical. Cerul (era) întunecat, nori la altitudine înaltă, nu se vedeau stele. Încă nu se aprinseseră luminile pe stradă.

COMENTARIU

Observaţia aceasta (făcută de inginerul Teodosiu Nicolae, 34 ani, din municipiul Ploieşti), a avut loc la data de 25 noiembrie 1977, orele 17: 35 – 17: 40.

Includerea în contextul naraţiunii a unui avion care survola aceeaşi zonă în care se afla şi obiectul necunoscut, obligă la o serie de reflecţii:

La ora respectivă, în ziua de *25* noiembrie, se întunecase binişor, dar „nu se vedeau stelele”. Atât straniul obiect cât şi avionul, au fost vizibile *sub plafonul norilor*. În aceste condiţii, piloţii cursei aeriene respective, nu au observat nimic neobişnuit în zonă? Dacă da, au consemnat undeva această observaţie?

Există aici câteva elemente clare: data evenimentului, ora, altitudinea, direcţia de deplasare a avionului etc. Ar fi oare chiar atât de greu să se caute prin arhivele companiei TAROM? Pentru că este posibil ca în aceste arhive să fie consemnată şi observaţia respectivă… Şi, evident, nu numai ea!

Să fi fost oare vorba, şi în acest caz, de un „avion fantomă”? N-ar fi exclus!

14.

POVESTE CU DUS-ÎNTORS

…Ne putem aştepta la orice! Absolut la orice!

Nici nu e nevoie să ne lăsăm fantezia sau imaginaţia să zburde, realitatea întrece orice închipuire.

(William P. Sanders)

În zilele de 23 – 24 – 25 septembrie 1978, au avut loc o serie de evenimente foarte ciudate în zona cabanei turistice de la Lacul Bâlea, din Munţii Făgăraş. S-a scris şi s-a vorbit foarte mult la noi, despre această afacere. Am dedicat eu însumi o bună parte din cartea „Dosar OZN România” acelor întâmplări. Nu voi reveni acum cu toate amănuntele…

Pe scurt, un grup de aproximativ 20 de militari în termen, au construit în preajma cabanei turistice de la Lacul Bâlea o baracă mansardată, unde au şi locuit o bună perioadă de timp. Militarii în cauză, aveau ca sarcină săparea fundaţiilor pentru un viitor hotel în zonă. Până la urmă, hotelul acesta nu s-a mai construit, baraca militarilor fiind şi ea demolată prin anul 1983.

În zilele de 23 (sâmbătă) şi 24 (duminică) septembrie 1978, toţi militarii de acolo, conduşi de sergentul Radu Ion, s-au confruntat direct cu un fel de „entitate” întunecată de peste doi metri înălţime, care i-a speriat foarte rău pe cei prezenţi.

L uni, 25 septembrie, soldaţii au dezertat *in corpore*, coborând la „Glăjerie”, în zona cabanei turistice de la Bâlea-Cascadă. Ei nu s-au mai întors la punctul lor de lucru decât a doua zi, însoţiţi de locotenent-major Guţu. Câteva zile mai târziu a urmat o anchetă oficială pe linie militară şi probabil s-a întocmit atunci şi un raport scris referitor la acele evenimente.

Apoi, circa o lună mai târziu, un grup de anchetatori particulari din, Sibiu şi Bucureşti, s-a deplasat de 3 – 4 ori în zona cabanei Bâlea-Lac. Aceştia, anchetatorii, au stat de vorbă cu militarii implicaţi, dar nu l-au putut contacta niciodată pe conducătorul grupului, sergentul Radu Ion.

Nouă ani mai târziu, în vara anului 1987, m-am dus eu însumi la Bâlea-Lac, pentru o investigaţie pe cont propriu. Cu acest prilej, am putut afla o serie de amănunte interesante despre ceea ce se întâmplase acolo în toamna anului 1978.

În toamna aceluiaşi an 1987, m-am deplasat şi la Craiova, unde am avut o primă întrevedere cu fostul sergent Radu Ion. El mi-a confirmat întru totul veridicitatea evenimentelor din toamna lui 1978.

După alţi câţiva ani, am primit-la interval de aproape o lună – două scrisori succesive de la Radu Ion (28 septembrie şi 25 octombrie 1993) prin care acesta neagă în întregime evenimentele din toamna anului 1978. În felul acesta, „Afacerea Bâlea-Lac” pare a se fi încheiat aici.

Şi totuşi, rămân foarte multe semne de întrebare care nu vor putea fi lămurite, probabil, niciodată.

În toată povestea aceasta sunt implicaţi aproape în exclusivitate, numai militari. Au întocmit oare, superiorii

din armată, în toamna anului 1978, un raport scris despre evenimentele din munţi? S-a întocmit un dosar al cazului? Pentru că este sigur că s-a făcut o anchetă în urma căreia soldaţii implicaţi au fost „sfătuiţi” să-şi vadă de treburile lor, pentru că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic neobişnuit! Există undeva, prin arhivele armatei, un astfel de raport sau un dosar? în caz afirmativ de ce nu este scos la lumină? S-ar lămuri astfel, măcar o parte din incertitudinile ce planează asupra „Afacerii Bâlea-Lac”…

NESERIOZITATEA UNUI… „POSIBIL BALON”.

Ce se întâmplă cu piloţii de avioane, elicoptere, cu marinarii, cu militarii de carieră care au reperat şi raportat zeci de OZN-uri chiar în perimetrul bazelor militare? Şi ei au halucinaţii şi îşi „bat singuri cuie în talpă”? Mai putem avea încredere în ei?

(William P. Sanders)

Organele de trafic aerian maghiare semnalează celor române despre iminenta intrare pe teritoriul României a unui balon meteo maghiar. Balonul este observat şi cercetat de radarele româneşti încă înainte de a intra în spaţiul aerian al României, deplasându-se pe direcţia Arad – Baia Mare, trecând în URSS la o altitudine de peste 5.000 metri. După aproximativ 30 km parcurşi în spaţiul aerian al URSS, balonul se ridică în stratosferă şi explodează.

După intrarea pe teritoriul României, balonul a evoluat la o înălţime între 8.000 şi 10.000 metri. Evoluţia în spaţiul aerian românesc a durat 52 de minute. După aproximativ 23 de minute (măsurate în durata evoluţiei)

a fost observat un al doilea corp ce însoţea balonul, a cărui apariţie era din direcţia Cosmosului, venind de sus. A zburat paralel cu balonul aproximativ 34 de kilometri, fiind observat de 7 radare diferite ca frecvenţă de lucru şi poziţie geografică de deplasare. În momentul în care de pe aerodromul cel mai apropiat a decolat un avion de vânătoare pentru interceptare, cel de-al doilea

obiect a manevrat, dispărând cu o viteză de peste 6 Mach, în abisul Cosmosului.

Avionul, în timpul prevăzut, a inspectat balonul, după care a aterizat. Balonul şi-a continuat zborul, după cum am arătat mai sus. Deşi a existat contact vizual şi radar cu cel de-al doilea obiect (semnalul recepţionat fiind ca cel obişnuit de la un avion mediu curier), nu i s-a putut stabili. natura, fiind catalogat ca... posibil balon. Evoluţia sa a fost urmărită prin radar până la aproximativ 100 km înălţime. Modul de evoluţie nu a corespuns aerodinamicii cunoscute la aparatele de zbor terestre.

COMENTARIU

Mărturia aceasta a fost făcută de domnul Emil Streinu, ofiţer activ, specialist în radiolocaţie. Evenimentul a avut loc în anul 1979, în zona municipiului Arad.

Aşadar, există aici câteva elemente sigure: evoluţia obiectului necunoscut a fost observată pe ecranul unui radar militar; a fost trimis un avion de vânătoare pentru interceptarea „intrusului”; obiectul se îndepărtează la apariţia avionului, zburând spre Cosmos.

Sunt implicate mai multe persoane: operatorii staţiei radar, pilotul (sau piloţii) avionului de vânătoare. Toţi aceştia sunt militari activi. Să se fi înşelat oare cu toţii? Au avut o halucinaţie colectivă? Sau poate că tocmai radarul respectiv a avut halucinaţii, prinzând pe ecranul lui un obiect intrus care, de fapt, nici nu a existat...

Astfel de observaţii au loc frecvent la staţiile radar din întreaga lume. Este un fapt deja cunoscut, lată că România nu face excepţie.

Evident, s-a făcut atunci şi un raport scris referitor la observaţia respectivă. Unde se află acum acest raport? Sau, mai precis, câte evenimente de acest gen, au avut loc până acum pe teritoriul românesc? De ce se continuă ascunderea unor realităţi? Ce ştie în plus Armata noastră, referitor la această problemă? Atâta timp cât se

menţine perdeaua de incertitudine şi mister „nu avem nicio şansă de a afla o serie de adevăruri care ne privesc pe noi toţi.

Probabil va veni o vreme – şi s-ar putea ca aceasta să nu fie prea îndepărtată! – în care evenimentele de acest gen vor fi scoase la lumină. împrejurările vor fi de asemenea natură, încât „vor forţa mâna" secretomaniei la o altă abordare a realităţii OZN-urilor. Dar, tot atât de probabil este că atunci va fi prea târziu. Dosarele secrete deţinute în prezent de cine ştie ce organisme mai mult sau mai puţin oficiale, nu vor avea atunci decât o valoare de arhivă, sau de simbol…

JUR CĂ VOI PĂSTRA TĂCEREA!

Ştiinţa noastră este primitivă, ca şi noi.

(William P Sanders)

În vara anului 1979, începuseră să circule în România o serie de zvonuri ciudate, conform cărora, în apropierea localităţii Bixad din judeţul Covasna ar fi aterizat o stranie navă zburătoare. Aceasta ar fi debarcat câteva fiinţe umanoide, care ar fi trimis telepatic unei asistenţe numeroase, adunată *in corpore* cu prilejul curiosului eveniment, un mesaj de pace şi prietenie. Ceva cam în genul acesta: oamenii ar trebui să fie mai prietenoşi şi mai binevoitori unii cu alţii, să facă să dispară conflictele de orice fel dintre ei, să fie mai pioşi, să aibă gânduri bune, să se îndrepte mai mult către partea benefică a faptelor lor şi mai puţin, sau deloc, spre partea malefică etc. La scurt timp după plecarea enigmaticelor entităţi, cu nava lor strălucitoare cu tot, poliţia şi armata ar fi înconjurat Bixadul şi ar fi iniţiat o anchetă foarte amănunţită asupra evenimentului petrecut. În urma acestei anchete li s-ar fi interzis locuitorilor, categoric şi fără echivoc, sub jurământ sau semnătură, să-şi mai amintească sau să mai vorbească vreodată de cele întâmplate.

Acestea erau simple zvonuri. Nimic nu purta amprenta palpabilului sau certitudinii. Se pare că şi în

acest domeniu atât de sensibil, al fenomenologiei OZN din România, departamentul dezinformării publice şi cenzura oficială îşi făceau din plin datoria.

Iată însă că întâmplarea a făcut ca, la scurt timp după apariţia acestei poveşti, să trec cu maşina unei rude prin judeţul Covasna, în drum spre staţiunea Tuşnad. Undeva, pe traseu, am luat la autostop pe un tânăr ungur de circa 28 – 30 de ani, care avea ca destinaţie Bixadul. Simpatic şi extrem de comunicativ, m-am întreţinut cu acesta o bună bucată de drum. Dar când l-am întrebat – dialogul avea loc în limba română, fireşte – despre ce s-a întâmplat de fapt în localitatea lui nu cu mult timp în urmă, ce este cu toată povestea aceea care circulă despre OZN-uri şi fiinţe stranii venite din cer, nu a mai fost nici comunicativ* nici simpatic. Din momentul acela a uitat cu totul limba română, brusc a devenit rigid şi închis, mi-a vorbit puţin şi numai în ungureşte, iar din cuvintele lui nu am mai înţeles nimic. Era evident că nu voia şi nu trebuia să-mi răspundă. Vizibil înspăimântat, nerăbdător să ajungă mai repede şi să coboare la destinaţie, întrebările mele îl deranjaseră profund. În ochii lui am trecut probabil drept un fel de oficial care încearcă să-l tragă de limbă, să-l testeze dacă e în stare să păstreze un „secret”. Îmi imaginam amuzat scena în care, mai târziu, comentând cu rudele sau prietenii lui, îi va fi atenţionat şi pe aceştia asupra tăcerii pe care e musai să o păstreze în legătură cu un eveniment straniu şi inexplicabil la care fuseseră martori.

COMENTARIU

Aşa cum am mai spus, povestea aceasta se bazează numai pe zvonuri. Din câte cunosc, nimeni – dintre investigatorii particulari-nu a desfăşurat atunci o anchetă pentru a lămuri ceva din această întâmplare.

Este cât se poate de adevărat că „nu iese fum până nu faci foc”.

Dacă evenimentul de la Bixad a fost real, atunci „organele” oficiale ale timpului, au întocmit, probabil, un

foarte voluminos dosar. Şi este de asemenea posibil, ca această documentaţie să mai existe şi în prezent, purtând pe ea ştampila „strict secret” şi încuiată fiind într-un seif oarecare…

Dacă această poveste este o simplă „glumă nevinovată” rămâne totuşi o întrebare esenţială: *cine* şi *de ce* a răspândit zvonurile respective?

CÂTEVA MOMENTE FANTASTICE

…Ne aflăm de mult în viitor şi uneori am sentimentul sttaniu că ne-am aflat acolo dintotdeauna.

(William P Sanders)

Era în anul 1982, în ziua de 31 decembrie. Mă aflam în localitatea Teleajen, judeţul Prahova, unde efectuam stagiul militar. Specialitatea noastră, ca militari, era paza şi apărarea Combinatului Petrochimic Teleajen. Trecusem deja în ciclul 2, iar acum efectuam câte 8 ore de gardă pe zi şi pot spune că aveam ceva vechime la activ, în ziua respectivă, fiind ultima zi a anului, am fost atenţionaţi de ofiţerul de serviciu să fim foarte atenţi şi cu vigilenţa maximă, deoarece vor fi multe controale. Am intrat în gardă la ora 21: 00. Este inutil să mai amintesc că eram în cea mai perfectă stare de sănătate şi odihnă. Am fost repartizat la un post mobil pe latura nord-vestică a perimetrului Combinatului. Trecuseră aproape două ore, deci era înjur de ora 23: 00. Mi-am aruncat privirile către flăcările emanate de alt combinat petrochimic, şi anume Vega, situat tot în direcţia NV. Am privit acele flăcări vreme de 2 – 3 secunde şi când să-mi mut privirea am observat că una dintre „flăcări” se ridică uşor. Am urmărit cu cea mai mare atenţie (şi doresc să vă spun că am o vedere foarte bună) şi am observat că „flacăra” era de fapt o sferă de culoare roşie, care se ridica dintre flăcări. Staţionase la nivelul lor, deoarece de acolo am văzut că se ridică. Urmăream fascinat această sferă care se ridica pe bolta cerească. La un moment dat s-a oprit şi, făcând un unghi de 90 de grade, a pornit în direcţia mea, modificându-şi culoarea, care a devenit de un violet

„metalizat”, asemenea unui glob pentru pomul de iarnă. Înainta cu o viteză relativ mică, ceea ce mi-a permis să-l privesc în voie. Înălţimea la care era, 500 m, iar diametrul de aproximativ 10 m; oricum, eu îl zărieam de Mărimea unei mingi de fotbal, poate puţin mai mare. Au fost câteva momente fantastice; senzaţia pe care. am trăit-o a fost de uimire şi bucurie, împletite cu impresia că asistam la ceva unic. Totuşi, când a trecut deasupra mea am avut un moment de „rătăcire” şi am simţit deodată impulsul de a trage în el cu pistolul mitralieră. Nu ştiu de unde mi-a venit gândul acesta, dar mi-am dat seama la timp de ineficacitatea lui. A trecut de mine tot cu viteza aceea redusă (cca. 40 – 50 km/h) şi dintr-odată a ţâşnit cu o viteză fantastică, dispărând din câmpul meu vizual în câteva fracţiuni de secundă. Poate, dacă nu ar fi fost această ţâşnire care m-a uluit, aş fi fost tentat să cred că era un balon de mari dimensiuni, dar m-am convins că a fost cu totul altceva. Totul s-a petrecut în cea mai perfectă linişte. Mi-am întrebat colegii, la ieşirea din schimb, dacă nu au observat ceva şi răspunsul lor a fost negativ. Totuşi, cred că datorită apropierii de oraşul Ploieşti (2 – 3 km în linie dreaptă), acest ciudat obiect a mai fost zărit de cineva, mai ales că s-a produs cu o oră înainte de Anul Nou. Sper că vor fi fost şi alţi martori oculari ai acestui fenomen, care vor da dovadă de receptivitate şi vor relata despre cele văzute.

COMENTARIU

Mărturia aceasta aparţine domnului Valentin Popescu din Balş.

Aşadar, o nouă observaţie ciudată, făcută în zona unde se află importante obiective industriale. Să aibă oare OZN-urile o anumită predilecţie pentru astfel de locuri? Ar fi posibil, dacă am lua în calcul faptul că aceste „obiective” sunt factori de poluare intensă. Şi dacă am presupune că ei, extratereştrii, sunt interesaţi de echilibrul

— Şi aşa destul de fragil – al planetei Pământ.

Această nouă mărturie, făcută de un militar în termen, se adaugă celorlalte cuprinse în această carte.

Şi din nou, aceeaşi întrebare care revine în mod obsedant: Ce ştiu oficialităţile militare de la noi despre astfel de întâmplări ciudate?

ÎNTÂI TRAGE, APOI ÎNTREABĂ!

Această „muşamalizare „oficială este probabil unicu' Lucru asupra căruia toţi ozenologii sunt de acord.

(Michael Lindemann)

Pe la mijlocul anilor '80, umbla vorba că în zona Aeroportului Bucureşti-Băneasa ar fi avut loc un incident în care au fost implicaţi *numai militari*.

Dincolo de capătul pistei de aterizare, pe o uşoară ridicătură de pământ, ar fi apărut într-o noapte o navă stranie de formă alungită, ca de trabuc, şi cu o culoare roşie strălucitoare. Militarii aflaţi în postul de pază cel mai apropiat s-au speriat foarte rău şi prima reacţie a fost aceea de a anunţa telefonic baza lor aflată în interiorul aeroportului. De acolo li s-a comunicat să fie calmi, să nu reacţioneze în niciun fel şi să aştepte deoarece câţiva ofiţeri vor veni imediat cu o maşină spre ei.

Dar, nu se ştie din ce motiv, maşina în cauză nu s-a prea grăbit să ajungă la locul întâmplării. Poate că trebuiau anunţate mai întâi „organele superioare", sau poate că ofiţerii de la bază nu au dat prea mare importanţă spaimei militarilor aflaţi undeva pe câmp.

Oricum, se pare că aceşti soldaţi au trăit atunci adevărate clipe de panică. Se crede că ei ar fi tras cu mitralierele în obiectul luminos din apropierea lor. Acesta nu ar fi ripostat în niciun fel, şi-a schimbat doar culorile, rămânând la fel de tăcut şi de enigmatic „iar după un timp oarecare s-a ridicat calm şi a dispărut undeva spre înaltul cerului întunecat. Decolarea aceasta ar fi fost observată şi de ofiţerii care, între timp, se apropiau cu maşina de capătul pistei. Ar fi urmat, evident, interogatorii amănunţite şi impunerea tăcerii

totale asupra celor întâmplate.

Cum au ajuns să circule prin ţară astfel de ştiri incerte? Erau într-adevăr doar *simple zvonuri*, sau aveau la bază fapte reale? Iar acestea, la rândul lor, cât erau de deformate de „gura lumii”?

La scurt timp după acest incident, am stat de vorbă cu un ofiţer superior din armată, care lucra atunci în sectorul aviaţiei. Fără a-l fi întrebat ceva, acesta mi-a spus textual: „Ai văzut domnule că OZN-urile au aterizat şi pe Aeroportul Băneasa?” Bineînţeles că am început să pun întrebări, dar n-am mai „scos” nimic în plus, în afara acestei afirmaţii surprinzătoare. Să fi regretat oare, ofiţerul în cauză, că „şi-a dat drumul la gură”?

NU-I NEVOIE DE „ŞTIRI BOMBĂ”.

…Progresul în tehnologie vine aproape invariabil din a face lucrurile altfel, într-o manieră neprevăzută. Viitorul nu este extrapolarea trecutului.

(Michael Lindemanni

De investigarea acestei întâmplări s-a ocupat acelaşi Emil Streinu, specialist în radiolocaţie. Evenimentul s-a petrecut în data de 23 august 1984, pe aerodromul militar de la Alexeni din apropierea Bucureştiului.

După terminarea paradei militare aeriene (aeronavele militare participante au evoluat de pe acest aerodrom), staţia radar ce deservea aeroportul Otopeni întreabă staţia radar de la Alexeni dacă în aer, aproximativ pe verticala aerodromului, mai este cumva vreun elicopter, deoarece se recepţionează un semnal ce ar corespunde unei astfel de aeronave. La parada militară luaseră pan: e aeronave de tipurile MIG-21, MIG-23, IAR-93. IAR-316 şi MI-8, iar transportul materialelor şi personalului tehnic se făcuse cu avioane AN-24 şi AN-26. Deşi se ştia precis că nicio aeronavă de pe aerodromul Alexeni nu se mai afla în aer (toate fiind la sol, chiar husate) se verifică prin luarea legăturii directe cu aerodromul militar, confirmându-se existenţa la sol a tuturor aparatelor. De la postul de observare

vizuală se confirmă acest lucru, cât şi faptul că în limitele de cercetare prin mijloacele optice nu există nimic deosebit de semnalat. La insistenţele staţiei de la Otopeni se intensifică observarea vizuală şi prin mijloace optice. Ofiţerul de serviciu pune în funcţiune, din propria iniţiativă, staţia radar, dar nu se semnalează nimic deosebit în afara traficului cunoscut, mai ales căm zona unde Otopeniul susţinea existenţa unui obiect, acesta nu putea executa cercetarea prin radiolocaţie (imposibilitate tehnică, locul respectiv aflându-se în zona „moartă" a radarului).

De la Otopeni se transmite că obiectul respectiv pendulează undeva la verticala aerodromului spre vest, la o altitudine de 4400 – 4500 metri. Obiectul apăruse subit şi fusese semnalat de 4 – 5 radare diferite, lucrând pe frecvenţe diferite, de pe poziţii diferite... După aproximativ 15 minute, de la postul de observare vizuală se semnalează apariţia unui punct strălucitor pe 255 grade azimut, simultan primindu-se de la Otopeni ştirea că obiectul se deplasează spre Ves. t, altitudinea scăzând la 2200 metri. Ofiţerul de serviciu şi personalul de la radarul de la Alexeni îl observă ca un punct strălucitor în bătaia soarelui (prin lunete, teodolite, apărând ca un corp ovoidail, dintr-un material asemănător aluminiului). Măsurat cu instrumente optice, părea de 2 – 3 m lungime şi de 1, 5 m lăţime, nefăcând zgomot. Se constată îngreunarea recepţiei radio pe UUS şi US, manifestându-se foarte mulţi paraziţi. Obiectul continuându-şi deplasarea spre vest, iese din câmpul vizual, putând fi de acum observat numai prin mijloace optice, ulterior la scurt timp intrând în zona de acţiune a staţiei radar de la Alexeni. Deplasarea are loc pe azimut 255 grade, altitudinea crescând din acest moment cu aproximativ 1.000 m în altitudine la 1.000 m orizontali parcurşi. Deodată obiectul este pierdut, ulterior regăsit, urcând la 22.000 m în 5 secunde. De la Bucureşti se primeşte dispoziţia de încetare a cercetării aeriene şi în speţă a

obiectului, fiind vorba de un… balon meteo. Dar cei de la Alexeni nu încetează cercetarea prin radiolocaţie a obiectului necunoscut. Nimeni nu mai acordă nicio importanţă prezumtivului balon. Acesta se întoarce şi se postează undeva la 260 grade vest, distanţa 20 km de Alexeni, începând nişte evoluţii aberante în limitele de 2000 – 55.000 metri, cu viteze între staţionare la punct fix şi peste 12.000 km/h. La insistenţele şefului radarului de la Alexeni, de la punctul de conducere a zborului aerodromului se ia legătura cu unele aeronave civile ce survolează zona vizată, iar acestea confirmă existenţa unui balon metalizat în zonă, dar refuză să-l raporteze oficial, motivând că nu vor să se compromită cu rapoarte OZN! Este momentul de la care nu se mai obţine cooperarea aviaţiei în această problemă. Deşi se raportează la Otopeni, aceştia nu acordă nicio importanţă observaţiei, atrăgându-se atenţia că este ziua naţională şi nu este nevoie de „ştiri bombă”.

De la descoperire, obiectul va fi urmărit timp de 40 de minute, altitudinea de zbor variind cu intermitenţe şi aleator între 2000 şi peste 100.000 metri (100 km) unde a fost pierdut, dispărând în Cosmos cu peste 10.000 km/oră. Evoluţia a fost compusă din traiecte concentrice spiralate sau în unghiuri drepte, cu viteze ascensionale şi unghiuri diferite raportate la orizontală. A urcat şi a coborât de aproximativ 7 – 8 ori în limitele de la 2000 şi 55.000 metri. Evoluţia a fost asemănătoare cu cea a unui balon, lucru confirmat de operatorii radar, toţi cu state vechi în radiolocaţie (peste 10 ani vechime), aleşi şi pentru calităţile lor tocmai în vederea parăzii militare aeriene. Pe timpul evoluţiei obiectului, au fost puternic perturbate comunicaţiile pe UUS şi US. Obiectul nu a făcut zgomot, sau cel puţin acesta nu a fost perceptibil până la martori. Nu avea lumini proprii şi nici jeturi de propulsie. Vântul era de 7 – 8 m/s din 015 grade. A evoluat fără a fi incomodat într-un fel de vânt. Semnalul radar recepţionat era compatibil cu cel al unui avion mic

curier, sau de la un elicopter de transport. Semnalul a fost recepţionat aproximativ constant pe toată perioada de evoluţie a obiectului, urmărirea nepunând probleme deosebite. Cerul era senin, temperatura peste 28 grade. Evenimentul desfăşurându-se pe fondul serbării zilei naţionale de atunci, nimeni nu a dorit să se încarce cu raportarea lui „mai sus”. Benzile cu zborul au fost şterse după analiză la 24 de ore.

Toate direcţiile de evoluţie sunt date în funcţie de poziţia Alexeniului şi a Bucureştiului. În limita 25.000 – 60.000 m, evoluţia a fost similară unui avion de înaltă acrobaţie, dar cu unghiuri de viraj deosebit de strânse şi întoarceri în unghi drept atât pe verticală cât şi pe orizontală, ce nu pot fi făcute de nicio aeronavă terestră, din cauza suprasarcinilor la care ar fi supuşi pilotul şi aeronava… Ulterior s-a căutat muşamalizarea fenomenului şi ridiculizarea martorilor…

COMENTARIU

Aşadar, o altă semnalare venită din partea unui ofiţer activ de armată, specialist în radiolocaţie. Două aspecte s-ar cuveni menţionate aici:

1) De ce „benzile cu zborul au fost şterse după analiză la 24 de ore”? Este aceasta o practică obişnuită a armatei în astfel de ocazii, ori *numai* banda în cauză *trebuia* distrusă?

2) „Ulterior s-a căutat muşamalizarea fenomenului şi ridiculizarea martorilor”. Interesant! Dacă evenimentul nu a avut loc, pentru care motiv trebuiau ridiculizaţi martorii? Şi *cine* a ordonat muşamalizarea fenomenului?

Era/este cineva interesat, din cadrul armatei, să fie trecute cu vederea şi să ascundă astfel de întâmplări? Există undeva prin arhivele armatei, vreun document care să ateste veridicitatea evenimentului petrecut pe aerodromul militar de la Alexeni, în ziua de 23 august 1984? Ori s-a trecut cu buretele peste tot, astfel ca să nu mai rămână niciun fel de urmă a întâmplării respective?

Dar a altora asemănătoare?

Cineva din cadrul forţelor noastre armate, trebuie să dea explicaţii *cândva* pentru toată această secret omanie ridicolă.

Poate că ziua aceea este mai apropiată decât ne închipuim cu toţii…

DINŢII FERĂSTRĂULUI

J

Călătorii în timp poartă spaţiul cu ei aşa cum melcul îşi duce cochilia în spate.

(W'illiam P. Sanders)

Pentru început precizez doar că Adamclisi se află la 15 km de graniţa româno-bulgară. Mă aflam în exerciţii militare, în apropierea comunei Şipotele (făceam stagiul militar acolo). Cerul era senin, atmosfera rece… Cam la 20 grade înălţime, în direcţia Sud, a apărut un obiect roşu, mai luminos decât Venus. Îşi modifica lumina în mod regulat, pulsa, iar la cca. 10 – 15 secunde lăsa o lumină sub formă de rază albă… După două minute, lumina s-a stins, s-a strâns în obiect, la care, după încă două minute, obiectul pulsa, timp în care executa o mişcare legănată. În minutele următoare a început să pălească şi în 15 secunde, fără să-şi schimbe poziţia, a dispărut. Evenimentele de mai sus le-au observat şi camarazii mei, ca şi superiorul meu. Nu ştiam ce să credem. Toţi s-au speriat de cele văzute. Atât este sigur că obiectul se aţinea deasupra pădurii Dumbrăvenilor. Nu se putea identifica cu vreun obiect cunoscut.

În timpul milităriei, am văzut împreună cu camarazii mei, în repetate rânduri, un obiect sub formă de stea, care descria un traseu de necrezut, mişcarea sa comparându-se mai mult cu dinţii unui ferăstrău (zigzag). Nu am cunoştinţă (informaţii) dacă despre evenimentul din ianuarie s-a consemnat oficial în vreun proces-verbal.

COMENTARIU

Mărturia aceasta a fost făcută în 1955, de către

domnul K6 sa-Kiss Attila, 40 de ani, tehnician din Salonta, judeţul Bihor. Observaţia a fost făcută în noaptea de 24 spre 25 ianuarie 1987, din comuna Şipotele, lângă Adamclisi, judeţul Constanţa, în perioada în care martorul îşi satisfăcea stagiul militar.

Din declaraţia martorului reiese că au existat atunci mai mulţi observatori. Toţi aceştia purtau uniforma militară. Să nu se fi raportat oare nicăieri, nimic despre evenimentul respectiv, mai ales că el a avut loc în apropierea unei frontiere de stat? Ori a existat şi aici un „zid al tăcerii" interpus între observatorii militari şi „restul lumii"?

21.

DEASUPRA ŞI DEDESUBTUL PODULUI

Această bâlbâială ştiinţifică îmi dă de gândit; poticneala tehnologiei mă deprimă. Încep să cred că factorii implicaţi în aceste domenii neagă existenţa OZN-urilor de ruşine, de ruşinea lor şi a „performanţelor" pe care le-au obţinut cheltuind bani publici, în raport cu zvelteţea, viteza şi performanţele unei simple „farfurii zburătoare (William P. Sanders)

În dimineaţa zilei de 5 (15) – este singurul „punct slab" al memoriei mele legat de acest eveniment – ianuarie 1988, mă aflam în serviciu de gardă la o unitate militară de jandarmi situată în comuna Roşu (satul Chiajna), la periferia Bucureştiului, unitate aflată pe malul lacului Ciurel (sau Morii), acumulare din care se desprinde toată apa canalului Dâmboviţa. În spatele meu aveam cartierul Militari, iar pe malul celălalt al lacului se afla cartierul Crângaşi. Postul de gardă dura de la ora 2: 00 la ora 6: 00 dimineaţa. Era ceaţă, cartierul Crângaşi pe care-l aveam pe partea cealaltă a lacului (acesta era secat în perioada respectivă) era cufundat în beznă completă datorită „economiei de energie electrjcă". Singura sursă de lumină, pe o rază de mulţi kilometri, era un generator propriu al unităţii noastre, ce alimenta pe teritoriul ei câţiva stâlpi de lumină.

Nu pot preciza momentul apariţiei fenomenului (atenţia mea concentrându-se mai mult spre zona din spatele meu), dar deodată am văzut o lumină relativ ovală care exista în mod ciudat deasupra podului ce traversa lacul (la cca. 8 – 10 metri înălţime de acesta), detaşându-se cu claritate patru puncte puternic luminoase, poziţionate în formă de romb, în cadrul acestei „pete” de lumină. Culoarea era alb-neon. După aproximativ zece minute, această lumină a început să „tremure” mişcându-se spre partea mea dreaptă, fără niciun zgomot, descriind în aer ceea ce ar putea semăna cu nişte sinusoide. „Banda” în care lumina evolua era cam de 3 metri – perfect constantă. Lungimea traiectoriei o apreciez la zece metri. După ce se oprea în punctul limită, repeta mişcarea inversă până la punctul de pornire.

Toate informaţiile descrise în această informare au durat, începând cu ora 5: 05 – 5: 10, aproximativ 45 – 50 minute.

După aproape 30 de minute, pata luminoasă s-a oprit în locul unde am zărit-o în primul moment şi cu o mioare ex + mordinar de lină a început să se mişte fără să mai „tremure”, fără să ia înălţime, spre stânga mea, trecând prin spatele unui mic grup de copaci aflaţi la extremitatea stângă a podului, cu toată ceaţa, sursa de lumină puternică ce iradia din spatele copacilor era acum descrisă cu fidelitate de proiecţia crengilor desfrunzite. Vedeam uluit, cu propriii mei ochi, o navă OZN de o dimensiune mare, cu un diametru pe care îl apreciez la cel puţin 10 – 12 m, având forma ca două farfurii puse „gură la gură”. Culoarea exactă: alb-neon spre gălbui, de data aceasta văzând mai multe puncte luminoase, ca nişte faruri, ce se stingeau în intensitate şi se „concurau” ca o orgă de lumini (lumina acestora era de culoare galben-deschis căpătând şi accente de roşu deschis). Luminile erau dispuse circular, imaginar să spunem, de la locul de îmbinare al celor două farfurii

„puse gură la gură”. OZN-ul s-a oprit pentru o clipă, după care a depăşit liziera pădurii, apoi cu o viteză uluitoare (repet: „fără niciun zgomot), a dispărut în direcţia Buftea, pierzându-l din ochi într-o secundă.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici:

După nici 5 minute, în aceeaşi porţiune de spaţiu unde evoluase nava, dar de data aceasta sub pod, a apărut o minge-licurici de dimensiune mică (eu aflându-mă la o distanţă de cca. 500 m, o observam ca pe o minge de fotbal) de culoare roşuintens, care s-a aprins şi s-a stins imediat în patru poziţii diferite: trei în cădere spre pământ – a treia pară putea să fi atins chiar solul

— Iar a patra oară ridicându-se deja spre marginea podului. Această a doua observaţie a durat circa 10 minute. Nu ştiu dacă fenomenul s-a mai repetat sau a evoluat altfel, schimbul de gardă, făcându-se în jurul orei 6: 00, când am ieşit din post.

Nu am discutat cu nimeni cele văzute aproape un an de zile. Nu am avut curajul să raportez absolut nimănui, fiind ceva total incredibil. După J989 le-am povestit câtorva prieteni, o parte crezându-mă, o parte rămânând până azi neutri. Doresc să precizez că sunt o persoană absolut normală, cu credibilitate verificată în societate. Vă garantez seriozitatea a ceea ce v-am scris.

COMENTARIU

Mărturia aceasta aparţine domnului Tută Cristian, 28 ani (1995), agent comercial din Bucureşti.

Aşa cum mărturiseşte el însuşi, era în serviciu de gardă la o unitate militară de jandarmi de lângă Bucureşti. În toată povestea aceasta nelămurirea ar fi cam următoarea:

Nimeni nu a mai observat acest fenomen insolit, în afara domnului Tuţă Cristian? Toate staţiile radar ale capitalei noastre „dormeau” la ora aceea matinală. din ianuarie 1988?

22.

CAZ CLASAT DIN LIPSĂ DE PROBE

...Important este să căutaţi dovezi, să puneţi întrebări cu voce tare, să vă exprimaţi neliniştile., intuiţiile şi descoperirile. Făcând asta contribuiţi la apariţia unei noi lumi, în care vechile ipoteze sunt îndepărtate, iar descoperiri uluitoare aşteaptă doar ca oamenii să fie dispuşi să le vadă.

(Michael Lindemann)

Pe Aerodromul Mihail Kogălniceanu (Constanţa) se desfăşoară normal programul de decolări-aterizări ale aeronavelor ci vile. Ora 15: 14. Staţia radar ce deserveşte aerodromul semnalează turnului de control şi punctului de conducere a zborului că pe direcţia Nord-Sud se deplasează un obiect ţintă, format din mai multe obiecte elementare, estimate de la sol ca fiind între 7 – 9 bucăţi deplasându-se cu viteza de peste 11.000 km/oră (!), la altitudinea de 7.000 metri, informaţie confirmată şi de alte staţii radar. Ţinta este vizibilă pe radar la 45 km de aerodrom, trece la verticala acestuia la înălţimea menţionată şi după alţi 60 de kilometri dispare în abisurile Cosmosului. Obiectele au zburat în formaţie, fiind observate vizual şi de radarele de bord ale mai multor avioane militare, unul dintre ele fiind scos inutil la interceptare, după contactul radar, a pierdut ţinta, neputându-se angaja pentru interceptare, deşi era în forţaj, viteza fiind insuficientă. Obiectele aveau lumini multicolore. Trei avioane civile (curse) ce se aflau în trafic au confirmat viteza obiectelor. Din întâmplare, pe aerodrom se afla un mare număr de specialişti în domeniul aeronautic, care au confirmat că aceste obiecte nu puteau fi de origine terestră. În timpul evoluţiei, obiectele au fost însoţite de un zgomot de înaltă frecvenţă, martorii afirmând că zgomotul avea o anumită muzicalitate nereproductibilă, dar plăcută auzului. Obiectele (după cum a reieşit din analiză) au venit din Cosmos şi tot acolo s-au întors. Evoluţia ciudatelor obiecte a putut fi observată vizual şi de radarul de bord, de două avioane decolate de pe o navă rusească din

Marea Neagră. Nu s-au observat perturbaţii radio-electrice. Încercarea de fotografiere cu fotomitraliera a fost nulă, developarea filmului nerelevând nimic, ca şi cum filmul nici n-ar fi fost expus. Martorii susţin că obiectele au zburat în formaţie de „V" eşalonată. Culorile erau deosebit de vii şi plăcute ochiului, dar neînvăluite în halou, fiecare obiect putând fi observat deşi zbura în formaţie deosebit de strânsă. Cazul a fost clasat din lipsă de probe şi dat uitării.

COMENTARIU

Evenimentul s-a produs într-una din zilele lunii octombrie a anului 1988 şi este descris de acelaşi Emil Streinu, specialist în radiolocaţie. (A se revedea capitolele Neseriozitatea unui... „posibil balon" şi Nu-i nevoie de „ştiri bombă").

Ştirea cuprinde mai multe elemente interesante: obiectul/obiectele au fost vizualizate de la sol şi din aer, cu ajutorul radarelor sau cu ochiul liber; un avion militar este scos la intercepţie, dar acţiunea se soldează cu un eşec; mai multe avioane aflate în zbor l-au localizat pe radarele lor de bord; martorii evenimentului – specialişti în domeniul aeronautic" – erau în număr mare; clasarea din lipsă de probe a cazului respectiv.

Toate acestea ar trebui să ne dea de gândit.

Chiar este posibil ca un eveniment de acest gen să fie „clasat din lipsă de probe"? Numărul mare al specialiştilor din aviaţie aflaţi ia faţa locului, nu era el însuşi o garanţie a autenticităţii şi seriozităţii observaţiei făcute? Specialiştii aceştia nu constituiau chiar „proba" de care aveau nevoie superiorii din armată, pentru ca evenimentul să nu fie clasat şi „dat uitării"? S-a raportat undeva „mai sus", pe scară ierarhică, despre acest eveniment? Dacă da, înseamnă că documentele respective există încă, pe undeva prin arhivele secrete ale armatei? Câte astfel de documente cu observaţii şi întâmplări ciudate mai poartă pe ele ştampila „Strict Secret"?

Se ştie deja că ofiţeri, subofiţeri şi simpli soldaţi, au făcut, de-a lungul anilor, numeroase observaţii de tip fenomen OZN pe teritoriul României. (De fapt, cam acesta este şi subiectul cărţii de faţă). S-au întocmit probabil, la vremea respectivă, rapoarte scrise pentru superiorii din armată. Poate că nu a fost necesar chiar în toate cazurile. Dar astfel de rapoarte există! *Unde* sunt ele, *cine* le deţine şi *de cel* Vor fi scoase vreodată la lumină, pentru a ajunge şi la cunoştinţa oamenilor obişnuiţi?

Pentru că nu este de ajuns ca numai „oamenii în uniformă" să fie în posesia unor date şi documente, care ne privesc deopotrivă pe noi toţi. Cu cât vor fi scoase mai repede din arhivele secrete, cu atât va fi spre binele tuturor!

23.

TREI CÂINI UCIŞI DE UN FOC... TRAS ÎN AER!

Mai bine să greşim şi ne pară rău, decât să nu facem nimic şi să ne pară şi mai rău.

(William P Sanders)

Domnul Ilie Adomnicăi, din Gherla, ne-a trimis relatarea unei ciudate întâmplări, care s-ar fi petrecut în noaptea de 6 – 7 ianuarie 1990.

Corespondentul nostru era militar în termen la o unitate din Târgu Jiu. În noaptea cu pricina, intrase în post. ca santinelă, la orele 24. Cam după un ceas, şi-a făcut apariţia o haită de câini vagabonzi, care s-a apropiat de el şi s-a pierdut, apoi, în întuneric. Curând, a auzit „un fel de bâzâit asemănător cu acela produs de un transformator de înaltă tensiune". N-a putut să depisteze locul de unde provenea sunetul, „tot mai tare şi mai enervant". Cuprins de „o frică inexplicabilă", a luat arma de pe umăr şi a introdus un cartuş pe ţeavă.

Haita de câini s-a întors, iar el a privit în sus şi a constatat că „undeva deasupra capului meu (n-am putut aprecia înălţimea) stătea cuminte şi-mi urmărea parcă fiecare mişcare, un disc luminos de culoare roşiatică. Era

asemănător cu cele pe care mulţi dintre noi le-am văzut la televizor sau în revistele ce tratează problema OZN”. În timp ce-l privea, înmărmurit, a fost atacat de câinii vagabonzi. Nereuşind să-i alunge altfel, a tras un foc în aer şi, scrie domnul Adomnicăi, „primii trei câini care se găseau cel mai aproape de mine au căzut ca trăsniţi la pământ”. Ceilalţi au rupt-o la sănătoasa schelălăind jalnic. „Mai trebuie să spun că, după împuşcătură, straniul disc roşiatic a dispărut fără urmă şi, odată cu el, zgomotul acela enervant”. Din păcate, nimeni altcineva din unitate nu văzuse discul şi nu auzise zgomotul, cu toate că a doua santinelă se afla nu departe de corespondentul nostru. Aşa că singurul fapt straniu înregistrat de camarazii săi a fost prezenţa celor trei câini ucişi de un foc… tras în aer!

COMENTARIU

Am reprodus întocmai articolul „O scrisoare de la Gherla” de fon Hobana, din „Univers paranormal”, nr. 5, aprilie 1996.

Cel puţin un element pare straniu în descrierea acestui eveniment: *cartuşul tras* de către santinelă. împuşcătura nu a fost auzită de nimeni din unitate? Nici măcar de a doua santinelă care „se afla nu departe” de martor? Cum a justificat ostaşul aflat în post, consumarea muniţiei (a unui cartuş), pe care o avea în dotare? Acestea ar fi doar câteva aspecte nelămurite, asupra cărora martorul declarat nu aduce niciun fel de lumină…

S-a făcut oare vreo anchetă în unitatea militară respectivă referitoare la acest incident, care nu putea fi tratat cu indiferenţă, tocmai pentru că se consumase muniţia din dotare? Unde se află în prezent rezultatele acestei eventuale anchete?

EXASPERAT DE INSISTENTELE

f

TELEFOANELOR

…Trebuie să ţinem cont de absolut toate informaţiile

pe care le avem şi care multă, foarte multă vreme, au fost ţinute TOP SECRET.

(William P. Sanders)

Mă numesc Dumitru Haralamb, am 28 de ani şi sunt de profesie asistent medical la spitalul de adulţi din Bârlad.

Ceea ce vă voi povesti mi s-a întâmplat în anul 1991, într-o perioadă când eram soldat în cadrul unei unităţi militare din Târgovişte, mai precis Teiş. În luna august a acelui an, fiind în gardă permanentă, respectiv în post, aşa cum se obişnuia, un coleg de aime din postul imediat alăturat a venit lângă mine pentru a-mi cere o ţigară şi pentru a-i trece timpul mai uşor. Menţionez că ora la care se întâmpla evenimentul era între 20: 00 şi 20: 30.

Tot tăifăsuind despre armată, greutăţi, visuri şi toate cele, pe un cer senin de august, cu soarele în spatele nostru apunând, a apărut din dreapta noastră la o distanţă de aproximativ 1, 5 – 2 km, şi la un grad de înclinaţie faţă de sol de circa 35 – 40 grade o sferă de mărimea unei mingi de handbal (din locul de unde vedeam noi) care a traversat orizontul în mai puţin de 5 secunde.

Iniţial, eu nu am scos o vorbă, evident emoţionat, dar colegul meu, cu mare uimire în glas, a spus: „Ăsta n-a fost avion şi nici elicopter!…”. Acelaşi lucru am gândit şi eu iniţial, dar ca o precauţie am preferat să ascult ce spune el…

Sfera pe care am observat-o, nu a produs niciun zgomot şi dacă noi am fi fost cu spatele, cu siguranţă nu am fi auzit şi văzut nimic. A urmat o traiectorie perfect rectilinie. Era de culoare argintiu intens, sau mai bine spus, arăta ca mercurul alb al unui termometru. Până atunci nu credeam prea mult în existenţa OZN-urilor, dar de atunci mă uit mereu pe cer în speranţa revederii unui astfel de eveniment. Sunt convins până în măduva oaselor că obiectul văzut a fost OZN din următoarele considerente:

1) Prin zonă treceau dea avioane şi elicoptere militare său. utilitare, dar niciodată silenţioase;

2) Consider că pot deosebi oricând un avion sau elicopter (eventual sondă meteo sau meteorit) de un obiect extraterestru (OZN);

3) Colegul de arme era un tip modest, crescut la ţară şi nu avea o cultură sau educaţie prea mare; totuşi a sesizat instantaneu că nu este un obiect terestru;

4) în seara (noaptea) aceea nu am mai intrat în post, dar fapte uluitoare s-au petrecut cu alţi colegi de-ai mei.

Astfel, în timpul postului de la ora 12: 00 la 03: 00, au apărut deasupra spaţiului unităţii (de fapt, a depozitului de arme şi muniţii), mai multe obiecte de formă triunghiulară, care au survolat spaţiul aerian respectiv. De la mai multe posturi s-au primit telefoane la corpul de gardă şi au fost anunţaţi şi caporalul de schimb, precum şi comandantul gărzii (care nu prea s-a înghesuit să iasă afară din corpul de gardă). Totuşi, a ieşit unul din ei, exasperat de insistenţele telefoanelor, însă nu a văzut mare lucru, deoarece evenimentele au luat între timp sfârşit. Regret profund că nu am intrat în post în noaptea aceea de la 12: 00 la 03: 00, fiindcă aş fi avut mult mai multe fapte de aşternut pe hărţie acum. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, nimeni nu a avut măcar interesul să raporteze superiorilor lucrurile întâmplate, nici atunci seara şi nici în zilele ce au urmat. Cazul a rămas doar în amintirea celor ce au văzut câte ceva; doar ca poveşti inedite bune de spus nepoţilor la culcare. Consider că, prin această mărturie, eu mi-am făcut datoria de a nu lăsa uitării lucruri reale şi trăite, care ar fi păcat să nu fie auzite;

5) După două săptămâni de la eveniment, am reuşit să primesc o permisie de câteva zile. Bucuros, mi-am vizitat toţi prietenii. Printre ei, Didi, un tip care nu crede oricând, orice... După ce i-am povestit cu lux de amănunte prin ce am trecut, îmi arată aşa într-o doară, un ziar editat de armată (dacă nu mă înşel, „Viaţă

Armatei”), în paginile căruia era înserat şi un articol cu privire la apariţia precum şi evoluţia unor OZN-uri deasupra unui depozit militar de carburanţi din Ploieşti. Desigur, distanţa dintre oraşul Târgovişte-Teiş şi

Ploieşti nu e prea mare, dacă nu mă înşel, 50 km. Însă acolo, ofiţerul de serviciu a fost anunţat de soldaţii care aveau mai mult spirit milităresc şi mai mult curaj decât noi ceilalţi… Ceea ce m-a frapat a fost faptul că evenimentele de acolo coincideau temporar cu cele de la Teiş.

Au trecut de atunci 6 ani (mărturia este făcută în 1997) şi mereu când am ocazia povestesc prin ce-am trecut diferitelor persoane. Unii mă cred, alţii nu, altora nu le pasă…

COMENTARIU

De-acum, ne-am cam obişnuit cu semnalările venite din partea unor militari în termen care făceau de gardă, noaptea sau ziua, în unităţile lor. Am descris deja aici câteva întâmplări de acest gen, vor mai urma şi altele…

În cazul de faţă, factorul de stranietate provine din faptul că un „ziar editat de armată”, probabil „Viaţa Armatei”, semnalează un eveniment asemănător petrecut la Ploieşti, în aceeaşi perioadă de timp. Aşadar, din două zone diferite, aflate sub… „oblăduirea” forţelor noastre armate – o unitate militară şi un depozit militar de carburanţi – ne sunt semnalate observaţii asupra unor obiecte stranii ce survolau zonele respective.

Este surprinzător faptul că nu prea sunt luate în seamă astfel de evenimente. Să fie oare de vină comoditatea şi lipsa reală de interes a celor implicaţi? De ce să mai facem rapoarte scrise, de ce să-i alertăm fără rost pe superiorii noştri despre ni-te întâmplări pe care oricum nu le înţelegem, de ce să ne mai „batem cuie-n talpă”?

Sau poate că „lipsa de interes” este numai o pojghiţă de suprafaţă, o mască menită să acopere interesul factorilor de răspundere din armată? Cine

poate şti?

Cu ocazia celor două semnalări, dar mai ales a observaţiei făcute din Ploieşti, s-au întocmit oare şi rapoarte scrise? Există pe undeva documente care să ateste veridicitatea evenimentelor respective? întrebări retorice, desigur...

A ATINUT CALEA AVIONULUI

...În acest moment profesia de cercetător, om de ştiinţă, savant, se află „la răscruce de vânturi (William P Sanders)

De 27 de arii mă preocupă astronomia şi cunosc cerul, poate mai bine decât pe mine însumi. În această perioadă am observat multe fenomene naturale şi artificiale. Folosesc patru telescoape, dintre care 3 sunt portabile, iar unul mai mare este montat în observatorul din grădină. Prin octombrie 1992, tocmai terminasem de confecţionat un ocular pentru cel mai mic telescop, într-o seară pe la ora 19, am verificat ocularul, constatând cu satisfacţie că dă rezultate bune. Reuşisem să vizualizez inclusiv inelul lui Saturn. Mulţumit de reuşită, am făcut o pauză, aprinzându-mi o ţigară. Stăteam rezemat de zidul observatorului. La un moment dat, atenţia mi-a fost atrasă către sud-est de o strălucire, foarte asemănătoare, ca mărime şi intensitate, cu a Luceafărului. Stătea nemişcată la o înălţime de aproximativ 70 – 75 grade. Contrariat, mi-am concentrat privirea. Şi gândurile. Am început să analizez: în zona respectivă, pe care de altfel o cunoşteam perfect, planete nu existau, iar posibilitatea de a fi, totuşi, o stea, am exclus-o, pentru că apariţia era prea strălucitoare. Am. urmărit fenomenul preţ de un minut, cu ochiul liber. Lumina, într-adevăr, stătea nemişcată. În sfârşit m-am dezmeticit! Telescopul era lângă mine, dar eu nu-l foloseam. Am îndreptat, deci, telescopul într-acolo şi, când am privit prin ocular, m-a izbit o lumină foarte puternică, mai, mai să mă orbească. În ciuda dificultăţii am continuat să privesc prin ocular, alternând ochiul drept cu cel stâng. Am constatat

următoarele: strălucirea avea culoare alb-gălbuie, formă rotundă, iar pe margini, jur-împrejur, prezenta nişte raze, exact ca o păpădie, dar mult mai ascuţite şi mai luminoase. În rest, niciun alt amănunt. După aproximativ un minut de observaţie, prin telescop de data aceasta, strălucirea a ţâşnit brusc, pe o direcţie oblică ascendentă, cam la vreo 45 de grade şi a dispărut în circa 4 – 5 secunde. Deosebit de ciudat a evoluat culoarea fenomenului: de la alb-gălbui pe toată durata staţionării, la portocaliu în momentul ţâşnirii, spre roşu-purpuriu în ultima secvenţă. Din faptul că am fost nevoit să mişc telescopul încet, încet, în sus, mi-am dat seama că fenomenul s-a deplasat ascendent, puţin oblic, până a devenit un punctuleţ, cât un vârf de ac. Dacă priveam cu ochiul liber faza aceasta, poate rămâneam cu impresia că lumina s-a stins, fără să-i pot sesiza ascensiunea. Peste câteva momente, exact în punctul unde a staţionat fenomenul strălucitor, a apărut un avion care se deplasa dinspre vest către est. Poate că a fost o simplă coincidenţă, dar, tot aşa de bine, puteam bănui că fenomenul a aţinut calea avionului, făcându-se nevăzut când acesta s-a apropiat. Cu toate că pe cer este greu şi riscant să apreciezi înălţimile la care evoluează obiectele, totuşi, în cazul de mai sus, am avut impresia unei altitudini de 9.000 – 10.000 de metri. Trăiesc şi astăzi cu senzaţia că, în acea seară de toamnă, am urmărit, la început cu ochiul liber, apoi cu telescopul, evoluţia unui fenomen artificial care, după o staţionare de circa două minute (din momentul în care l-am văzut eu) şi-a luat zborul, schimbându-şi culoarea şi mărimea. Din alb-gălbui a devenit portocaliu, apoi purpuriu, mic, tot mai mic, până când, prin câteva sclipiri, a dispărut. Ca într-un film de science liction.

COMENTARIU

Informaţia aceasta provine de la domnul Nicolae Rădoi, 52 ani (în 1994), grafician, din comuna Zădăreni. judeţul Arad şi este preluată din cartea „Anotimpul OZN-

urilor” de Raluca Marinache, Ovidiu Someşan şi Sorin Ghilea, apărută la Editura Mirador din Arad, în 1995, pp. 36 – 38.

Interesantă remarca: „puteam bănui că fenomenul a aţinut calea avionului, făcându-se nevăzut când acesta s-a apropiat”.

Într-adevăr, cei care se aflau în avionul (civil sau militar?) respectiv – piloţi, personal de bord, eventuali călători – nu au sesizat nimic neobişnuit în preajma lor? Radarul de la bord nu a semnalat prezenţa obiectului necunoscut?

COMANDANTUL REFUZĂ COMENTARIILE

S-ar putea ca în sensul ACESTA, al progresului, să constatăm „greşeala” pe care ne-o sugerează Ei. Oamenii înşişi devin din ce în ce mai conştienţi de acest fapt.

(William P. Sanders)

Ziarul „Evenimentul zilei”, nr. 349, de luni, 16 august 1993, anunţa chiar pe prima pagină: „Vineri noaptea, la ora 01: 56, sistemele radar de la Otopeni au înregistrat patru obiecte zburătoare neidentificate ce evoluau la mică altitudine”. Şi, după ce specifică faptul că „Acestea au emis timp de 30 de minute semnale verzi şi roşii”, articolul în cauză mai menţionează: „... Două OZN-uri erau orientate pe direcţia nord-est, nord-vest. Conform declaraţiilor înregistrate pe bandă magnetică ale unor programe aflate în turnul de control al aeroportului, obiectele au fost mai întâi înregistrate pe ecranele radar de apropiere sub forma unei „pete”. La acea oră nu era prevăzut niciun zbor sau exerciţiu aerian. În scurt timp, obiectele au devenit vizibile cu ajutorul binoclului. Au fost observate deplasări parabolice, combinate cu o permanentă dispunere în plan înclinat a celor patru OZN-uri. Rămase grupate în această poziţie, au început să emită semnale luminoase de culoare verde şi roşie. Distanţa dintre cele patru apariţii şi observatori a fost apreciată la 8 – 10 km. Comandantul adjunct al aeroportului a refuzat să

comenteze evenimentul, precizând că intră sub incidenţa secretului militar şi de serviciu. Unii membri din forţele de securitate ale aeroportului au precizat că personalul de serviciu al turnului de control le-a semnalat prezenţa OZN-urilor”.

COMENTARIU

Conform ziarului „Evenimentul zilei”, este menţionat clar refuzul comandantului adjunct al Aeroportului International Bucureşti-Otopeni de a colabora, afirmând că observaţia în cauză „intră sub incidenţa secretului militar şi de serviciu”. Această atitudine sugerează faptul că ofiţerii care se află în astfel de posturi-cheie, au ordine şi instrucţiuni precise în cazul observaţiilor de OZN-uri. Ei trebuie să invoce „secretul militar” sau „secretul de serviciu” şi atunci sunt absolviţi de orice răspundere faţă de presă şi de publicul larg. Simplu, nu?

Conform comandantului adjunct, probabil că nu a fost vorba aici decât de o halucinaţie, sau un fenomen natural mai puţin obişnuit… Poate chiar planeta Venus…

SOLDAŢII URMĂRESC EVOLUŢIA

9 1

CILINDRULUI

Unele servicii de securitate, prin acţiuni neoficiale duse sub formă de subterfugii, fac să circule, în anumite medii ale cercetării private, elemente falsificate care discreditează martorii, mărturiile şi mai ales investigatorii cei mai profesionişti.

(Jean Sider)

Martorul Uto Lajos din Sf. Gheorghe, declară că a văzut un obiect ciudat… care avea forma unui cilindru, cu o lungime de 1, 5 ori mai mare decât diametrul (lăţimea). Lungimea aparentă era de circa 60 cm. Potrivit martorului, obiectul se afla la o altitudine de 100 – 150 m, fiind la o distanţă faţă de el de 300 – 400 metri. Martorul a evaluat că lungimea reală era în jur de 25 – 30 metri. După ce s-a deplasat relativ lent dinspre E-SE, obiectul şi-a modificat brusc traiectoria lineară. Se părea

că urmăreşte în zbor contururile lanţurilor muntoase. Interesant este că obiectul a fost însoţit de trei formaţiuni luminoase de culoare roşie. Obiectul de formă de cilindru avea o culoare închisă (neagră). Întreaga observaţie a durat 15 – 20 secunde. Acest fenomen a fost observat şi de alţi martori din zonă, printre care şi de numeroşi soldaţi dintr-o unitate militară din apropiere.

COMENTARIU

Evenimentul s-a produs în septembrie 1993, descrierea lui fiind preluată din revista „RUFOR" (seria a II-a, Tg. Mureş), nr. 5, p. 2. Ancheta a fost condusă de Ervin Keresztes.

Aşadar, în afara acelor „alţi martori din, zonă", un număr oarecare de militari – poate soldaţi în termen şi gradaţi – au asistat la evoluţia pe cer a unui ciudat obiect cilindric. Din nefericire, ştirea transmisă de domnul Ervin Keresztes din oraşul Sf. Gheorghe, nu oferă şi alte amănunte. Nu se menţionează nici ziua sau ora când s-a făcut această observaţie, pentru a fixa – cu oarecare aproximaţie, desigur – genul de activitate desfăşurată atunci în unitatea militară respectivă. În acest caz, nu ne rămâne decât să presupunem cum s-au derulat evenimentele în acea „unitate militară din apropiere".

Lipsindu-ne, aşadar, o serie întreagă de date ale problemei, nu pot decât să remarc faptul că există şi în această împrejurare, un grup de oameni în uniformă care au asistat la desfăşurarea unui eveniment de tip fenomen OZN.

Alte comentarii mi se par de prisos…

NICI ACUM NU CRED ÎN OZN-URI!

Suntem proşti, suntem neştiutori, suntem ridicoli, neprofesionişti. Şi chiar acesta este pontul. Faptul că nu avem explicaţii şi că nu putem copia nu înseamnă că este imposibil.

(Michael Lindemann)

La data de 9 octombrie 1993, ora 16: 40, contabila R.M., domiciliată în comuna Arcuş, judeţul Covasna, a

văzut ceva ciudat:

„Un con zburător urmat de un avion. Era o vreme frumoasă, cu cer senin şi strălucitor… şi deasupra localităţii Arcuş, în zona centrului, am observat un obiect zburător ciudat, un obiect strălucitor pe cer. Am fost cinci persoane: eu, mama mea, soacra, ginerele şi sora mea… Fenomenul a avut un contur foarte relevant şi nu reflecta lumina soarelui. A zburat fără zgomot, n-am auzit niciun sunet şi a avut o formă coniferă, în mijloc cu un inel mai închis. Obiectul conic era urmat de un avion, dar avionul zbura cu o viteză mult mai redusă. Viteza lui era cam 1 /4 din cea a obiectului. Conul zburător era mai mare ca avionul, diferenţa aparentă fiind de cca. 10 – 12 cm. Însă nu am putut aprecia lungimea obiectului şi înălţimea la care se afla. A zburat din direcţia Vest spre Est, pe traiectorie lineară. După vreo două minute timp de observaţie, fenomenul a dispărut. Eu nu am crezut în OZN-uri şi nici acum nu cred!”

În mod bizar, fenomenul observai: a zburat paralel. cu o linie de înaltă tensiune şi a dispărut în zona depozitului de armament al Unităţii Militare Arcuş. Analogie se poate afla în publicaţiile de specialitate, unde obiectele zburătoare neidentificate au manifestat un deosebit interes pentru bazele militare şi transformatoare de înaltă tensiune.

(Anchetă condusă de acelaşi Ervin Keresztes).

COMENTARIU

Câteva elemente se evidenţiază clar aici:

— Obiectul zburător „era urmat de un avion”;

— „A zburat paralel cu o linie de înaltă tensiune”;

— „A dispărut în zona depozitului de armament a Unităţii Militare Arcuş”.

Datele oferite de anchetator sunt suficiente pentru a readuce în prim plan o problemă de maximă importanţă: Predilecţia OZN-urilor atât pentru anumite zone de interes militar şi strategic, cât şi pentru instalaţiile energetice terestre. Faptul este cunoscut deja, din foarte

numeroasele observaţii anterioare făcute pe întreaga suprafaţă a Terrei.

Particularizând, pun din nou întrebările cuvenite: Radarul de bord al avionului nu a semnalat niciun obiect aerian în zona în care zbura? Piloţii aceluiaşi avion nu au sesizat nimic pe culoarul lor de zbor? Pe linia electrica de înaltă tensiune nu a existat nicio variaţie de curent care să fi fost observată la dispeceratul zonei respective? Depozitul de armament al unităţii militare Arcuş, jud Covasna, nu era păzit de nimeni? Cei de acolo au raportat undeva despre apariţia unui obiect aerian necunoscut deasupra acelui punct strategic, în după-amiaza zilei de 9 octombrie 1993? în general, ce ştie Armata de fapt despre acest eveniment?

29.

OBIECTELE INTERSECTEAZĂ TRAIECTORIA AVIONULUI

Mistificări onorabile! Baloane meteorologice, fulgere globulare, gaze de mlaştini, vârtejuri de vânt, tornade, fata morgana, stelele, Luna, planetele pe cerul înstelat, sateliţi, avioane, elicoptere, dirijabile, stoluri de păsări etc., totul este bun de folosit pentru a acoperi un fenomen, o realitate inexplicabilă.

(William P. Sanders)

Evenimentul a fost observat din zona Atelierului Mecanic din cadrul OLTCHIM SA din Râmnicu Vâlcea. Cei doi observatori care au dat declaraţii scrise au fost: Florea Matei, 33 ani (1994), sudor, şi Iordache Iulian, 23 ani (1994), lăcătuş mecanic. Ancheta a fost condusă de Tudor Iosifaru din Rm. Vâlcea.

Florea Mai; ei: „... Dimineaţă, *în* ti m^2 ce mă aflam la serviciu (evenimentul a avut loc ia 28 ianuarie 1994, ora 07: 20 a.m.) ... stând în uşa atelierului, un coleg ne-a atras atenţia asupra unui avion. Eu când m-am uitat pe cer, am văzut o lumină galben-roşiatică de mărimea unui bec de iluminat privit din faţă de la distanţă de 2 m, care se deplasa cu o viteză mai mare decât a unui avion. Acea

lumină nu avea alte forme. Eu am spus atunci că poate să fie un OZN, dar ceilalţi colegi m-au contrazis. În timp ce noi discutam, în aceeaşi direcţie, de la Sud spre Nord, a mai apărut o altă lumină identică cu prima, care zbura pe aceeaşi direcţie, avea aceeaşi mărime, aceeaşi culoare şi, în timp ce priveam a doua lumină, prima a dispărut brusc. Când m-am uitat mai atent, înainte de a dispărea şi a doua, am observat un avion care trecuse înaintea celor două lumini din direcţia est spre vest. I se putea distinge forma şi lăsa două dâre de fum în urmă… în acelaşi timp, avea o lumină roşie sub el care semnaliza. Atunci eu am făcut comparaţie între avion şi lumini şi bineînţeles că şi colegii mei au văzut acest lucru. După circa zece secunde a dispărut şi a doua lumină (când s-a stins se făcea din ce în ce mai mică, până la dispariţie). Toată observaţia a durat 30 de secunde. Observaţia s-a făcut din uşa atelierului mecanic Propenoxid OLTCHIM SA Rm. Vâlcea. Cerul era senin, nu bătea vântul. Luminile se deplasau orizontal, de la sud spre nord. Înălţimea era aceea la care zboară un avion care lasă în urmă două dâre de fum. Viteza era de două ori mai mare decât a unui avion. Obiectele au intersectat traiectoria avionului după ce acesta trecuse prin acel punct şi traiectoria lor apreciez că era perpendiculară pe direcţia de deplasare a avionului. împreună cu mine mai erau Iordache Iulian şi Cobârje Ion…”

Iordache Iulian: „… Acel punct luminos, aşa cum mi s-a părut mie, avea o lumină puţin cam roşiatică, lăsând în urmă o dâră, dar nu aşa de accentuată ca a unui avion. Am privit cum se deplasează, după care a dispărut brusc… Cerul era senin, fără nori, nu bătea vântul… Mi-am dat seama că nu putea să fie tot un avion. După toate cele văzute, au început discuţiile cu colegii…”

COMENTARIU

Din nou, obiecte necunoscute şi avioane se află pe cer în acelaşi timp şi în aceeaşi zonă. Avionul în cauză nu era dirijat sau supravegheat prin staţiile radar de la sol,

pe culoarul lui de zbor? Aceste staţii radar nu au relevat nimic neobişnuit? Apariţia celor două obiecte necunoscute nu a fost sesizată nici măcar de piloţii şi personalul de bord (eventual şi călătorii) avionului în cauză?

Datele problemei sunt clare: anul, luna, ziua, ora şi locul unde s-a derulat acest eveniment. Este chiar atât de greu de a se separa şi analiza, din arhivele armatei, informaţiile existente? Sau ele au fost deja analizate şi stocate în arhive speciale, la care.nu există niciun fel de acces!?

Problema aceasta, a unor „arhive secrete”, revine în mod. obsedant şi cu îndârjire în aproape toate evenimentele semnalate în această carte.

Este puţin probabil ca Armata să mai nege existenţa la noi a unor astfel de arhive. În general, faptul este cunoscut şi recunoscut deja în aproape toate ţările lumii. Se ştie că pretutindeni există servicii secrete speciale, care stochează informaţii despre OZN-uri. Fac oare oficialităţile române, excepţie de la regulă?

Personal, ara convingerea fermă că avem şi noi. aici în România, un astfel de serviciu specializai. Aceasta convingere este întărită şi susţinută de experienţele pe care le-am avut eu însumi. Întrebarea ar fi: Cui folosesc aceste date, care sunt ţinute în continuare secrete şi ascunse publicului larg? Ce speră „oficialii” noştri să obţină? O supremaţie iluzorie şi nesigură? „Supremaţie” în ce?

Vom călători în mileniul următor cu „farfurii zburătoare” silenţioase şi nepoluante? Vom renunţa la toate „avantajele” pe care ni le oferă în prezent, dezvoltarea tehnologică şi ştiinţifică a „civilizaţiei” actuale?

Cu cât se întârzie mai mult dezvăluirea pentru pub) icul larg a acestor „secrete iluzorii”, cu atât ne va fi mai greu să păşim în viitor.

În anii ’50, oficialităţile guvernamentale americane

au dat „tonul” în această direcţie: informaţiile despre OZN-uri sunt secrete şi nu trebuie cunoscute de publicul obişnuit! Acest paradox al secretomaniei a fost menţinut şi în deceniile următoare. Iar în prezent, se continuă pe aceeaşi linie. De ce?

Este posibil ca în curând civilizaţia terestră să fie nevoită să-şi schimbe sau să-şi modifice cursul. Se va trece, probabil, la un alt mod de dezvoltare ştiinţifică, tehnologică, socială, culturală etc. Cu alte cuvinte, la o altă modalitate de înţelegere a lumii înconjurătoare.

Avem toate „şansele” ca o astfel de schimbare să ne prindă cu totul nepregătiţi. Nu ne va rămâne atunci decât să le „mulţumim” serviciilor secrete că ne-au ţinut departe de o serie largă de evenimente, fapte, întâmplări, care, la urma urmei, ne privesc pe noi toţi! Probabil că aceste „mulţumiri” vor fi adresate, în primul rând, oficialităţilor guvernamentale americane!

UN OZN STRĂBATE ÎN DIAGONALĂ ROMÂNIA

Cercetătorii admit că prezenţa extraterestră pe Pământ se bazează pe uriaşul număr de rapoarte ale martorilor care sunt, sau ar trebui să fie, credibile în mod implicit. Aceşti martori includ poliţişti, piloţi de avioane, personal militar, profesionişti de înaltă calificare din toate domeniile şi zeci de mii de cetăţeni de toate stările, care riscă să aibă mari neplăceri şi prea puţin câştig din poveştile lor deseori bizare despre vizite extraterestre.

(Michael Lindemann)

În lunile martie şi aprilie 1994, diferite publicaţii din întreaga ţară titrau articole de genul: „Două MIG-uri 23 şi un elicopter militar au încercat, fără succes, să intercepteze un OZN. OZN-ul a străbătut teritoriul cu o viteză ce oscila între 100 şi 300 km/h”. („Evenimentul zilei”, nr. 546 / 9 aprilie! 1994). Ce! mai interesant articol însă, pare a fi... OZNT sau diversiune radioelectronică”, semnal de Marian l) era. În „Cheia succesului” (Ploieşti), nr. 108, din 27.04 – 03.05 1994,

din care reiau câteva extrase:

În urmă cu aproximativ o lună, mai exact la data de 13 martie a.c., un obiect necunoscut a survolat spaţiul aerian al României. Ca participant direct la acest „eveniment”, voi reveni în sprijinul cititorilor cu unele informaţii asupra celor petrecute.

Un simplu impuls luminos era ceva normal pentru operatorii radarelor de urmărire aeriană. Nu de aceeaşi părere au fost şi eşaloanele militare superioare, care primind informaţia şi vemicând-o, au concluzionat că în zona aceea nu trebuia să existe niciun aparat de zbov. Ţinta aeriană respectivă survolase graniţa României prin zona Chişinău-Criş, deplasându-se pe direcţia sud-est.

S-au luat măsuri de verificare a acesteia, dar rezultatul a fost acelaşi. Aşadar, zona era survolată de un aparat de zbor neprogramat, ce nu răspundea la semnalul de recunoaştere. De pe aeroportul din Timişoara s-au ridicat două avioane de vânătoare de tipul MIG-23, care au încercat să localizeze obiectul, fără niciun succes, în zona Bucegilor, un elicopter militar a decolat cu aceeaşi misiune. Deşi pe ecranele radarelor semnalul provenit de la elicopter s-a suprapus cu semnalul ţintei aeriene, pilotul acesteia nu a observat nimic!?!

În continuare, vă prezentăm câteva detalii legate de zborul misteriosului obiect necunoscut. Pe întreg traiectul său, s-a deplasat cu o viteză cuprinsă între 100

şi 200 km/oră, la o altitudine variind de la 3.000 m în zona muntoasă, la 500 – 1.000 m în zona de deal şi câmpie. Deplasarea a fost rectilinie, aşa cum se poate observa (deduce) … După ce a trecut de Balta Mare a Brăilei, ţinta aeriană s-a despărţit în două bucăţi; una menţinându-şi direcţia iniţială şi ieşind spre mare, iar cealaltă, luând direcţia est şi ieşind spre braţul Chilia, în Ucraina. Totul a durat de la 8: 30 până în jurul orei i 8. De menţionat că asupra acestui obiect necunoscut nu s-a deschis focul.

Numeroase ipoteze vin să completeze pe altele, întru elucidarea cazului. Să fie vorba despre nori, stoluri de păsări sau aerostate meteorologice? Puţin probabil! Ca unul care am lucrat câţiva ani buni în domeniu, aşa ceva nu prea este posibil. Un nor, un cârd de păsări sau un balon meteo nu se pot deplasa învârtindu-se în cercuri largi şi cu atât mai puţin (excluzând păsările) să-şi modifice înălţimea de zbor, în funcţie de natura terenului. De asemenea, un nor, un stol de păsări, sau un balon meteo, având o masă compactă, acestea ar putea fi uşor identificate vizual. Piloţii elicopterelor şi ai celor două MIG-uri nu au observat nimic! Altă ipoteză ar fi apariţia unui OZN pe cerul României. Dacă ar fi să dăm crezare diferitelor cărţi despre fenomenul OZN, acest obiect necunoscut s-ar potrivi ca o mănuşă descrierilor acestora. Ar fi posibil să fi fost un avion teleghidat, fără pilot, dar şi această presupunere cade, întrucât piloţii nu au observat nimic. Plasarea în apropierea staţiilor de radiolocaţie a unor capsule generatoare de bruiaj ar fi cea mai credibilă dintre ipoteze.

Dar să plasezi asemenea aparate străbătând ţara de la un capăt la altul pare ceva de nerealizat.

Oricum, specialiştii studiază fenomenul şi nu-i de mirare ca peste câtva timp să aflăm că nu a fost decât un cârd de păsări, un bloc masiv de nori…

COMENTARIU

Materialul acesta oferă foarte multe amănunte interesante. Să recapitulăm puţin:

În ziua de 13 martie 1994, timp de aproape zece ore (!), ifet teritoriul României a fost survolat de un obiect zburător necunoscut, neprogramat pe graficele de zbor naţionale. Se pare că una din caracteristicile acestui survol, a fost aceea de „bucle”, sau „învârtiri în cercuri largi”. Altitudinea a fost variabilă, în funcţie de caracteristicile zonelor survolate. La fel, se pare, şi viteza de zbor. De la Timişoara sunt trimise două avioane militare de interceptare, în zona Munţilor Bucegi, „un

elicopter militar" este trimis cu aceeaşi misiune. Dar piloţii acestor aparate nu observă nimic în aer, deşi ţinta aeriană necunoscută era localizată pe ecranele radarelor! Ajungând în zona Dobrogei, obiectul se divide în două părţi, una dintre ele continuându-şi traseul şi ajungând, probabil, deasupra Mării Negre.

Pe tot parcursul traiectoriei, obiectul necunoscut este „luat în primire" de staţiile radar de la sol. Aşa cum reiese din articolul citat, forţele noastre aeriene sunt profund implicate în toată această poveste. Prin urmare, Armata nu poate nega evenimentul.

Interesant este şi faptul că obiectul în cauză *nu a fost văzut* de către piloţii aparatelor de zbor terestre. El a fost localizat cu ajutorul staţiilor radar. Să fi fost oare vorba de urs *Hect invizibil* ochiului uman?

Pentru gravitatea şi importanţa deosebită a acestui eveniment, mi se pare că măsurile luate de Forţele Armate din România sunt aproape nesemnificative. Cât a durat misiunea celor două MIG-uri trimise la interceptare? O jumătate de oră? O oră întreagă? Dar a elicopterului militar? Pentru un „intrus" care a survolat nestingherit România pe parcursul a aproape zece ore, mi se pare prea puţin! De aici se mai poate trage şi o altă concluzie: Forţele Armate române *au ştiut* că „intrusul" în cauză este un OZN. Caracteristicile generale ale fenomenului le era deja cunoscută din alte evenimente similare anterioare! (într-adevăr, semnalarea unor „bolizi" care „s-au plimbat" pe deasupra ţării noastre, a existat şi cu alte ocazii anterioare).

Fără îndoială, s-au întocmit o serie de rapoarte despre această întâmplare. Nu este o glumă când un obiect necunoscut, care nu răspunde semnalelor de recunoaştere de la sol, survolează un teritoriu naţional, pe distanţe de sute de kilometri, timp de aproape zece ore! Dacă Forţele noastre armate neagă acest eveniment, înseamnă că sunt incompetente şi lipsite de profesionalism. Ceea ce, evident, nu este cazul!

Celălalt aspect: Confirmarea veridicităţii evenimentului duce implicit la întocmirea unor rapoarte şi a unui dosar al cazului. În cazul de faţă, au fost ele întocmite? Unde se află în prezent aceste rapoarte şi acest dosar? Ce se ştie în plus despre toată „afacerea" în întregul ei?

Datele deţinute de „mai marii" Armatei noastre sunt *secrete şi inaccesibile* unui studiu competent şi aprofundat. Ori ele au fost deja analizate şi deci accesibile unei anumite „elite militare", iar concluziile nu-i interesează pe oamenii de rând?!

„NORUL" TRAS DE UN AVION CU REACŢIE

...Suntemprovocaţi să luăm în seamă, o „realitate mai extinsă „decât orice ne-am imaginat vreodată, care ni se oferă treptat ochilor.

(Michael Lindemann)

În data de 23 mai 1994, la ora 19: 00, am făcut un popas la o pădurice unde era un peisaj foarte frumos. Şezând pe o stâncă m-am uitat spre cer. Între nori am văzut un nor pătrat care era deosebit de ceilalţi. Era alăturat celorlalţi nori care erau obişnuiţi, iar cel pătrat era simetric pătrat şi avea culorile curcubeului pe el.

Pe ceilalţi nori nu era nimic deosebit, dar pe acest nor erau dungi de culoarea curcubeului. Deplasându-ne mai departe, colegul mi-a atras atenţia că vede ceva deosebit, parcă era un avion. Uitându-mă prin parbriz, am văzut şi eu un avion pe orizont, dar era un avion obişnuit cu reacţie care trăgea un nor după el (!!!). Colegul a spus că şi el vede avionul. dar nu pe acela vrea să mi-l arate.

Să mă uit spre dreapta, că acolo este ceva. Uitându-mă. spre dreapta, ani încremenit, dar am şi frânat brusc. Uitându-mă spre dreapta tot timpul, am ieşit din maşină şi ani văzui un obiect care plutea deasupra dâmburilor din dreptul Băilor 1 Mai. Era fantastic de mare, pot să oHmi a era deosebit de voluminos. Noi ne aflam la Hidişeiui d.! Sus Am văzut un obiect de forma unui

trabuc deasupra unui dâmb mai mare. Când ne-am uitat, s-a mişcat cu viteză redusă, a făcut două-trei manevre şi a dispărut între dâmburi. Era ora 20 fără câteva minute… Este exclus să fi fost un obiect obişnuit, avion sau elicopter etc. Volumul şi mişcarea obiectului erau foarte deosebite de lucrurile obişnuite. Ce să vă declar altceva, eram foarte uimit.

COMENTARIU

Observaţia aceasta a fost făcută de domnul Ujvâri Barna. 53 de ani (1994), tehnician din Oradea, judeţul Bihor.

Dacă această semnalare este într-adevăr reală, ea ar pinea fi una dintre cele mai interesante făcute în acea parte a ţării.

Ni se oferă locul, data şi ora la care s-a făcut această observajie. Ce este. de fapt, acel „avion obişnuit cu reacţie”? Era vorba de un aparat militar de vânătoare? Şi cum adică „trăgea un nor după ei”?

Evenimente de acest gen, mai mult sau mai puţin asemănătoare, au mai fosî semnalate de-a lungul anilor şi în alte zone ale lumii. Există studii foarte serioase, întocmite pe această temă, care se referă la „sindromul camuflării” OZN-urilor în sau sub formă de nori.

În cazul nostru, dacă a fost vorba într-adevăr de un aparat de vânătoare militar, fără îndoială că există pe undeva vreun raport scris referitor la acest eveniment… Ce amănunte suplimentare ne-ar putea oferi acest eventual raport? Evident, repet, numai în cazul când semnalarea este reală şi nu este o farsă sau o „glumă” a observatorului…

O LUMINĂ CIUDATĂ VERIFICĂ PISTA AEROPORTULUI

Secretele sunt uşor de păstrat, câtă vreme controlezi sistemele de detecţie, sistemele de comunicaţii şi sistemele de interferenţă.

(Michael Lindemann)

O

Înnourată şi cu ploi intermitente a fost seara zilei de 1 iunie 1994. Eram de serviciu împreună cu încă doi colegi, în biroul nostru de la primul etaj al aeroportului. Pe la ora 10 şi jumătate, am observat deasupra pistelor, pe direcţia nord-vest, o lumină roşie de formă globulară, înconjurată de un halou mai deschis la culoare, aproape alb. În primul moment m-am gândit la un avion despre care poate nu fusesem informată. Colegii au infirmat însă această presupunere şi împreună am început să privim cu atenţie fenomenul. Pentru a dobândi un punct de reper, am aprins pe pista 0927 o lumină de balizaj, în felul acesta ne-am străduit să apreciem cât mai corect coordonatele fenomenului. Se găsea faţă de noi la o distanţă de 260 metri, exact deasupra pistei 0927, la o altitudine de aproximativ 100 metri. Avea formă globulară, culoare roşie foarte intensă, de jur-împrejur un halou aproape alb, mărime mult mai mare decât lumina de balizaj, poziţie staţionară. Deşi foarte intensă şi continuă, lumina apariţiei nu deranja privirea. Am urmărit-o aproximativ 30 de minute şi, de-abia atunci, cineva şi-a amintit că la colegii din turnul de control, situat deasupra noastră, există un binoclu foarte puternic. Era însă prea târziu. Până când unul dintre noi a urcat în turn, lumina s-a făcut nevăzută! A pornit lent pe orizontală, către vest şi, după câteva momente, a dispărut. Pe tot timpul staţionării şi deplasării nu a produs niciun zgomot. Pentru colegii din turnul de control relatarea noastră a constituit un prilej explicativ foarte interesant. Întrucât se uitau la televizor, lumina din birou era stinsă. La un moment dat, cu aproximativ 15 minute înainte de a observa noi lumina globulară, ei au sesizat o înroşire de scurtă durată a interiorului în care se găseau, dar fiind aşezaţi cu spatele către ferestre nu şi-au putut da seama cine provocase fenomenul. Acum, însă, lucrurile începeau să se clarifice. Fie că trecuse prin apropierea clădirii aeroportului, fie că îşi mărise intensitatea, lumina globulară colorase în roşu

încăperea. Mai puţin pe a noastră unde ardea lumina. Deci, evenimentul a fost sesizat de minimum 5 persoane şi a durat, dacă avem în vedere şi aspectul relevat de colegii din turn, aproximativ trei sferturi de oră. Pe ecranul radarului nostru nu a fost surprins, întrucât acesta nu funcţionează decât în momentele aterizărilor sau decolărilor. După câteva zile, persoane din cartierul în care locuiesc (Grădişte, situat la 4 km de aeroport), mi-au spus că au observat în aceeaşi seară o lumină roşie staţionând relativ deasupra aeroportului. Crezând că provenea de la vreo activitate de-a noastră, nu-i dăduseră importanţă. Pentru noi însă, evenimentul a primit un plus de semnificaţie, deoarece nu era primul de acest fel sesizat în zona unde lucram. Şi niciunul…

Parantează:

1. frecventele apariţii misterioase din zona aeroportului s-ar putea să nu fie străine de îmbolnăvirea bruscă şi gravă a unui salariat al acestei instituţii;

2. persoana manifestase un interes constant pentru fenomenologia OZN, angajând cu plăcere discuţii pe această temă;

3. nimeni nu cunoscuse însă adevărata natură şi profunzime a preocupărilor sale;

4. nu de mult (între timp omul fusese nevoit să se pensioneze din cauza bolii), în sertarul său au fost descoperite mai multe registre pline cu note personale despre contacte cu entităţi extraterestre, schiţe de aparate necesare unor asemenea demersuri, referiri la posibilitatea trecerii în alte dimensiuni spaţio-temporale etc.

5. să fi fost toate acestea rodul propriului său efort? sau, poate, relevate fiindu-i, s-a ajuns la un punct limită care, din motive obscure, a provocat boala fără întoarcere?!

6. cazuistica mondială parcurge uneori şi asemenea trasee dramatice.

COMENTARIU

Martora principală a acestui eveniment este doamna Banciu Ileana, 35 ani (1994), ingineră la Aeroportul din Arad, împreună cu încă patru colegi. Întreaga relatare este preluată din cartea „Anotimpul OZN-urilor”, de Raluca Marinache, Ovidiu Someşan şi Sorin Ghilea, apărută la Editura Mirador din Arad, în anul 1995.

Nu se poate afirma, în niciun caz, că observaţia respectivă a fost făcută de neprofesionişti. Dimpotrivă, atât doamna inginer Banciu, cât şi colegii săi, lucrau cu toţii ca salariaţi ai unui Aeroport, erau specialişti de înaltă clasă, obişnuiţi-prin natura meseriei lor – să observe tot ce se petrecea *în aer* în zona unde lucrau. Observaţia a fost făcută, aşadar, din incinta unui aeroport naţional, chiar de către angajaţii acestei instituţii.

Interesante sunt, de asemenea, şi amănuntele oferite de autorul cărţii, în paragraful numit „Paranteză”. A existat, aşadar, un „salariat al acestei instituţii”, care s-a îmbolnăvit „brusc şi grav”, fiind nevoit să se pensioneze din acest motiv. Salariatul în cauză avusese „un interes constant pentru fenomenologia OZN” şi completase „mai multe registre pline cu note personale” pe această temă.

Ce s-a întâmplat cu acele registre? Unde – sau în posesia cui – se află ele în prezent? Mai pot fi puse la dispoziţia cercetătorilor în domeniu? Referitor la observaţia din seara zilei de 1 iunie 1994, s-a întocmit vreun raport scris de către salariaţii Aeroportului din Arad? Cu atât mai mult, cu cât „nu era primul” eveniment de acest fel „şi nici ultimul”?!

De fapt, cine ar putea oferi răspunsuri rezonabile la toate aceste întrebări?

DOI DEZERTORI SPERIAŢI

Problema se mută din câmpul cercetării şi al demonstraţiei în sfera luptei de idei, unde întotdeauna au existat apărători înverşunaţi ai vechilor idei şi concepte, şi cei care de fiecare dată vin cu noile idei şi concepte,

care de fiecare dată sunt respinse, puse la îndoială, ridiculizate sau ignorate!

(William P. Sanders)

Despre „Cercurile de la Arad” din vara anului 1994, s-a vorbit şi s-a scris foarte mult. Au apărut în presa noastră (şi chiar în cea de peste hotare) un număr substanţial de articole care analizau evenimentul din diferite unghiuri. „Specialişti” de tot felul şi-au etalat părerile, ipotezele, concluziile…

În anul 1995, a apărut la Editura Mirador din Arad, o carte intitulată „Anotimpul OZN-urilor”, semnată de trei autori: Raluca Marinache, Ovidiu Someşan şi Sorin Ghilea.

Cartea se referă exclusiv la povestea „Cercurilor de la Arad”.

Rămânând fidel scopului propus, pot afirma că un anume interes în toată această poveste au manifestat şi „organele competente” din zonă. Am să reiau, în acest sens, un pasaj edificator din cartea menţionată mai sus. Aşadar:

Cert este că cineva cunoaşte adevărul gol-goluţ, despre ce s-a petrecut pe Calea 6 Vânători. De ce tac organele competente? De ce sugerează şi martorilor să tacă? Nu ştim, poate ne vor răspunde chiar dânşii. Personal cred că a evita un răspuns este mai grav decât a spune lucrurilor pe nume. Deoarece, păstrându-se în continuare tăcerea, se alimentează acea stare de incertitudine din rândul populaţiei. La urma urmei, oricine are dreptul să ştie ce se petrece în oraşul său.

Bătea bine vorba lui, cum ar fi zis nenea Iancu. Din păcate, în zadar! Pentru că în pofida oricărei deschideri, oficialităţile nu au dat nici măcar o singură explicaţie.

De faptice ar fi trebuit să explice…?!

— Avarie la linia de înaltă tensiune din zona pictogramelor, a fost?

— N-a fost!

— Pelerina ciobanului, afectată de fenomenul aerian

şi dusă la analize de militari, a fost?

— N-a fost!

— Santinele înspăimântate în noaptea de luni spre marţi (27/28 iunie 1994), lângă lanul de grâu, au fost?

— N-au fost!

— Vizualizări radar asupra valului de apariţii misterioase, au fost?

— N-au fost!

— Douăzeci şi patru de evenimente stranii în oraşul Arad şi în judeţ, timp de trei luni şi jumătate, au fost?

— N-au fost!

— Peste o sută de oameni care pot oricând mărturisi. despre ele, au fost?

— N-au fost!

— Etc…

— N-au fost!

Aşadar, mereu invocata muţenie a organelor oficiale era pe deplin „motivată”.

Paranteză:

1. cu toate că „armata e cu noi”, butada nu s-a verificat deloc în timpul periplului nostru OZN-istic;

2. toate încercările săvârşite pentru identificarea celor doi militari puşi de strajă lângă lanul de grâu în noaptea de luni spre marţi (27/28 iunie 1994), au rămas fără rezultat;

3. prezenţa lor ne fusese confirmată de proprietarii caselor din capătul străzii Cedrului, domnii Archişeanu şi Neamţu:

„Noi am văzut în seara zilei de luni (27 iunie – n.n.), pe la ora 10, doi militari stând pe iarbă în faţa caselor noastre. Nu am intrat în vorbă cu ei însă, dimineaţa, înainte de ora 6, ne-am dat seama că fusese vorba de santinele, pentru că alţi militari au venit să-şi schimbe colegii care păziseră zona în timpul nopţii”;

4. doream să-i cunoaştem, deoarece printre locuitorii străzii Cedrului circula zvonul că soldaţii ieşiseră din misiune îngroziţi de cele văzute şi trăite în

timpul nopţii:

„Marţi dimineaţa (28 iunie – n.n.), pe la ora 6 – ne relata doamna Maria Popa – în curtea silozului au apărut doi soldaţi cerându-ne voie să bea puţină apă. Erau obosiţi şi foarte speriaţi din cauza unor lumini care, în timpul nopţii, s-au ridicat de pe cercurile din grâu. Spaima lor fusese aşa de mare încât erau hotărâţi să comunice ofiţerilor că ei nu vor mai participa la asemenea misiuni.”;

1. Întrucât discuţia noastră se referea la doi tineri îmbrăcaţi în haină militară, interlocutoarea nu a excelat prin coerenţă şi apetit pentru amănunte;

2. informaţia trebuia verificată;

3. cum însă, dacă punctul de vedere oficial contesta «existenţa misiunii de pază în zona pictogramelor?

4. În felul acesta, încă un eveniment cu posibile valenţe lămuritoare pentru cele petrecute în zona Cedrului, a rămas îngropat în obscuritate;

5. Şi, dacă ne gândim că cei doi militari au trăit o experienţă insolită la numai 24 de ore după revenirea Obiectului Zburător Neidentificat deasupra lanului de grâu, vom înţelege, probabil, adevărata dimensiune a pierderii.

COMENTARIU

Aşadar, cei trei autori ai cărţii amintite, care s-au ocupat atunci de investigarea fenomenelor din zona Aradului, s-au izbit clar de refuzul oficialităţilor de a coopera cu ei. Mai mult, aceste „autorităţi”, civile sau militare, au negat însăşi existenţa respectivelor evenimente, în ciuda evidenţei de necontestat a acestora.

Cei doi soldaţi („tineri îmbrăcaţi în haină militară”) au dispărut fără urmă, după experienţa stranie pe care au trăit-o în noaptea petrecută lângă „pictograme”. De fapt, ce fel de „experienţă stranie” au trăit aceştia? Ce au văzut ei, atât de înspăimântător, încât nu trebuie să povestească la nimeni? De ce nu au mai putut fi contactaţi de investigatorii civili? Au fost mutaţi în alte

unităţi militare? Au fost lăsaţi la vatră, ca să li se piardă urma? Secretul pe care îl deţineau era atât de mare, atât de covârşitor, încât au fost somaţi să nu vorbească nimănui despre el?

De fapt, *cine* se află în spatele acestor încercări de muşamalizare a adevărului? Ce „organ oficial” are interes să nu fie scoase la lumină detaliile unor evenimente stranii? Evenimente care, la urma urmei, ne privesc deopotrivă pe noi toţi?

„De ce tac organele oficiale?” – este chiar titlul unuia dintre capitolele cărţii amintite. Cui foloseşte şi pentru ce, tot acest tăvălug de dezinformare şi intimidare, pus în funcţiune de anumite „organe”?

Există, pe plan naţional, ordine speciale, bine precizate, pentru astfel de eventualităţi? Fenomenele OZN şi manifestările acestora pe teritoriul României trebuie acoperite cât mai repede şi cât mai bine, pentru ca publicul larg să afle cât mai puţin, sau deloc, despre ele? Cine dă astfel de ordine? Şi mai ales, cu ce scop?

Iată un alt fragment din, Anotimpul OZN-urilor”:

„… Eu totuşi nu înţeleg un lucru. În fond, ce facem noi aici? Am venit să măsurăm nişte urme, să fotografiem câteva fire de porumb, o căsuţă de tablă, un ţarc. Încă şi rupt, pe deasupra. Lucruri ştiute de toată lumea. Mediatizate prin presă şi televiziune. Şi, chiar dacă am căuta «OZN-uri, ciobanii…». Domnii ăia ar trebui să ştie că le caută zeci, sute de mii de oameni anual. Pe tot globul. De mii de ani. Poate chiar de la începutul începuturilor. Şi, cine ştie, până când… Le caută tot mai mulţi oameni de ştiinţă. Le caută, ce-i drept, şi armata. Şi serviciile speciale. Şi, ce dacă?… Aşa-i căutarea asta: îndelungată, complicată, obositoare.

Dar omenească. Fără ea fiinţa nu şi-ar putea motiva existenţa”.

Într-adevăr, autorii cărţii, s-au izbit nu numai de refuzul autorităţilor de a coopera, ci şi de o atitudine ostilă, un fel de ameninţare voalată venită dintr-o ceaţă

densă, de nepătruns. Ceva cam aşa: Nu vă mai ocupaţi voi de povestea aceasta, pentru că are cine să se ocupe! Nu mai umblaţi după cai verzi pe pereţi! Nu vedeţi că totul nu-i decât o farsă, că nimic nu e adevărat? Nu vă mai băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala, dacă vreţi să nu o păţiţi!

Să fie oare atitudinea ostilă şi obstrucţionistă a autorităţilor o nouă dovadă de infantilism? Sau, pur şi simplu, se conformau ordinelor şi directivelor primite „de sus”?

20 DE ELICOPTERE MILITARE FAC O DEMONSTRAŢIE DE FORŢĂ

...Guvernele de pretutindeni sunt foarte reticente să recunoască preocuparea serioasă referitoare la omniprezentul fenomen OZN.

(Timothy Good)

Martor: N.I. (anonimat solicitat), 21 ani (1997), student. Observaţia s-a făcut în seara unei zile de august 1994, timp de 5 minute, între orele 20: 30 şi 21: 00, cu ochiul liber şi cu un câmp de vedere nelimitat. Pe cer, în direcţia vest, a apărut un obiect de formă sferică, cam cât Luna plină aflată la orizont ca mărime aparentă, de culoare roşu-portocaliu evoluând spre o nuanţă portocalie mai închisă. Cerul era perfect senin. Luna apărând în acea seară mai târziu, sub formă de semilună. Obiectul observat era staţionar, cu o luminozitate. proprie. Nu a avut niciun fel de mişcări sau deplasări, nu a produs zgomot şi nu a avut asupra singurului observator niciun fel de efecte secundare. A dispărut. brusc, exact în acelaşi loc în care a fost observat... Pe suprafaţa obiectului puteau fi observate trei pete mai întunecate de culoare, circulare. Martorul mai face următoarea menţiune: „De remarcat că, a doua zi după observaţie, în direcţia apariţiei obiectului s-au deplasat aproximativ 20 de elicoptere militare, în grupuri de 3 şi 2, pe parcursul a câteva ore. Elicopterele zburau la o altitudine foarte joasă (20 – 30 m). Toate elicopterele au

respectat exact aceeaşi direcţie de zbor”.

COMENTARIU

Investigaţia în acest caz a fost condusă de domnul Grigore Eftimescu din Târgovişte, jud. Dâmboviţa.

Prima precizare: Martorul N.I. a mai făcut încă două observaţii ciudate ulterioare, la începutul anului 1997: prima pe 27 ianuarie, iar cea de-a doua în ianuarie sau februarie. Acestea sunt cuprinse în „Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1457 – 1997)”, la poziţiile 711 şi 712.

A doua precizare: Toate observaţiile martorului N.I., au fost făcute în orele serii.

A treia precizare: Locul în care s-au făcut observaţiile respective, se află în apropierea unei importante unităţi militare.

A patra precizare: Fenomenul descris mai sus nu este singular în panoplia unor astfel de evenimente. Autorul englez Timothy Good aminteşte în cartea sa „OZN – Top secret” (Editura Aldo-Press, Bucureşti 1995, pp. 379 – 381), o întâmplare foarte asemănătoare, petrecută în seara zilei de 29 decembrie 1980, în statul Texas, USA.

Martorii, Betty Cash, prietena ei Vickie Landrum şi nepotul de 7 ani Colby mergeau cu maşina spre Dayton, Texas, când, pe la orele 9: 00 p.m., un obiect în flăcări a fost văzut sus pe cer, coborând apoi la nivelul vârfurilor copacilor de pe marginea şoselei şi plutind în faţa lor la mică distanţă. Din obiect ieşeau flăcări. Martorii au urmărit obiectul cu maşina şi au observat că aproximativ 23 de elicoptere cu elice-dublă păreau să escorteze obiectul. Cele trei persoane au fost supuse la grade diferite de iradiere emise de vehiculul de origine necunoscută. Dar al cui fusese?

Timothy Good specifică mai departe:

„Prezenţa elicopterelor sugerează că era un dispozitiv experimental care funcţiona prost, principalul scop al elicopterelor fiind ca, în cazul unei aterizări

forţate, să asigure securitatea acestuia cu trupe. Am auzit zvonuri numeroase, din surse de încredere, cum că dispozitivul fusese o navă experimentală, cu propulsie nucleară, care avusese dificultăţi. Dispozitivul părea dotat cu o rachetă auxiliară de propulsie convenţională. Alte zvonuri şocante, dar mai puţin sigure, afirmă că obiectul era o navă cu propulsie nucleară aflată în zbor de testare, în cadrul „Proiectului Şnowbird”, presupus a fi fost iniţiat în 1972 pentru testarea în zbor a unei aeronave extraterestre recuperate…”

În cazul nostru, cele „20 de elicoptere militare” îşi fac apariţia „a doua zi după observaţie”. Astfel, s-ar putea să nu existe absolut nicio legătură între semnalarea martorului N.I. şi apariţia, „a doua zi”, a elicopterelor militare. Şi totuşi, aceste observaţii s-au făcut, repet, în imediata apropiere a unei unităţi militare româneşti!

Cei de acolo, din unitate, nu ştiu nimic de toată această poveste? Era vorba de elicoptere-fantomă, care au evoluat *întâmplător*, „pe parcursul a câteva ore”, într-o zonă în care fusese semnalată prezenţa unui straniu obiect necunoscut? Gradele superioare din unitate nu au avut cunoştinţă despre toată această poveste?

Eu cred că DA! Cred că nu întâmplător, zborul celor „aproximativ 20 de elicoptere militare” a fost efectuat în zona apariţiei obiectului necunoscut. Mi-aş dori ca oficialităţile armatei noastre să dezmintă, cu argumente temeinice, această presupunere. Dar, numai cu argumente temeinice!

Şi, un „argument temeinic”, ar putea fi dovedirea faptului că martorul N.I. a fabulat sau a minţit, din diferite motive.

Dovediţi acest lucru, domnilor ofiţeri! Altfel, vă faceţi din nou vinovaţi de tăinuirea unor dovezi concludente referitoare la existenţa, pe teritoriul României, a manifestărilor de tip fenomen OZN…

35.

CEA MAI FASCINANTĂ ÎNTÂMPLARE DIN VIAŢA MEA

Din motive lesne de înţeles şi cunoscute acum de toată lumea, Forţele Aeriene din multe ţări adoptă exact aceeaşi atitudine pe care o adopta Air Force în anii ’50. Cel puţin asta dovedeşte că Air Force are un avans de cel puţin 40 de ani în materie de OZN-uri.

(William P. Sanders)

Cele trei martore ale acestui eveniment au fost: doamna Mariana Tatomir, fiica ei Lavinia-Irina, 14 ani şi doamna „B \ profesoară de matematică, toate trei din Craiova. Observaţia lor a fost făcută în seara zilei de 20 noiembrie 1994, în jurul orei 20: 15.

Mariana Tatomir: „... Am trăit cea mai fascinantă întâmplare din viaţa mea. Am ieşit cu Lavinia să o conducem pe doamna prof. B., care tocmai terminase cu ea meditaţia la matematică. Vremea era rece, dar frumoasă. Cerul era imens, senin, fără niciun nor. Luna era superbă. Am luat-o uşor către Hotel Parc şi-n dreptul numărului 24, ne-am mai oprit puţin de vorbă. Privirile mi se opreau mereu pe bolta cerească, unde puzderie de stele clipeau mai aproape sau mai departe. La un moment dat, de deasupra casei noastre, au apărut nişte lumini roşii, care în momentul când au ajuns în dreptul nostru, au coborât brusc şi am văzut un obiect de forma unei farfurii rotindu-se pe loc. „Dumnezeule, ce-i asta?!” – am exclamat. În acelaşi timp, Lavinia şi doamna B. şi-au. Îndreptat privirea în direcţia privirii mele. „Este o farfurie zburătoare” a spus Lavinia, care a început să sară în sus şi să se bucure. Doamna B. Înlemnise şi nu putea să-şi ia ochii de la obiect. Se deplasa, rotindu-se. A venit dinspre sud (din zona Sălii Polivalente, care tocmai arsese – n.n.), a coborât brusc şi a început să se rotească în cerc. Avea lumini roşii şi roz, când se rotea părea o flacără roşie, exact de mărimea unei farfurii obişnuite (chiar ceva mai mare). Se stingeau luminile şi rămânea neagră cu un inel în jurul ei, ca planeta Saturn şi numai

inelul lumină (era roz aprins). Se întorcea în tot felul de poziţii. I se vedea fundul negru, iar luminile roşii erau deasupra. S-a înălţat brusc, rotindu-se iarăşi în cerc. Era ceva fascinant, de nedescris. Lavinia se bucura, spunea c-a visat că vor veni în acel loc, dar nu mai ştia data. A fugit spre casă să-i cheme pe Vasile şi Florin (soţul şi fiul meu) cu binoclul şi aparatul de fotografiat. Am rămas cu doamna B., urmărind în continuare spectacolul. Părea că voia să ne facă plăcere prin jocul ei. Ne-am agitat destul de mult, ne gândisem chiar să oprim câteva maşini, să avem martori, dar treceau în viteză şi-am renunţat. De fapt, nu voiam să pierdem nimic din ceea ce se întâmpla acolo, sus. A revenit Lavinia, obiectul s-a mai rotit de câteva ori, apoi brusc a apărut în alt loc. Se observa clar că are. intenţia s-o ia în altă direcţie, dar n-o vedeai deplasându-se. Apărea pur şi simplu în alt loc. Spectacolul a durat în jur de 5 minute. S-a deplasat spre nord, dispărând brusc, aşa cum a apărut. Mult timp nu ne-am putut reveni. Imediat, în zonă au apărut trei avioane, care au patrulat un timp, apoi s-au retras. Ne-am gândit că flăcările de la Sala Polivalentă (din seara precedentă) s-au zărit de undeva de sus şi alertaţi, locuitorii unei alte planete au venit să cerceteze ce se întâmplă, oferindu-ne un spectacol de neuitat. Deci, există farfurii zburătoare, poate că oamenii dintr-o altă Galaxie trăiesc deja printre noi”. Lavinia-Irâna Tatomir: „… Am rămas impresionată de frumuseţea misterioasă pe care o emana… Am observat că în jurul ei avea un inel, care, atunci când se stingeau luminile roşii şi roz, era foarte vizibil, de culoare alburie. Farfuria cobora şi urca învârtindu-se, apărea când într-un loc, când în altul, dar nu o vedeam când se deplasa într-acolo. Apărea în tot felul de poziţii, când se întorcea era plată, dar când revenea la forma iniţială devenea bombată, rotundă… Imediat, în zonă, la o distanţă mare au apărut trei avioane care timp de zece minute au patrulat, apoi s-au îndreptat spre aeroport…”

COMENTARIU

Multe s-ar putea spune despre acest eveniment... în primul rând, Lavinia, care la data aceea abia împlinise 14 ani, nu este o fiinţă oarecare. Ea afirmă că este numai pe jumătate om, cealaltă jumătate este extraterestră! (în lumina a ceea ce cunoaştem astăzi despre acest subiect, afirmaţia aceasta nu este deloc surprinzătoare!). Mai afirmă că este în contact direct şi aproape permanent cu entităţile unei „lumi" invizibile şi misterioase, lume care nouă, muritorilor de rând, ne este *încă* interzisă! Are calităţi certe şi ciudate de vindecare, care au fost probate şi confirmate de nenumărate ori. Deoarece am avut un contact temporar cu Lavinia Tatomir şi familia ei, am scris despre aceasta în mai multe articole şi într-una din cărţile anterioare: „OZN

— Ultima oră" (Editura „Z", Bucureşti, 1996). Un an mai târziu, în 1997, a apărut la Editura INFO din Craiova, o carte foarte interesantă intitulată „Lavinia Tatomir, născută pentru România", semnată chiar de mama ei, Mariana Tatomir. Aşadar, uimitoarea observaţie din seara zilei de 20 noiembrie 1994 (la nici 24 de ore de la incendiul devastator care a distrus în întregime Sala Polivalentă din Graiova) nu a fost făcută întâmplător de cele trei persoane. Acestea nu erau fiinţe oarecare!

Apoi, faptul că observaţia lor a fost făcută la scurt timp după incendiul Sălii Polivalente, pare a nu fi, de asemenea, chiar întâmplător! „Flăcările... s-au zărit de undeva de sus şi alertaţi, locuitorii unei alte planete au venit să cerceteze ce se întâmplă..." – afirmă doamna Mariana Tatomir. O afirmaţie – trebuie să recunoaştem! – surprinzătoare şi interesantă!

Dar, să nu mă îndepărtez de scopul şi tema pe care mi le-am propus pentru această carte.

„Imediat, în zonă au apărut trei avioane, care au patrulat un timp, apoi s-au retras" – spune Mariana Tatomir. „Imediat, în zonă, la o distanţă mare au apărut trei avioane care timp de zece minute au patrulat, apoi s-

au îndreptat spre aeroport…” – afirmă Lavinia Tatomir.

Dacă această observaţie este autentică – şi nu am absolut niciun motiv să mă îndoiesc de sinceritatea martorelor – este aproape sigur că afirmaţiile pot lua locul aici întrebărilor: Da, Aeroportul din Craiova a „prins” pe radar evoluţia/evoluţiile misteriosului obiect zburător deasupra oraşului! Da, acolo, la Aeroport, s-a dat alarma imediat! Da, de acolo au plecat trei avioane de vânătoare – probabil trei „MIG”-uri – care s-au îndreptat rapid spre zona unde fusese semnalat obiectul! Da, patrularea în zonă a celor trei avioane a avut drept scop (şi misiune) detectarea şi interceptarea „intrusului”, poate chiar doborârea acestuia! Da, cele trei avioane erau pilotate de piloţi militari, „în came şi oase”, şi nicidecum conduse de roboţi, computere sau alte maşinării dubioase! Da, mai mult ca sigur că cei trei piloţi (sau poate şase!) au încercat să aibă şi contact vizual cu obiectul semnalat de radare!

Numai că el, „intrusul”, a dispărut rapid, simţindu-se desigur „vânat” de cele trei obiecte terestre, primitive, zgomotoase şi anacronice. A dispărut în grabă, topindu-se în acelaşi neant din care apăruse…

Şi acum întrebările, care nu pot lipsi, totuşi:

Ce ştiu tehnicienii şi angajaţii Aeroportului din Craiova despre toată această poveste? A fost menţionată undeva, în vreun raport scris, întâmplarea respectivă? Cine a dat ordinul de decolare a celor trei avioane? Cum a sunat acel ordin, ce cuprindea el, ce se specifica în mod deosebit? Conform căror „instrucţiuni” anterioare s-a dat totuşi ordinul respectiv? Avioanele acelea erau pilotate fiecare de către un singur pilot „sau de câte doi? Cum şi în ce fel au justificat oficialii de pe aeroport, consumul de carburant al celor trei aparate trimise în această misiune? în fond, a fost o *misiune secretă*?

Avem în România câteva aeroporturi interne, în preajma câtorva oraşe mai importante. Acestea sunt dotate, evident, cu echipamente mai mult sau mai puţin

moderne de detectare şi observare a spaţiului aerian (radare, binocluri performante etc.). Este firesc aşadar, ca din aceste locuri să fie făcute observaţii interesante de tip fenomen OZN. Şi totuşi, din zonele respective, ajung la „urechile" publicului din ţară extrem de puţine semnalări... De ce oare?

Personalul angajat al acestor aeroporturi a primit instrucţiuni precise în cazul semnalărilor de OZN-uri? Dacă da, de unde provin aceste instrucţiuni? Cine le-a dat şi cum sună ele? Ce procent din evenimentele sau observaţiile OZN trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului? Cine stochează informaţiile de acest gen? Unde sunt depozitate ele? Cine are acces la documentele în cauză? De ce nu sunt aduse şi la cunoştinţa oamenilor obişnuiţi, cei fără grade pe umeri?

Atât, deocamdată. Dar aceasta nu înseamnă că nu mai sunt şi alte întrebări de pus...

ÎNSOŢITORUL MISTERIOS AL AVIONULUI

A

Într-adevăr, campania oficială de muşamalizare a fenomenului OZN a fost caracterizată de negări şi înşelătorie încă de la inaugurarea ei din 1947.

(Michael Lindemann)

...Aş dori să vă descriu un OZN... întorcându-ne dintr-o expediţie de la Pădurea Hoia-Baciu la acea dată (12 august 1995) şi deja aflându-ne cu colegii din Tg. Mureş în trenul accelerat (Cluj-Napoca-Tg. Mureş) ... întâmplător nişte copii care s-au uitat după un avion, au observat un obiect ciudat... înălţimea la care se deplasa, aproximativ 3.000 m (culoarul de zbor) ... Avea o lungime de 1, 5 ori mai mare decât avionul sub care se deplasa... Culoare alb-cenuşiu deschis. Nu avea variaţii de formă. Viteza de deplasare era identică cu cea a avionului. Comparativ cu avionul, nu a lăsat dâra de condensare. Nu s-au observat jeturi de flăcări, sau fascicule de lumină... A dispărut brusc, schimbându-şi direcţia cu 90 de grade şi accelerând... Obiectul a fost observat şi

înaintea orei 18: 16 cu câteva minute (aprox. 18: 14 – 19: 15) de către un coleg de-al nostru, care a văzut obiectul *deasupra* avionului şi cum acesta a *coborât* sub avion… A fost observat de aproximativ 25 – 30 de persoane aflate în vagonul trenului accelerat. Dintre acestea, numai identitatea colegilor mei este cunoscută: Szocs Attila, Baroti József Claudiu, Szakács András (care a văzut obiectul deasupra avionului) …

COMENTARIU

Martorul principal al acestei observaţii este domnul Bukaresti Geza, 33 ani (1995) din Târgu Mureş. El şi prietenii lui, se aflau în apropierea comunei Cuci din judeţul Mureş.

Este cât se poate de evident faptul că, în cazul de faţă, avionul observat nu era decât un avion-fantomă, care nu avea piloţi şi nici alte persoane la bord. Fiind aşadar un simplu avion-fantomă, nu poseda nici radar, nici alte aparate pe care ar fi trebuit să le aibă un avion obişnuit… Iar de la sol nu era ghidat de nicio staţie radar de urmărire şi control. Acesta este motivul pentru care, nici aviaţia militară şi nici cea civilă, nu posedă probabil nimic consemnat despre zborul în cauză.

Cât despre obiectul care s-a tot învârtit în jurul avionului-fantomă, când deasupra, când dedesubtul lui, păstrând constant aceeaşi viteză de deplasare, desigur nu se ştie absolut nimic, nicăieri!

Şi totuşi, de ce să ne mai punem întrebări jenante? Oricum nu răspunde nimeni la ele!

A fost vorba, pur şi simplu, de un avion-fantomă, însoţit de un obiect necunoscut, tot fantomă şi el, iar martorii de la sol au avut halucinaţii sau iluzii optice, datorate deplasării trenului accelerat!

Simplu, nu-i aşa?

LUMINI NECUNOSCUTE VEGHEAZĂ ZBORURILE TERESTRE

Prezenţa extraterestră este cunoscută unor grupuri secrete de elită din Guvernul Statelor Unite, ca şi din

alte guverne ale unor ţări importante... Adevărul a fost ascuns în spatele celei mai agresive acţiuni de mistificare din istorie. Este posibil ca natura acestei „acoperiri” să fi început să se schimbe în ultimii ani.

În orice caz, întâmplările legate de extratereştri au devenit atât de numeroase şi vizibile, încât vălul mistificării începe încet-încet să fjie ridicat. Cum vor reacţiona guvernele la această evoluţie, asupra căreia au un control foarte limitat, rămâne dificil de prezis.

(Michael Lindemann)

...Am văzut pe cer două lumini cam la 35 de grade deasupra orizontului, care s-au deplasat din direcţia

E-SE înspre V. Se deplasau paralel, una deasupra celeilalte, în aceeaşi direcţie, având o lumină constantă. După cca. 40 secunde s-au oprit şi au rămas nemişcate. După 2 – 3 minute, din direcţia SE a venit un avion, a trecut mult sub ele pâlpâind din luminile de poziţii. După circa 30 de secunde a mai trecut un avion, pe acelaşi culoar. După 5 minute, una din lumini, cea de sus, s-a micşorat intersectând pe deasupra direcţia trenului, îndreptându-se spre est. Cealaltă lumină a rămas nemişcată. Această observaţie a fost făcută din culoarul trenului Oradea – Bucureşti... înainte ca trenul să intre în staţia Ciucea. Cerul era senin, fără nori;

COMENTARIU

Martorul acestei observaţii – făcută tot pe 12 august

1995, orele 21: 20 – 21: 30 p.m. – a fost domnul Nicolae Olteanu, 41 ani (1995), din Oradea, jud. Bihor.

Datele problemei par a fi aproximativ aceleaşi cu cele ale cazului anterior, mai ales că data observaţiei este tot 12 august 1995. Astfel, esenţa comentariului ce s-ar putea face aici, ca şi a eventualelor întrebări, este cam aceeaşi.

Peste tot şi toate, planează totuşi o nedumerire: Aviaţia Română, militară sau civilă, nu ştie chiar nimic de incidentele ele acest fel?!?

ÎN PREAJMA. UNI TATII MILITARE

BOTENI

Cred că în momentul de faţă toată lumea este dornică să afle adevărul. Cred că există o suspiciune funciară că guvernul nu ne informează corect şi că multe informaţii sunt ascunse. Mulţi, după mine, au trecut prin faze de plictiseală şi de cinism, iar acum sunt neîncrezători, iar în unele cazuri neliniştiţi cu gândul la informaţia pe care guvernul o reţine.

(Michael Lindemann)

În acest caz, ancheta a fost condusă de domnul Grigore Eftimescu din Târgovişte. Martorul principal se numeşte Marhuş Laurenţiu Cătălin, 19 ani (1995), de profesie mecanic auto, electromecanic, tot din Târgovişte, jud. Dâmboviţa. Acesta se afla, împreună cu încă 5 – 6 observatori

— Printre care şi tatăl lui, Marhuş Mircea – într-un vagon de tren, în preajma Unităţii Militare de la Boteni. Cerul era înnourat, observaţia făcându-se cu ochiul liber. Din direcţia vest spre est, a apărut lin obiect „de două ori mai lat decât vagonul, rombic, având culori roşii şi verzi în fiecare colţ, care nu s-au schimbat. Obiectul se afla în mişcare, deplasându-se în linie dreaptă, fără zgomot, având luminozitate proprie. Viteza era de aproximativ 100 – 150 km/oră. A dispărut instantaneu”.

COMENTARIU

Unitatea Militară de la Boteni, jud. Dâmboviţa, este legată oarecum de evenimentele din decembrie 1989 şi de asasinarea fostului preşedinte ăl României.

Acesta este singurul motiv pentru care am hotărât includerea observaţiei respective în aceste pagini…

Fără alte comentarii sau întrebări tendenţioase!

39.

FOARTE APROAPE DE BOTUL AVIONULUI

Trebuie cumva să ajungem să ne sincronizăm cu adevărul. Trebuie să ajungem la un punct la care oamenii nu mai sunt ridiculizaţi pentru că au descris cu precizie şi onest ceea ce au văzut, când e vorba despre obiecte

neidentificate pe cer, mutilări de animale, răpiri de oameni, toate lucrurile despre care mulţi dintre noi ştim că se întâmplă şi că sunt asociate cu un fenomen şi. O tehnologie care nu sunt terestre. Este foarte limpede că ridicolul a fost un mijloc de dezinformare al agenţilor de informaţii pentru a ţine publicul la colţ, departe de poveştile cu OZN-uri. Ei bine, asta trebuie să se termine. Cred că ar fi un pas pozitiv.

(Michael Lindemann)

Un caz şi mai interesant, la circa 6 km de Dej. Martorii sunt ingineri constructori şi topografi, precum şi muncitori ai unui şantier aflat la Mănăstirea, jud. Cluj. Fenomenul a fost urmărit independent de două grupuri de martori, iar declaraţiile lor concordă. Întrucât grupul aflat în deplasare pe un drum de legătură între râul Someş şi drumul naţional Dej – Gherla, în dreptul S.C. Agricom Dej, a urmărit fenomenul mai îndelung decât grupul aflat chiar în incinta

S.C. Agricom, descrierea observaţiei are la bază datele furnizate de aceştia.

Era o vreme excelentă, senină, caldă, pe la orele 17: 30, imediat după apunerea soarelui. Grupul aflat pe drumul de legătură se deplasa cu maşina spre vest, având în faţă dealurile de la Ocna Dej. Soarele tocmai a apus, dar cerul era încă de un albastru strălucitor. Atenţia lor a fost atrasă de un avion şi de dâra sa de condens, care reflectau intens lumina soarelui. Uitându-se la avion, au observat ceva punctiform, foarte strălucitor, de culoare albă, care se deplasa în faţa şi puţin deasupra avionului la o înălţime unghiulară de cca. 45 de grade.

Imediat s-au oprit şi s-au dat jos din maşină. Aveau un câmp de vizibilitate foarte bună. Tandemul avion – punct strălucitor a descris un unghi de cca. 30 – 35 de grade, dinspre N-NV spre S-SE, cât timp distanţa dintre ele era aceeaşi. La un moment dat, cu o viteză destul de mare, punctul luminos (mai mare ca Luceafărul) a

coborât la nivelul avionului, foarte aproape de botul acestuia. După circa 4 – 5 secunde, punctul luminos a devenit brusc negru (probabil şi-a pierdut din intensitatea luminoasă în aşa măsură, încât părea a fi de culoare neagră; este un efect optic, ca şi petele solare (nota anchetatorului ing. Borbâth Csaba din Târgu Mureş) şi după încă 3 – 5 secunde a început o mişcare dezordonată în zigzag în faţa avionului. Această mişcare dezordonată a durat circa 3 secunde, după care pur şi simplu a dispărut. De remarcat că la scurt timp după dispariţia „punotului", la circa 10 – 15 minute, alte două avioane (probabil) de acelaşi tip, aparent la aceeaşi înălţime (altitudine) au urmat acelaşi traseu (!?) Timpul total de observaţie, adică de la sesizarea „punctului luminos" şi până la dispariţia „punctului negru" a fost de circa 3 minute.

COMENTARIU

Observaţia a fost făcută în data de 13 octombrie 1995. Investigatorul acestui caz – aşa cum am spus mai sus – este domnul inginer Borbâth Csaba, din Tg. Mureş.

Să facem un mic efort şi să ne imaginăm următorul scenariu:

Un avion militar de tip „MIG" aflat în dotarea Forţelor Aeriene Române, executa un zbor de rutină în spaţiul aerian din partea de Nord a ţării. La manşă se aflau pilotul – un locotenent-colonel – şi copilotul – un căpitan *de* aviaţie.

De la sol, mai multe persoane sesizează „dâra de condens" lăsată de avionul militar. Dar mai sesizează şi „ceva punctiform... care se deplasa în faţa şi puţin deasupra avionului".

Faţă de ceea ce se petrecea în aer, persoanele particulare aflate la sol au observat ciudatul tandem, destul de târziu.

Pentru că, cei doi ofiţeri aflaţi la manşa avionului, erau deja de mai multe minute în contact radar şi vizual cu ciudatul obiect necunoscut, care se încăpăţâna să-i

escorteze discret. De data aceasta, „obiectul” a păstrat o distanţă decentă, care nu a dus la întreruperea curentului la bordul avionului (lucru care ar fi avut urmări grave pentru cei doi piloţi). Prin urmare piloţii au putut păstra permanent contactul prin radio cu personalul de *Iş*. sol care le dirija zborul.

Au urmat mai multe minute în care „obiectul” strălucitor a fost localizat precis de către radarele de la sol.

Între timp, „obiectul” a coborât până în apropierea botului avionului, făcând şi câteva… demonstraţii de virtuozitate: mişcările „dezordonate în zigzag în faţa avionului”. Ceva cam de genul: „Voi puteţi să faceţi ce fac eu? Nu vedeţi că vă suntem superiori?” Un fel de „dat cu tifla”! Dar apropierea dintre cele două aparate, a avut şi o urmare neplăcută: la bordul avionului s-a întrerupt curentul şi deci şi posibilitatea de a comunica cu solul. Mai mult ca sigur, cei doi piloţi erau mai mult decât îngrijoraţi de ceea ce se întâmpla cu ei. Sesizând drama ce se derula în aer – sau ştiind ce va urma, din cazuri similare anterioare – controlorii militari de la sol ai zborului au hotărât trimiterea în zonă a altor două avioane militare.

În acest timp, „obiectul” îşi schimbă înfăţişarea, trecând de la alb-strălucitor la negru. Cu alte cuvinte, de la o lumină puternică, strălucitoare, la un obiect fizic, material, perceptibil ca atare. Totodată, el „ştie” că au mai fost trimise în zonă alte două avioane de vânătoare, care aveau misiunea să-l intercepteze. Şi, pentru a nu complica lucrurile, sau, pur şi simplu, de teamă, „obiectul” dispare subit, apelând la modalitatea care-i stă cel mai la îndemână: trecând instantaneu într-un alt plan de existenţă, într-o altă dimensiune. Nu mai rămâne nicio urmă a prezenţei lui în zona respectivă. Credeţi că este imposibil? în lumina a ceea’ ce cunoaştem azi despre fenomenul OZN în general, nu este câtuşi de puţin imposibil!

Le-au trebuit „cca. 10 – 15 minute” celor două avioane, de la decolare până la sosirea lor acolo sus... Dar nu au mai găsit avionul iniţial. Din „obiectul” necunoscut, nicio urmă!

Probabil că discuţiile din acele momente dintre piloţii celor trei aparate aflate în aer, ca şi cele dintre ei şi controlorii de zbor de la sol, au fost foarte interesante! Evident, acestea sunt clasificate „Secret” sau „Strict secret” şi nu vor fi date publicităţii. Cel puţin deocamdată...

Ce ziceţi? Credeţi că acest scenariu imaginat are vreo şansă să devină credibil?

LA CERŢEŞTI, ÎNTR-O NOAPTE DE VARA

...Încă mai suntem înşelaţi. Dacă nu vom deveni conştienţi că ne-au fost ascunse informaţii de semnificaţie fără precedent, vom continua să rămânem în ignoranţă multă vreme de-acum încolo. Numai dacă vizitatorii. nu se decid să se prezinte în mod deschis...

(Timothy Good)

În noaptea de 8/9 iulie 1996 în jurul orelor 00: 30 – 01: 00, venind din serviciul de control specific poliţiei, din intersecţia DJ 251 B – De Cârlomăneşti, am pornit cu paznicul comunal Rusu Măricel spre blocul cu 12 apartamente situat peste drum de postul de poliţie. La podul din faţa blocului, unde se află şi un cireş, ne-am despărţit, eu pentru a lua masa la locuinţa mea (din bloc) iar Rusu Măricel a rămas sub pom pentru a mă aştepta.

Trecând în spatele blocului, unde se află şi scările de acces, la jumătatea lui am simţit nişte curenţi de aer şi un zgomot necunoscut până atunci.

M-am reîntors şi la primul colţ al blocului am chemat paznicul, prin strigătul „Paza!” şi văzând că nu-mi răspunde, m-am apropiat de al doilea colţ al blocului, văzând între timp lumini intermitente de roşu/verde, pe moment crezând că este maşina Serviciului Pază şi Ordine aflat în control. Când am strigat, la colţul al doilea al blocului, din nou „Paza!”, din şanţul betonat,

lângă podef, am văzut pe paznic cerându-mi ajutor: „Dom Marian, Satana!”

În stradă am observat un obiect de formă rotundă, puţin bombat deasupra, aşezat la o distanţă de circa 50. cm deasupra asfaltului. În jurul obiectului era lumină intermitentă roşu/verde, în genul, curcubeului, iar în partea dreaptă din locul văzut de mine, am văzut o fiinţă umană, înălţime în jur de 80 – 100 cm. Fiind cu spatele spre mine nu i-am văzut faţa, dar avea capul alungit spre spate, fără păr, scheletic, mâini şi picioare subţiri, burta din profil supradezvoltată, pielea ca un costum argintiu-solzos. După circa 4/5 secunde, obiectul de mărimea unui autoturism, poate puţin mai mare în diametru, a decolat în viteză, la început vertical, apoi orizontal, îndreptându-se în viteză spre satul Pochidia.

Menţionez că în acest timp, păsările (găinile) aflate în curţile sătenilor, cât şi câinii, au început să cotcodăcească şi să latre.

COMENTARIU

Această declaraţie a fost dată în scris şi semnată de plutonierul de poliţie Adi-Marian Mancu, 33 ani, la data de 12 august 1996, într-una din cei două deplasări pe care le-am făcut în comuna Certeşti, judeţul Galaţi, alături de echipele Televiziunii Române conduse de redactorul Mihai Bădescu. Cel de-al doilea martor direct al întâmplărilor de atunci, a fost paznicul Măricel Rusu, 41 ani, aşa cum reiese şi din mărturia plutonierului de poliţie.

Despre aceste întâmplări din vara anului 1996, s-a făcut multă vâlvă. Ziarele din toată ţara, posturile de radio şi televiziune, au mediatizat suficient de mult evenimentul de la Certeşti. Poate chiar prea mult, dacă stau să mă gândesc la felul în care au făcut-o. Eu însumi, am încercat să dau cât mai multe amănunte despre acele întâmplări, în cartea „OZN – maxim interes”, Editura Domino, colecţia UFO, nr. 9, pp. 87 – 140, carte apărută în 1997 Ia Târgovişte.

Prima deplasare am făcut-o la Cerţeşti în data de 5 august

1996, la aproape o lună de la evenimente. Fiind implicat în această afacere şi un poliţist, ne-am oprit pentru început la Inspectoratul Judeţean de Poliţie din Galaţi. Mihai Bădescu a intrat în instituţie, unde a întârziat cam o jumătate de oră. De acolo s-a întors însoţit de un ofiţer de poliţie, care a mers cu noi în comuna Cerţeşti, la circa 100 km distanţă de Galaţi. Conform dorinţei acestuia de anu-i divulga identitatea, nu-i menţionez aici nici gradul şi nici numele.

Printre multele bazaconii debitate de presa noastră în acele zile, era şi aceea că superiorii lui Adi-Marian Mancu i-ar fi interzis acestuia să mai vorbească despre eveniment, ameninţându-l chiar. Acesta a fost şi unul din motivele pentru care prima noastră oprire în zonă a fost la Inspectoratul Judeţean de Poliţie.

Conform ofiţerului care ne-a însoţit la Cerţeşti, ca şi declaraţiei plutonierului Mancu, în primele zile după întâmplare, acestuia, lui Mancu. i s-a luat o declaraţie scrisă pe mai multe pagini, de către superiorii săi. Această primă declaraţie a fost depusă la Inspectoratul Judeţean de Poliţie de la Galaţi. Nu am încercat niciodată să solicit vreo xerocopie a acestui document. În zilele acelea, în care eram preocupat de investigarea cazului, nu m-am gândit la un astfel de demers. Poate că nici nu eram prea interesat, atâta timp cât aveam la îndemână accesul la sursa iniţială de informaţie. Iar mai târziu, nu m-a mai interesat acest... amănunt. Nici nu 7 ştiu dacă, adresându-mă Inspectoratului Judeţean de Poliţie din Galaţi, aş fi primit vreun răspuns... Sau poate, aş fi beneficiat de un refuz elegant, dar categoric. Oricum, e bine să se ştie că un document de acest gen există pe undeva...

De asemenea, e bine să reamintesc faptul că evenimentul de la Cerţeşti, judeţul Galaţi, din vara anului 1996, a fost una dintre cele mai interesante întâlniri de

aproape cu entităţi venite, probabil, din zone îndepărtate ale Universului sau ale Galaxiei noastre. Din nefericire, acest eveniment nu a beneficiat de o investigaţie multidisciplinară, serioasă şi competentă. Ca de obicei în astfel de situaţii, multe aspecte au rămas nelămurite, multe întrebări fără răspunsuri…

Presa-şi în general inass-media de la noi, în goana ei deşănţată după senzaţional, nu a ajutat în niciun fel la lămurirea unor aspecte neclare ale evenimentului. Dimpotrivă, a încurcat lucrurile, le-a amestecat, făcând uz de o serie de neadevăruri dăunătoare. La rândul ei, Televiziunea Română, prin emisiunile sale ulterioare, intrate pe mâna unor „redactori" lipsiţi de profesionalism şi competenţă, a adus deservicii adevărului, interpretând faptele în mod aleatoriu…

Faptul că un poliţist român a fost direct implicat şi că evenimentul a avut loc chiar în faţa unui post de poliţie, ar putea să nu fie chiar aşa de… „întâmplător"!

Ar mai fi un aspect… E posibil ca plutonierul Mancu să fi fost „muştruluit" ceva mai târziu, când „apele" s-au mai liniştit. Poate a fost „dojenit" pentru că „şi-a dat drumul la gură" prea mult, sau pentru că a dat o declaraţie scrisă unui oarecare investigator particular. Prin natura meseriei lor, poliţiştii nu dau declaraţii scrise decât superiorilor lor şi asta numai în anumite situaţii. Ei sunt obişnuiţi să ia declaraţii, nu să dea!

Faptul că plutonierul Mancu a apărut îmbrăcat în uniformă de serviciu, în emisiunea TV a lui Mihai Bădescu (la o oră de maximă audienţă, în data de 21 august 1996) pe postul naţional de televiziune, făcând în mod public declaraţii fără echivoc despre evenimentul în care a fost implicat, a deranjat probabil pe superiorii săi. Sau, poate, pe altcineva!

Deocamdată, „întâlnirea de gradul III" de la Cerţeşti, este singurul eveniment de acest gen din ţara noastră, în care este implicat direct un reprezentant al Poliţiei. Iar declaraţia scrisă a acestuia, aflată în arhiva

proprie, este singurul document de această factură pe care l-am „achiziţionat” pe parcursul unui sfert de veac de investigaţii pe teren…

Să fie oare acesta încă un „semn” pentru ceea ce va urma? Sau pentru ceea ce ne aşteaptă în viitorul apropiat?

41.

VĂ TREBUIE APROBARE DOMNILOR!

Acum că tehnologia noastră a ajuns la punctul în care pune în pericol planeta şi extinde interesul nostru în spaţiu, supravegherea s-a înteţit. Să fie o coincidenţă valul de observaţii din timpul celui de-al doilea război mondial, perioadă în care am început să dezvoltăm armele nucleare? Să fie o coincidenţă că OZN-urile au arătat un interes atât de mare faţă de bazele noastre de rachete nucleare şi şi-au demonstrat abilitatea de a paraliza sistemele de lansare?

(Timothy Good)

…O stare inexplicabilă de agitaţie şi o lumină puternică au trezit-o din somn pe Irina Iaşcov, de 29 ani, de profesie medic, aflată în vizită la părinţii săi, în satul Găgeni, în apropierea pădurii Păuleşti. Prin fereastră.

ea a zărit deasupra pădurii, pe cerul senin, un obiect imens care emana o lumină portocalie. Trezindu-şi soţul, Răzvan Iaşcov, de 29 de ani, ofiţer specialist în arme şi muniţii, cei doi au asistat înlemniţi la un întreg spectacol. Ofiţerul descrie obiectul ca fiind „de formă eliptică, bine delimitat, aflat la distanţă de aproximativ 2500 m deasupra solului. Acesta era înconjurat de un halou luminos, şi el bine conturat, pulsatil la bază, de culoare-portocaliu spre roşcat. În jurul navei-mamă, enormă de stelele de pe cer, puncte mici de culoare roşiatică se mişcau în direcţii diferite şi neuniforme. Când intrau pe la baza navei, luminozitatea obiectului scădea în intensitate, revenindu-şi imediat. OZN-ul stătea aproape nemişcat, daifaţă de punctul de referinţă pe care mi l-am luat, se mişca destul de încet. La început, doar uşor

oblic, păstrându-şi nemişcată baza, apoi modificându-şi uşor locul, pe orizontală”.

Ofiţerul spune că, la cca. 10 mânuie de când priveau nemişcaţi obiectele ce brăzdau cerul, a avut impresia că OZN-ul se apropie. „În acel moment mi s-a făcut teamă. Punctele luminoase treceau rapid deasupra casei şi, în acele clipe, mă gândeam că pot coborî. După o cursă pe cer, ele se retrăgeau spre nava imensă care pulsa la bază. Exista un punct luminos central care avea marginile foarte bine conturate. El rămânea permanent cu aceeaşi luminozitate”. Fenomenul a durat aproape două ore.

Constantin Zincă, de 66 ani, pensionar, a fost trezit de aceeaşi lumină orbitoare: „Până acum nu am mai văzut aşa ceva. Dacă mi-ar fi spus cineva, nu l-aş fi crezut! Erau atâtea puncte luminoase care treceau extraordinar de repede şi de aproape de casă, că mi se făcuse teamă. Cerul era senin, dar stelele erau prea departe de punctele al căror traseu abia reuşeam să-l urmăresc. Unele dintre ele intrau în obiectul acela mare, care staţiona deasupra pădurii. Am privit totul de afară, timp de două ore. În jurul orei 5: 30, acel spectacol nemaivăzut mă obosise peste măsură şi am intrat în casă”. Soţia, Marcela, de 63 ani, se trezise în jurul orei

3, fără a mai putea dormi. Ea a urmărit împreună cu familia întregul eveniment şi aproape că nu era surprinsă, fiindcă ea mai fusese martoră la un fenomen ciudat, pe care însă nu-l împărtăşise decât familiei.

Cadrele militare de la unitatea din zonă nu au părut surprinse de problema care ne interesa. Unul din soldaţii de la UM 1532 Păuleşti, care în noaptea aceea făcea de gardă, a apucat să ne declare că a zărit mai multe puncte luminoase care se deplasau haotic: M.F. spune: „Am văzut nişte puncte luminoase azi-noapte, în timp ce făceam rondul. Aceste puncte erau mai mari şi decât Luceafărul şi mergeau cu o viteză foarte mare. Primele luminiţe le-am zărit spre miezul nopţii, apoi altele au

apărut pe la 3. Ele se zăreau destul de aproape de pădure, deasupra copacilor”. Nava-mamă nu fusese văzută de militar, din acel loc.

Am încercat să stăm de vorbă şi cu ceilalţi soldaţi care făceau rondul de noapte în diferite puncte ale unităţii, dar ofiţerul de seiviciu ne-a rugat să revenim când garda se va schimba.

La întoarcere însă, nu am mai putut discuta decât prin vizeta porţii. Ofiţerul de serviciu a recunoscut că 4 – 5 soldaţi au observat fenomene ciudate pe cer, în noaptea de sâmbătă spre duminică, dar că pentru amănunte trebuie să revenim cu o aprobare de la

MApN… (Ministerul Apărării Naţionale). Iulia Stoica.

COMENTARIU

Evenimentul a avut loc în primele ore ale zilei de 15 septembrie 1996, între 03: 50 şi 05: 30 h., în apropierea localităţii Plopeni, jud, Prahova. Descrierea de mai sus, a fost preluată din articolul intitulat „întâlnire de gradul I la Ploieşti. Un OZN uriaş a fost văzut deasupra pădurii Păuleşti”, apărut în ediţia de Prahova a ziarului „Ziua”, nr. 686/16 septembrie 1996, pag. 5.

Trebuie specificat din capul locului că acolo, la Plopeni, se află una dintre cele mai mari uzine care lucrează pentru industria de apărare a României. (Când este vorba despre astfel de obiective, noi, românii, plesniţi subit de pudoare, spunem că este vorba de industrie de apărare, în loc de industrie de război, adică aceea care, de fapt, produce armament! Ne jenăm să spunem pe nume unor secrete pe care le cunoaşte toată lumea.)

Evident, la Plopeni se află şi o unitate militară, care are dispoziţii şi ordine foarte precise în legătură cu misiunea ce-i este încredinţată în zonă.

Faptul că acel loc se află în „vizorul” OZN-urilor nu este deloc surprinzător. Pe de-o parte este foarte bine cunoscută predilecţia acestora pentru obiective de acest

gen, din miile de observaţii făcute anterior pe tot globul pământesc. Pe de alta, de fapt, zona în discuţie este „bântuită” de fenomene ciudate, nocturne sau diurne, aşa cum mărturisesc numeroase persoane de acolo. Dar „secretul” trebuie să planeze asupra locului. Iar localnicii, care în marea lor majoritate lucrează în Uzina Plopeni, pentru „Industria de Apărare”, ştiu că nu trebuie „să-şi dea drumul la gură”!

În lumina acestor „amănunte”, nu-i de mirare că Iulia Stoica, ziarista care semnează articolul din „Ziua”, a întâmpinat greutăţi în obţinerea unor informaţii suplimentare legate de eveniment. Dimpotrivă, e de mirare că a aflat şi ceea ce a aflat!

Totul trebuie să se încadreze cât mai exact în „Paradoxul secretomaniei”, cu toată suita sa de penibil, absurd şi ridicol…

IMAGINEA UNEI TRECERI ÎNTR-O ALTĂ DIMENSIUNE

Niciun guvern nu este fericit să recunoască faptul că vehiculele extraterestre care-i invadează spaţiul pot veni şi pleca după cum poftesc şi că apărarea împotriva lor este inadecvată… Frica de ridicol este un motiv foarte convingător pentru politicieni de a demitiza subiectul…

(Timothy Good)

…Pe timpul înapoierii din misiune din localitatea Răcari, la aproximativ 3 kilometri de localitatea Ilfoveni, am fost martorul unui fenomen OZN. Pe fundalul unui cer închis, pregătit pentru ploaie, la înălţimea de 2800 m faţă de sol şi la o distanţă de 3.000 m faţă de locul de observare, a apărut o formă de lumină asemănătoare soarelui. Fenomenul avea culoarea oranj-fosforescent, cu o lungime de 60 – 80 m şi o înălţime de

10 – 15 m. Am oprit autoturismul şi am observat cum „fenomenul” se mişcă, în partea dreaptă apărând un colţ de aceeaşi culoare. După un minut, „fenomenul” a început să se mişte (în tangaj), după care a început o mişcare lentă. În timp de o secundă, fenomenul a

dispărut asemănător spotului de lumină pe care-l lasă tubul cinescopic al unui televizor când este scos din priză.

Am avut imaginea (şi impresia) unei treceri într-o altă dimensiune, dispariţia fiind foarte rapidă. La această observaţie, l-am avut martor pe Purcoi Marius Gabriel, şoferul autoturismului, care la data aceea era militar în termen. Fenomenul a fost vizualizat pe cer, între localităţile Nucet şi Cazaci.

COMENTARIU

Evenimentul acesta s-a petrecut în ziua de 28 septembrie 1996, ora 18: 55, în judeţul Dâmboviţa. Martorul care îl descrie, se numeşte Cornel Diaconiţă, are 44 de ani (în 1996) şi este ofiţer, şef de stat-major la Grupul de Pompieri Dâmboviţa, din oraşul Târgovişte. (A se revedea şi capitolul 8 – „Mărturia unui şef de stat-major)".

Aşadar, este vorba aici de un ofiţer superior, care nu are niciun fel de complexe în a descrie cu amănunte observaţia curioasă pe care a făcut-o. Ca el, mai sunt mulţi alţii încă!

Pentru o astfel de destăinuire, nu trebuie nici măcar prea mult curaj. E suficient numai ca fiecare să-şi scoată „ochelarii de cal" pe care-i mai poartă încă, în virtutea unor obişnuinţe învechite. Trebuie să se lepede de dogmatism şi ignoranţă.

PĂŞIND PESTE PRAGUL TIMPULUI, ÎNTR-UN ALT MILENIU…

Încet-încet, dar sigur şi fără putinţă de întoarcere, lăsăm în urmă cel mai violent secol din toată istoria cunoscută a omenirii. Un secol presărat de la un capăt la celălalt de războaie, conflicte, atentate, crime, atacuri armate, răzbunări etc. în niciunul din anir acestui veac nu a fost pace pe Pământ! Iar acum, la sfârşitul lui, ne facem un titlu de glorie din a constata că „există, în momentul de faţă, 30 de conflicte deschise pe toată suprafaţa planetei"… Şi când te gândeşti că, de fapt,

suprafaţa locuibilă – deci uscatul – nu reprezintă decât 30% din total, restul fiind numai apă, mările şi oceanele lumii. Mă întreb: Oare dacă *toată* suprafaţa Terrei ar fi fost numai uscat, numărul războaielor sau al „conflictelor deschise" ar fi fost proporţional, adică 90 – 100, cu totul? Cu aceasta am ajuns să ne lăudăm?

Locuim, probabil, pe una din cele mai frumoase şi mai ospitaliere bijuterii ale Cosmosului. Terra este, într-adevăr, locul ideal pentru apariţia şi perpetuarea unei game uluitoare şi variate a tuturor formelor de viaţă: de la organisme uni sau pluricelulare, floră şi faună, la viaţa inteligentă. Nu înseamnă însă că şi la viaţă raţională! Aceasta, pentru că omul, deţinătorul „celui mai perfecţionat" computer posibil, creierul, deşi este socotit o „fiinţă inteligentă", nu poate fi socotit în aceeaşi măsură şi o fiinţă raţională… Numai de raţiune nu a dat dovadă omenirea, cel puţin în veacul care se încheie acum!

Aşadar, suntem cu toţii contemporanii unui eveniment deosebit: finalul de veac, finalul de mileniu. Vom traversa istoria păşind peste pragul timpului, într-un alt mileniu… Moment, fără doar şi poate, crucial pentru destinul omenirii. Chiar dacă nu părem a fi, cel puţin deocamdată, conştienţi de aceasta.

„Secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc!" – declara unul din marii gânditori contemporani. Este o afirmaţie mult mai profundă decât pare la prima vedere. Menită a ne determina să ne reconsiderăm trecutul. Sau, poate a fost făcută pentru a ne obliga să gândim şi altfel despre viitorul nostru.

Încheiem un secol care abundă în „războaie sfinte", două noţiuni care ar trebui să se excludă reciproc. În numele credinţei şi indiferent de sorgintea acesteia, fiinţele umane se măcelăresc între ele, făcând apel la cele mai „sofisticate" şi mai oribile mijloace de exterminare. Acesta nu este singurul non-sens al contemporaneităţii…

…Un secol în care nu am reuşit să găsim „leacuri” pentru nenumărate maladii care ne scurtează viaţa. Cancerul şi SIDA fiind poate, în acest sens, cele mai „reprezentative”. Ca să nu mai punem în balanţă şi faptul că fiinţa umană este „programată” să trăiască mai mult decât cei 60, 70 sau 80 de ani pe care îi trăieşte în prezent. Purtăm în noi genele longevităţii. Dar în niciun caz nu vom putea beneficia de acest avantaj, cheltuindu-ne resursele, timpul şi energiile pentru înarmări şi războaie!

Un secol în care, folosind aleatoriu şi ineficient resursele naturale ale planetei – ca urmare a modului defectuos în care am înţeles să le exploatăm – am mărit nepermis de mult poluarea gravă a propriei noastre case comune. Acest fapt ducând – printre altele – la dispariţia definitivă şi irecuperabilă a unui procent îngrijorător de forme de viaţă!

…Un secol în care mii de copii nevinovaţi mor din cauza malnutriţiei… În care bătrânii sunt asasinaţi de propriile lor odrasle… Iar goana după bani şi avuţii materiale a luat forme aberante.

…Un secol în care violenţa exacerbată, sub toate formele ei, face ravagii. Diferitele grupări extremiste sau teroriste se laudă cu „performanţele”, asumându-şi atentatele cu nonşalanţă, deopotrivă „revendicând răspunderea” pentru crime, violuri, asasinate, distrugeri de tot felul. Nu-i mai rămâne omenirii decât să-i decoreze şi să-i premieze pe toţi aceştia pentru „bravura” lor!

Încheiem un secol ruşinos şi nevolnic, plin de nonsensuri, lipsit de raţiune, locul acesteia fiind luat de un aşa-zis „progres”… De fapt, b involuţie lentă şi sigură! Ne-am legat singuri de picioare balastul propriilor noastre neputinţe. Şi evident, ne mândrim cu aceasta, chiar dacă suntem oarecum conştienţi că ne vom îneca mai repede!

Cum ar arăta planeta noastră, fără racilele de tot

soiul care ne degradează treptat existenţa? Mai mult, ce vor gândi şi cum ne vor judeca urmaşii noştri, privind în urmă la secolul XX? Ce moştenire le lăsăm, celor ce vor veni după noi, în afara „balastului" împovărător, de care, noi cei de astăzi, suntem inconştient de mândri?

Încotro se îndreaptă această omenire bolnavă şi neputincioasă? Care este ieşirea din marasmul existenţei noastre actuale? Cum şi în ce fel vom rezolva propriile noastre probleme, grave şi deocamdată iremediabile?

Întrebări pe care trebuie să ni le punem, deşi sunt dureroase pentru noi. Întrebări la care trebuie să dăm răspunsuri, dar numai străduindu-ne să *gândim altfel* asupra existenţei şi destinului nostru! Dacă nu ne vom schimba obişnuinţele şi mentalităţile, nu vom avea nici cea mai mică şansă să ne rezolvăm propriile noastre probleme. Vom dispărea treptaşi sigur în neantul Cosmosului şi al Timpului, neştiuţi de nimeni. Generaţiile viitoare – dacă ele vor mai exista! – vor moşteni o planetă bolnavă, agonizând pe calea dispariţiei definitive!

Poate că scepticismul meu sau pesimismul întrebărilor puse este alarmant şi descurajator. Dar trebuie să ne punem şi aceste întrebări. Altfel, nu vom putea supravieţui. Poate că şansa supravieţuirii şi perpetuării speciei nu a dispărut chiar cu totul din instinctele noastre ancestrale. Poate reuşim să salvăm ce mai este de salvat! Poate nu-i totul pierdut… Poate…

În mod deliberat, nu aduc în discuţie şi *realizările* omenirii din acest veac XX. Ele există, fără îndoială, ne fac viaţa mai uşoară, ne aduc elemente.de confort şi de trai mai bun… Nu pot fi trecute cu vederea. Cu atât mai mult cu cât sunt ale noastre, ne aparţin şi ne bucurăm de ele.

Dar ar putea fi trecute cu vederea, uitate chiar, aruncate la coşul de gunoi al istoriei, în cazul în care „civilizaţia".

umană va fi *nevoită*, sau *forţată* să-şi schimbe cursul cu 180 de grade!

Să luăm aminte!

*

* * *

După cum se ştie, în vara anului 1947 s-au petrecut în lume câteva elemente foarte ciudate. De pildă, în urma observaţiei americanului Kenneth Arnold, apare termenul de „farfurie zburătoare" (după unii autori, acest termen ar fi apărut chiar anterior cu cel puţin un deceniu). Iar la Roswell, tot în SUA, au avut loc, se pare două prăbuşiri succesive ale unor nave extraterestre, una dintre ele având chiar echipaj la bord. După toate probabilităţile, acestea, navele şi echipajele, au fost recuperate de oficialităţile militare americane, acţiunile lor fiind extrem de rapide şi de secrete!

Evident, nu este deloc întâmplător faptul că acestea se petreceau în zona unde se aflau amplasate cele mai moderne, mai bine utilate şi mai bine păzite baze militare americane ale vremii. Din acest loc a decolat escadrila care transporta primele bombe atomice, acelea care aveau să distrugă în întregime oraşele japoneze Hiroşima şi Nagasaki. (Unii istorici sunt de părere că a fost vorba, de fapt, de o răzbunare americană pentru dezastrul suferit la Pearl Harbour. Există şi voci autorizate care afirmă că în acest fel s-a pus capăt definitiv celui de-al doilea război mondial, evitându-se pierderea altor vieţi omeneşti. Părerea mea este însă că *nu există nici* în *fel de justificare* pentru asasinatele în masă de atunci!). Şi tot în acea zonă se aflau depozitate singurele arme nucleare existente pe atunci în lume. Aşadar, privind lucrurile în mod tragic şi realist, nu este deloc întâmplător faptul că acolo, la Roswell, s-au derulat evenimente atât de stranii…

În cei 50 de ani care au trecut, s-a scris şi s-a vorbit enorm despre acea „vără fierbinte" a lui 1947. De fapt, cercetătorii contemporani ai fenomenologiei ufologice, consideră că de atunci începe „epoca modernă" a OZN-urilor. Oameni de ştiinţă redutabili şi scriitori de

prestigiu incontestabil, s-au aplecat cu seriozitate, profesionalism şi competenţă, asupra acestui incitant mister al civilizaţiei noastre actuale. Jaques Vallée, Timothy Good sau Johannes von Buttlar, au scris cărţi celebre, care au fost traduse înnumeroase limbi şi care sunt citite pretutindeni în lume. Aflaţi la înălţimea profesionalismului şi prestigiului lor, ei au încercat să găsească răspunsuri la numeroasele întrebări care frământă contemporaneitatea, vizând fenomenul ufologic.

Trecând dincolo de certitudinea că „OZN-urile există!”, pretutindeni în lume s-a încercat – şi se încearcă-găsirea unor răspunsuri cât de cât rezonabile pentru celelalte semne de întrebare: ce sunt, de unde vin, ce vor, din ce sunt făcute, cum se propulsează, cine sau ce le pilotează, ce intenţii au, cu ce fel de „motoare” sunt dotate, ce energie folosesc etc. etc… Toate acestea au rămas, cel puţin deocamdată, simple supoziţii, ipoteze, speculaţii sau fantezii. Este meritoriu însă faptul că omenirea este frământată de întrebări. Chiar dacă nu le găseşte încă răspunsuri, în limitele bunului simţ elementar…

Adevărul este că acum, după scurgerea unei jumătăţi de secol de „ufologie modernă”, nu cunoaştem prea multe lucruri în plus despre „farfuriile zburătoare”!

*

* * *

„Odată cu accesul la peste patruzeci de mii de pagini de dovezi concrete privind existenţa ameninţării reprezentate de OZN-uri, adunate de către organizaţii cum ar fi USAF (Forţele aeriene/Aviaţia militară a Statelor Unite ale Americii), CIA (Agenţia Centrală de Informaţii) şi FBI (Biroul Federal de Investigaţii), nu măi poate fi nicio îndoială că guvernul Statelor Unite a fost unul din multele guverne occidentale care au muşamalizat dovezi referitoare la farfurii zburătoare, hărţuindu-i pe martori şi, în general, recurgând la

metode incompatibile cu o societate liberă, cu scopul de a menţine un anumit grad de discreţie. Politica oficială de negare a realităţii OZN-urilor rămâne neclintită şi astăzi şi e foarte posibil ca un cetăţean respectabil care se pomeneşte în imediata apropiere a unei prezenţe extraterestre să sfârşească prin a fi imediat acuzat de înşelătorie, nebunie, halucinaţii sau incompetenţă…

Se pare că metodele folosite pentru intimidare merg de la ameninţarea cu darea în judecată până la violenţe fizice directe, în funcţie de strategia oficială folosită. Până acum, aceste tactici au avut de obicei efect şi marea majoritate a oamenilor continuă să presupună că OZN-urile sunt fie identificarea eronată a unor obiecte banale ca de exemplu stele, baloane meteorologice şi avioane terestre, fie închipuiri bizare ale unor debili mintali doritori să li se dea atenţie”.

Acest pasaj, preluat din cartea lui Richard Lazarus, „Dincolo de imposibil” (Ed. Elis, Bucureşti, 1997, pag 251 – 252), reflectă cât se poate de corect realitatea istorică.

Într-adevăr, guvernul american, având ca „instrumente de lucru” agenţiile amintite, s-a străduit din răsputeri să muşamalizeze fenomenul OZN – care lua treptat amploare

— Şi să-i discrediteze pe martorii acestuia, încă din anii ’40…

Poate că atunci era justificată o astfel de „tactică”. Cel de-al doilea război mondial abia se încheiase, omenirea îşi lingea rănile căpătate cam pe tot globul, tocmai fusese descoperită şi folosită, cu urmări catastrofale, o nouă formă de energie, cea a atomului. „Energia aiomică” îşi făcea loc, dând puternic din coate, în conştiinţa unei umanităţi deja suferinde!

Ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă faptul că primele utilizări ale acestei energii au fost făcute cu un scop de asasinare în masă! Nu împotriva unor obiective militare sau industriale, nu împotriva unor culturi

agricole sau resurse de hrană, nu pentru descoperiri în domeniul medical sau astronomic! Ci împotriva semenilor noştri de pe această planetă! Faptul în sine nu a dat de gândit nimănui! Omenirea şi-a continuat atunci, după război, mersul ei poticnit spre viitor, fără să observe că, de fapt, se afunda din ce în ce mai mult în dezastrul-propriilor ei realităţi! Acestea sunt adevăruri care nu pot fi nicidecum ocolite!

Aşadar, atunci în anii ’40 – şi chiar în anii ’50 – s-ar fi putut găsi, în împrejurările istorice cunoscute, o justificare iluzorie pentru denigrarea şi muşamalizarea fenomenului OZN…

A venit apoi o perioadă – aproximativ tot prin anii ’50 – când „marile puteri” ale lumii se suspectau reciproc de descoperire.: şi folosirea OZN-urilor. După care, „războiul rece”, un fel de „praf în ochii” unei omeniri suferinde, ar mai fi putut, de asemenea, să constituie o oarecare Justificare”. Mai târziu, o altă aberaţie, „războiul stelelor”, va fi vârâtă cu de-a sila, pe gâtul aceleiaşi omeniri bolnave şi debusolate. Trebuia găsită, desigur, o nouă justificare pentru perpetuarea înarmărilor şi conflictelor de pretutindeni. „Războiul stelelor” a fost – şi a rămas – exact motivaţia ce trebuia înghiţită de naivitatea şi credulitatea omului de rând. Şi, într-o oarecare măsură, manevra a reuşit… Doar scopul scuză mijloacele, nu-i aşa?!?

Dar a sosit şi momentul când americanii s-au convins că nu ruşii călătoresc în „farfurii zburătoare”, iar ruşii au aflat, că americanii, de fapt, nu au descoperit OZN-urile. A venit momentul în care s-au lămurit cu toţii că este vorba de vehicule extraterestre şi că suntem ţinuţi sub observaţie de una sau mai multe civilizaţii care nu aparţin Terrei. Nu se ştie exact care a fost acel moment, dar el a existat sigur şi nu poate fi negat de nimeni. Însăşi „actorii principali” ai acestei tragedii (sau, de ce nu, comedii!) o recunosc, mai mult sau mai puţin, pe faţă… Nici acest adevăr nu poate fi contestat!

Acesta era momentul în care trebuia să se dea drumul la informaţii! Era momentul ca toţi oamenii să aibă acces deplin la cantitatea enormă de date care se acumulaseră în arhivele militare din întreaga lume. În special din arhivele militare americane! Pentru că acolo se află, desigur, îndosariate cu grijă, informaţii strict secrete şi mai ales, foarte importante, despre „fenomenul OZN" manifestat în întreaga lume, cel puţin pe parcursul ultimei jumătăţi de secol!

Nimănui nu i-a păsat – şi nici nu-i pasă! – că aceste informaţii prezintă un interes major pentru întreaga omenire.

Este vorba aici de un dispreţ afişat şi total pentru locuitorii acestei planete. De fapt, pentru viitorul nostru, al tuturor!

Dar momentul adevărului nu a sosit încă! După 50 de ani, ne punem aceleaşi întrebări şi primim aceleaşi răspunsuri ridicole şi puerile, care sfidează şrcel mai elementar bun-simţ. După 50 de ani ne aflăm tot acolo de unde am plecat, adică niciunde! După 50 de ani, secretele „farfuriilor zburătoare" continuă să aparţină în exclusivitate aceloraşi „Oameni în uniforme"… Adică Armatei, indiferent cum este numită ea în diferitele zone ale planetei Pământ!

Ea, Armata, trebuie să conştientizeze faptul că secretele pe care le deţine nu-i mai aparţin în exclusivitate! Aparţin întregii umanităţi terestre! Omenirea trebuie să afle ce se întâmplă de fapt cu ea şi cu planeta pe care o locuieşte! Trebuie să fie cât de cât pregătită în faţa unor eventuale schimbări majore ale destinului său!

Ei, „Oamenii în uniformă" vor răspunde în faţa Istoriei şi a Viitorului, de consecinţele grave pe care le-ar putea conţine perpetuarea secretului asupra fenomenului OZN! S-ar putea ca toată această informaţie, ţinută în prezent cât mai departe de public, să fie un bumerang fatal pentru ei, „Oamenii în

uniformă”! S-ar putea să vină un timp când „oamenii în uniformă” nu-şi vor mai putea justifica cu nimic existenţa. Pentru simplul motiv că nu vor mai exista armate, războaie sau conflicte de orice fel…

Va veni probabil un timp al Păcii Universale, când toţi oamenii vor fi egali – nu teoretic, ci faptic! – când nu se va mai face politică de niciun fel, când banii vor dispărea cu totul!

Va veni un timp când va trebui să renunţăm la involuţia de până acum, când trecutul belicos al acestei planete va fi studiat cu justificată curiozitate de generaţiile viitoare. Va veni desigur un timp al Progresului real şi al evoluţiei cu adevărat pozitive!

Deocamdată, este timpul semnelor de exclamaţie, pentru că celor de întrebare oricum nu le răspunde nimeni…

*

* * *

Ştie cineva care este, în prezent, procentul destinat finanţării Armatei din fiecare ţară a acestei planete? Ce fonduri „înghite” aşa-numita „industrie de apărare” a fiecărei ţări? Dar *per global*, care este acest procent? Desigur, acestea sunt întrebări pur retorice! Pentru simplul motiv că fondurile respective sunt, pretutindeni, secrete!

Totuşi, conform unor surse şi unor estimări aproximative, aceste finanţări ar atinge cifra incredibilă de 80 %! Putem realiza exact ce înseamnă această cifră? Conform aceloraşi estimări, *numai 5 procente* sunt alocate în prezent pentru cercetarea ştiinţifică! Ne încăpăţânăm totuşi, să numim această jalnică mascaradă, Progres, Evoluţie, Civilizaţie! Hai să fim serioşi!

Ce s-ar întâmpla oare, dacă guvernele *tuturor* statelor lumii ar sista, brusc şi fără echivoc, finanţările destinate Armatelor lor? Acestea, fondurile, ar fi îndreptate *în întregime* spre cercetări şi descoperiri

ştiinţifice! Iar rezultatele acestora ar fi destinate integral spre progresul real al umanităţii! Abia atunci vom avea dreptul să începem a vorbi despre Civilizaţie sau Evoluţie, despre Progres sau Dezvoltare] Abia atunci, termenii aceştia vor căpăta sensul Adevărului!

Dacă tot armamentul existent acum pe Terra ar fi trimis brusc la topitoriile de oţel, un procentaj îngrijorător de mare al populaţiei de pe planetă, aceea a „oamenilor în uniformă", cei care lucrează în prezent m şi pentru „industriile de apărare", vor trebui să se recicleze... Sau să dispară!

Cum ar arăta umanitatea Terrei fără militari, fără armate, fără arme, fără războaie, fără terorism, fără droguri, fără atentate, fără foamete, fără conflicte, fără maladii?

Ne putem imagina o astfel de omenire? Desigur, nu! Ne este foarte greu – dacă nu chiar imposibil! – să putem admite că va veni o zi în care toate războaiele şi violenţele de orice fel, vor dispărea cu totul! în care bietele noastre instincte belicoase vor fi anihilate definitiv şi în care vom trăi în Pace Universală pe planeta Pământ!

Oricât de utopice sau naive par aceste afirmaţii, ele ar trebui totuşi luate în calcul. Pentru viitorul nostru. Ce s-ar întâmpla oare cu noi, dacă ni s-ar lua şi dreptul de a visa uneori?

Ne aflăm, în prezent, într-un grav impas! Omenirea terestră se află în faţa unui colaps generalizat! Acesta şi-a făcut deja semnalată prezenţa... se află nu prea departe de noi!

Care este rezolvarea?

Tot ipotetic vorbind, ar putea fi schimbarea radicală şi fără echivoc a cursului actual al „civilizaţiei" terestre. Numai că noi nu vom fi capabili niciodată de a o face *singuri*!

Preferăm să trăim în anormalitate. Paradoxal este numai faptul că nici măcar nu prea suntem conştienţi de

aceasta. Ne simţim prea confortabil la adăpostul călduţ al propriilor noastre greşeli.

Deocamdată, suntem singuri în faţa propriului nostru destin…

*

* * *

Cartea aceasta ar putea fi o pledoarie pentru Adevăr. Pentru dispariţia definitivă a „paradoxului secretomaniei”.

Ar putea fi şi o profesiune de credinţă!

Pentru că, îmi exprim şi acum convingerea – aşa cum am făcut-o de nenumărate ori anterior – că şi în România există un „organism secret” care deţine informaţii bogate şi valoroase despre OZN-uri. Paginile acestea sunt dedicate unui scop precis: încearcă să scormonească în necunoscut pentru a scoate la iveală exact acest adevăr. Citiţi-le cu atenţie!

E ca un fel de „luptă cu morile de vânt”! Peste toată această agitaţie sterilă a aşa-zişilor „investigatori particulari OZN”, peste toate încercările de a ieşi cumva la lumină, planează, calmă şi imperturbabilă, ştampila oficială „Strict secret”.

Nu înţelegeţi, domnilor?! Este SRICT SECRET!

Uşile sunt trântite violent în nasul curioşilor de tot soiul.

Adevărul nu trebuie găsit, pentru că oricum, el se află dincolo de înţelegerea noastră!

Atenţie! Cartea aceasta ar putea fi şi un semnal de alarmă!

Vălenii de Munte, România.

Noiembrie-decembrie 1997.

DE ACELAŞI AUTOR:

1. – Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!
— Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
2. – OZN – Istorie stranie şi adevărată.
— Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1992.
3. – Strict secret. Raportul UMMO.

(Ediţia I), Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1993.
4. – OZN Strict secret: Afacerea UMMO.
(Ediţia II), Editura Emanuel, Bucureşti, 1994.
5. – Enciclopedia observaţiilor OZN din România
(1517 – 1994).
(Ediţia I) – Editura Emanuel, Bucureşti, 1994.
6. – Dosar OZN România
Editura Aldo Press, Colecţia Zona, Bucureşti, 1996.
7. – OZN – Ultima oră
Editura Z, Colecţia Aliens, Bucureşti, 1996.
8. – OZN – Cenzura cosmică
Editura Domino, Colecţia UFO nr. 6, Târgovişte, 1996.
9. – OZN – Maxim interes
Editura Domino, Colecţia UFO nr. 9, Târgovişte, 1997.
Sub tipar:
Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1947 – 1997). (Ediţia II, revizuită şi completată) – Editura Domino, Târgovişte în pregătire:
Vizitatori din imposibil. (Galeria povestirilor stranii). Ci\dăţenii la adăpostul întunericului. (Titlu provizoriu). OZN – Cruciada bunului-simţ. (Titlu provizoriu).
CUPRINS
MOTTO 5
PUNCT ŞI DE LA CAPĂT! 6
1. ARMA SECRETĂ A BELIGERANŢILOR 9
2. „APARAT DE SPIONAJ AMERICAN” 12
3. „AVIONUL” STĂTEA PIRONIT PE CER...17
4. O LUMINĂ RECE, ALBICIOASĂ.
CA UN HALOU 20
5. DEASUPRA CÂMPIEI ARĂDENE 24
6. EMIL BARNEA ŞI AMBASADA AMERICANĂ... 27
7. ERA CILINDRIC, CU UN INEL
STRĂLUCITOR DEDESUBT 42
8. MĂRTURIA UNUI ŞEF DE 45
STAT-MAJOR 45

9. PRUTUL, OBIECTUL ŞI REACTORUL 47
10. S-A ÎNTRERUPT ACTIVITATEA DE ZBOR 49
11. „OMUL ÎN NEGRU” DE LA
VALEA PLOPULUI 51
12. MILITARII DIN INCINTA COMBINATULUI... 61
13. PILOŢII AVIONULUI FANTOMĂ 68
14. POVESTE CU DUS-ÎNTORS 71
15. NESERIOZITATEA UNUI...
„POSIBIL BALON” 74
16. JUR CĂ VOI PĂSTRA TĂCEREA! 77
17. CÂTE VA MOMENTE FANTASTICE 80
18. ÎNTÂI TRAGE, APOI ÎNTREABĂ! 83
19. NU-I NEVOIE DE „ŞTIRI BOMBĂ”.85
20. DINŢII FERĂSTRĂULUI: 90
21. DEASUPRA ŞI DEDESUBTUL PODULUI 92
22. CAZ CLASAT DIN LIPSĂ DE PROBE 96
23. TREI CÂINI UCIŞI DE UN FOC...
TRAS ÎN AER! 100
24. EXASPERAT DE INSISTENŢELE
TELEFOANELOR 103
25. A AŢINUT CALEA AVIONULUI 108
26. COMANDANTUL REFUZĂ COMENTARIILE...
111
27. SOLDAŢII URMĂRESC EVOLUŢIA
CILINDRULUI...113
28. NICI ACUM NU CRED ÎN OZN-URI! 115
29. OBIECTELE INTERSECTEAZĂ
TRAIECTORIA AVIONULUI...118
30. UN OZN STRĂBATE ÎN DIAGONALĂ
ROMÂNIA 123
31. „NORUL” TRAS DE UN AVION CU
REACŢIE. 129
32. O LUMINĂ CIUDATĂ VERIFICĂ PISTA
AEROPORTULUI 132
33. DOI DEZERTORI SPERIAŢI 136
34.20 DE ELICOPTERE MILITARE FAC O
FONST” AŢIE DE FORŢĂ 142

35. CEA MAI FASCINANTĂ ÎNTÂMPLARE DIN VIAŢA MEA 146
36. ÎNSOŢITORUL MISTERIOS AL AVIONULUI... 152
37. LUMINI NECUNOSCUTE VEGHEAZĂ ZBORURILE TERESTRE 155
38. ÎN PREAJMA UNITĂŢII MILITARE BOTENI... 157
39. FOARTE APROAPE DE BOTUL AVIONULUI... 159
40. LA CERŢEŞTI, ÎNTR-O NOAPTE DE VARĂ... 164
41. VĂ TREBUIE APROBARE, DOMNILOR! 169
42. IMAGINEA UNEI TRECERI ÎNTR-O ALTĂ DIMENSIUNE 174
PĂŞIND PESTE PRAGUL TIMPULUI. ÎNTR-UN ALT MILENIU 176
La Editura *LUCMAN* au apărut:
a) în colecţia de carte şcolară
— Gramatica limbii engleze de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— *Exerciţii de gramatică engleză* de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— Sinteze de gramatică engleză, exerciţii şi teste de evaluare de Georgiana Gălăţeanu-Fârnoagă
— *O gramatică pentru toţi* de Georgeta Cristian Fogel
— *Ghid de conversaţie român-turc* de Agiemin Baubec şi Ferian Ismail
— Dicţionar de antonime de Onufrie Vinţelor
— Ghid practic de cultură generală pentru elevi şi studenţi de Paul Godard b) în colecţia OZN
— Întoarcerea la stele de Erich von Däniken (nr. 1)
— Străini veniţi din spaţiu de Donald Keyhoe (nr. 2)
— *Misterul lumilor uitate* de Charles Berlitz (nr. 3)
— Kiribati de Erich von Däniken (nr. 4)
— *Paradoxul secretomaniei* de Călin N. Turcu (nr. 5)
— *Trăim numai o viaţă*? de Richard Ritkin (nr. 1)

— *Secretele decorporării* de Bernard Raquin (nr. 2)

— Lumea misterelor (ghidfundamental de esoterism şi parapsihologie)

de Paola Giovetti (nr. 3)

d) în colecţia CARTEA

— Cartea verde – Cum să trăim sănătos şi ieftin de A.G. White

— Cartea medicinei – Ghid complet de medicină *complementară* de William Collinge

— Iliada, Odiseea şi Eneida, repovestite pentru copii de George Andreescu

— *Cartea Sănătăţii* de Nicolas Evrard e) în colecţia CONTABILITATE – Teorie şi practică

— Contabilitatea şi consolidarea conturilor anuale la societăţile de grup de lector univ. dr. Victor Munteanu

— Contabilitatea financiară a întreprinderilor

O

de lector univ dr. Victor Munteanu

Apariţii în afara colecţiilor:

— Mihai Eminescu – *POEZII*

Ediţie de lux reeditată după volumul apărut în anul 1941 sub îngrijirea lui Garabet Ibrăileanu şi ilustrat de G. Brătescu-Voineşti (270 pag., 85.000 lei)

— DIANA – Ultimele zece zile ale vieţii şi *ancheta asupra accidentului* de Jean Pierre Geirt (256 pag., 14900 lei)

Lucrări în curs de apariţie:

a) Carte şcolară

— Dicţionar de mituri, simboluri şi credinţe de Catherine Pont-Humbert b) Colecţia OZN

— Imperiul extraterestru de Andreas von Rétyi

— Ultra Top Secret de Jean Sider

— Roswell, ultimul scenariu de René Condris c) Colecţia MRANORHUI

— Toţi suntem nemuritori de Patrick Drouot

— În căutarea vieţilor anterioare de Bernard Raquin d) Colecţia CARTEA

— *Cartea energiilor* de William Collinge

— Poveşti nemuritoare – Cele mai frumoase basme egiptene de Abu Ra-Shin

Cei interesaţi în procurarea titlurilor de mai sus pot lansa comenzi direct Editurii Lucman prin telefon/fax 016.17.12.55, cu indicarea exactă a adresei destinatarului, plata urmând a se face prin ramburs la primirea coletului.